

КАРЕН ЙЪНГ НЕИЗБЕЖНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Светлозар Николов, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Въпреки ранния час барът бе вече претъпкан и задимен както обикновено. Този път обаче човек можеше да чуе гласа си. Глъчката бе приглушена, вероятно поради края на изпитната сесия. Умърлушени и унили студентите се бяха скупчили около масичките подобно на уморени от тежки битки войници, избягнали смърт и нещастия. Никой не повишаваше глас, а от говорителите се носеше буйният ритъм на Ролинг Стоунс. Проточените вокали на Мик Джагър се смесваха с откъслечен звън на чаши или с нечий нервен смях, но музиката не успяваше да заглуши разговорите.

Райдър Брейдън се взираше в чашата бира пред себе си. Слава Богу, всичко свърши! — мислеше си той. Само след седмица щеше да получи диплома. Цели шест години — дълги и трудни — се беше блъскал, а сега се готвеше да бере плодовете на своя труд. Завладя го искрено чувство на доволство и той потъна в сладки предчувствия. По едно време вдигна очи и погледна бившия си съквартирант на стола отсреща.

Нийл Пътнам бе вече на шестата бира. А може би седмата, кой знае? Райдър прикри усмивката си и поклати глава, облегна се удобно назад и се отпусна. Вече нищо не можеше да го разстрои! Той бе на финала, а бедния Нийл го очакваха още три или четири години тежко следване в медицинския факултет. После — стаж и специализация! Въпреки всичко Нийл също имаше вид на човек, напълно заслужил почерпка. Като всички студенти в бара, включително и Райдър, Нийл страдаше от умората и напрежението на току-що приключилата сесия. Но друго, извънредно важно събитие засенчваше всичко останало. Само преди часове Нийл бе станал баща!

— Боже мой, Райдър! Близнаци! Не си е за вярване, нали!

Райдър се ухили, а Нийл отново вдигна чашата.

— Човек с твоята професия не би трябвало да се изненадва от такива неща, Нийл. Освен това ми се струва, че е адски трудно да

замаскираш две бъдещи близо трикилограмови бебета, нали! Ти поне не се ли усети, като видя какъв става коремът на Пати?

— Досега не е имало близнаци нито в нейното, нито в моето семейство. — Нийл поглади косата си с леко разтреперани пръсти. — Изобщо не мога още да си обясня... как е станало...

Райдър се изсмя високо — сащисаният вид на Нийл бе достатъчно забавен. От околните маси се обърнаха и ги изгледаха.

— Ако наистина мислиш така — каза Райдър, — май ще трябва да си поговорим сериозно, и то много скоро...

Келнерката мина покрай тях. Райдър поръча още една бира за Нийл. Реши да се въздържи. Все някой трябваше да кара колата тази вечер. После се усмихна и вдигна чаша, макар и празна, в поредната наздравица по повод голямото събитие в живота на Нийл.

Протегна дългите си крака под масата и пак изгледа приятеля си, по чието лице сега се четеше недвусмислена гордост. За миг почувства нещо като завист, после поклати глава. Май се обажда алкохолът, пък и денят беше много напрегнат, рече си Райдър. Човек трябва първо да си намери дом, къща и съпруга, а после да мисли за такива неща. А точно сега плановете му за бъдещето бяха съвсем други.

— Хей, аз съм баща на две деца — обади се Нийл. Мислите за голямото събитие не го напускаха, пък беше и леко пиан. — Знаеш ли какво, Рай? Отначало се разтревожих, че сме прибързали. По дяволите, чакат ме още няколко години следване и специализация, ама като видях близнаците, всичко се изпари — и страх и притеснение...

Райдър пак се усмихна леко, но не каза нищо. Нийл вече леко фъфлеше, но какво пък, човекът си имаше сериозен повод. Всеки ден не се става баща на две дечица! Нийл придърпа стола към масата и се опита да се взре в лицето на приятеля си. Май алкохолът го бе хванал.

— Рай, да знаеш, че от теб ще излезе страшен татко! Дявол го взел, иска ми се някой ден да отпразнуваме заедно подобно събитие и в твоя живот.

Райдър се ухили.

— А, не зная, приятелю. Да имаш близнаци не е лека работа. Аз ще започна малко по-полека. Пък и доколкото ми е известно, в моето семейство никой не е имал близнаци досега. — Успя да улови погледа на келнерката и махна с ръка да донесе кафе. По-добре да се изнасят, докато Нийл още може да ходи. Не беше много късно, някъде около

десет часа. Бяха напуснали родилното в три следобед и оттогава не бяха излизали от бара.

Нийл се облегна назад и с тържествен вид изгледа приятеля си.

— Може и да нямате близнаци в семейството, драги, ама те познавам добре, ти имаш страшни гени.

— Е, и ти ако не знаеш... — кисело се усмихна Райдър.

Тази реплика очевидно се понрави на Нийл. Той отново надигна чашата и погледна Райдър.

— Добра работа свършихме тогава с теб. Толкова време търсихме човек, който да подхожда по редица качества на онзи мъж. Ти се оказа съвършен във всяко отношение. — Нийл се изправи на стола, сега говореше доста по-трезво, макар че пак примигваше. Поне не фъфлеше. — Казах ли ти колко много приличаш на Хо... да де, на бащата?

— Нийл, моля те да променим темата! — Райдър неспокойно се завъртя на стола, чувстваше се неудобно. Огледа се нетърпеливо наоколо. Кога, по дяволите, ще донесат кафето? Къде изчезна тази келнерка? Не се чувстваше добре, когато се заговореше за донорството му. Така и не може да свикне да мисли за собствената си сперма от научна гледна точка.

Когато за пръв път бе станало дума за изкуствено осеменяване, той не бе имал нищо против. По онова време Нийл слушаше лекции за безплодието, пък и участваше във финансиран от университета проект в една съседна клиника. Помоли Райдър, като съквартирант и приятел, да стане донор на сперма.

Обясни му, че по някаква случайност Райдър се оказва извънредно подходящ за нуждите на млада двойка, която не може да има деца по вина на съпруга. Отначало той категорично отказа, но Нийл го убеди, че става дума за чисто хуманен жест. Тогава Райдър обмисли плюсовете и минусите, а и съвестта му нямаше нищо против да помогне на младо семейство, желаещо така силно да има деца. Заченато по такъв начин, детето би било неразделна част от наситена с любов връзка, истински желано и очаквано. И той се бе съгласил. Да, бе се съгласил, но никога след това не успя да приеме случилото се с типичното за Нийл небрежно професионално отношение. Пък и, по дяволите, този бар съвсем не е най-подходящото място за разговор относно качествата на спермата му.

— Онзи човек съвсем не беше мъж от твоя ранг, приятелю — сбърчи Нийл замислено вежди.

— Слушай, няма ли... — изпъшка Райдър.

Нийл го погледна с типично алкохолна разсеяност.

— Естествено, имаше много прилики... кестенявата коса, почти като твоята, сините очи. Абе сини, ама не точно... същото синьо. — Той млъкна очевидно затруднен. — А пък ръстът... — Засмя се за миг и поклати глава. — Той не беше нито толкова висок, нито толкова як, ама какво ще му обсъждаме дефектите сега? Най-доброто описание, което мога да ти дам, е, че той бе нещо като бледа имитация на твоя милост, Рай!

Райдър протегна ръка и взе чашата с кафе, което най-накрая му бяха донесли.

— Е, добре! Радвам се, че съм успял да помогна. Сега вече няма ли да приключим с тази тема?

— Единственото, в което сте равни, ах, по дяволите... — Част от бирата се плисна от чашата в разлюляната му ръка върху масата. — Интелектът, приятелю. Онзи човек е гений, Рай! — И Нийл се залови да попива мокрото петно със салфетка.

Примирил се с мисълта, че няма да успее да спре приказките на своя приятел, Райдър прекара длан по лицето си и отпи още малко кафе. Ясно е, че той щеше да кара корветата на Нийл. Седнал, Нийл можеше да се държи горе-долу, но един Господ знае какво щеше да се случи, когато излязат на чист въздух... Райдър поклати глава.

Нийл смръщи вежди и продължи да бърби с леко фъфлене:

— Да се върнем на потеклото му, на този човек де... Та той значи е много интересен. Много старо семейство. Аристократи, нали разбираш? — внимателно произнесе последните думи Нийл.

Райдър въздъхна и махна с ръка на келнерката за сметката.

— Щом е така, защо не отхвърлихте моята кандидатура като донор.

Нийл премигна и объркано се огледа.

— Що за шега беше това?

Райдър се изправи и хвърли няколко банкноти върху масата.

— Хайде сега, само не ми казвай, че не сте забелязали несъответствията в кръвта. — После поклати глава и зацъка с уста. — Направо съм удивен!

Нийл с мъка се изправи и още по-трудно се задържа прав. Намръщи се, зачервените му очи се облешиха.

— Какви несъответствия, бе? За какво говориш?

Райдър се ухили и прегърна приятеля си през раменете. Съвсем очевидно бе, че краката не го слушат.

— Да не искаш да кажеш, че не сте забелязали разликата в цвета? Неговата — синя, моята — червена.

Нийл се разсмя високо и започна да хълца. Отдръпна се и шеговито удари юмрук в рамото на приятеля си. Миг по-късно — загубил равновесие, увисна на врата му, за да не падне. Наложил се Райдър да го изнесе навън, където Нийл продължи да бърби, докато приятелят му се мъчеше да го държи прав.

— Не, не... не сме се занимавали с подробности. Достатъчно ни бяха цветът на очите и косата, интелектуалното ниво, мускулатурата... — Нийл ту преставаше да фъфли, ту пак започваше. — Клей Холт да се благодари, че извади такъв късмет!

Райдър едва не подскочи.

— Клей Холт ли? Ти да не ми говориш за семейство Холт от висшето общество на Мобайл? За онези хора ли става дума? Значи на тях са дали моята... хм, с други думи, те ще бъдат родителите, така ли?

— Да, господинчо! Те са късметлиите — доволно рече Нийл и пак залитна. — При това вече са родители. Имат си момче!

— По дяволите, Нийл, не биваше да ми съобщаваш това!

— Май наистина не трябваше — изохка полупияният му приятел.

Облегна се тежко на Райдър и двамата заслizaха внимателно по стъпалата на бара, а после пресякоха паркинга и се насочиха към колата на Нийл.

— Обаче ми го каза — измърмори Райдър и с всички сили се опита да задържи приятеля си да не падне. — Вероятно утре сутринта няма да си спомняш. — Облегна го на каросерията на елегантната издължена корвета и протегна ръка за ключа. Правилно бе преценил какво ще бъде състоянието на Нийл на чист въздух. Гордият новоизпечен татко съвсем се бе размекнал. — Дай ми ключовете — повтори Райдър.

Нийл послушно бръкна в джоба на джинсите си и извади връзката.

— Хайде, веселяко, влизай! — покани го Райдър, след като отключи.

Ухилен и щастлив, Нийл почти пропълзя в колата. Не спря да се усмихва и когато Райдър вдигна краката му и ги набута в пространството под жабката.

— А сега си закопчай колана!

— Добре де — завалено рече Нийл и хълцукна.

Райдър затръшна вратата и заобиколи автомобила отпред. Тъкмо се готвеше да запали и потегли, когато видя, че Нийл изобщо не се е помръднал. Коланът не бе закопчан, а приятелят му изглеждаше заспал. Въздъхна, протегна се вдясно и направи необходимото.

— Благодаря — измърмори сънено Нийл и обърна отпуснатата си на високата седалка глава към Райдър. — Ти си бил голям хуманист, бе приятелю, голяма работа си!

— Хайде стига — изръмжа Райдър и запали мощния двигател.

Нийл примига и лицето му придоби съсредоточен, сериозен израз.

— Слушай, съвсем не се майтапя — рече той, без дори да фъфли. — Направи голяма услуга на онези хора тогава. Наистина им помогна, и то много.

— Радвам се, че съм направил нещо хубаво — сухо отбеляза Райдър.

— Ето виждаш ли — откликна доволно Нийл. — Ти си на истина голям хуманист. Аз какво ти казвах?

— Сега трябва да те откарам у дома — измърмори Райдър и намали скоростта, защото излизаше на улица с предимство. — Дръж се, да не вземе да ти стане нещо, да ти повредя я мозъка, я нещо друго. Пати никога няма да ми прости.

Делеше ги само една пряка от апартамента, когато Нийл направи внезапен опит да се изправи.

— Рай, стой, спри! Трябва да поговорим!

— Ще спра, когато стигнем — строго отсече Райдър и тонът му бе достатъчно категоричен, та да го разбере дори и пьян човек. — Но щом ти се иска да говориш, давай!

— Обстоятелствата изискват незабавно да забравиш, че ти си баща на детето на Клей Холт — тържествено заяви Нийл, опитвайки се да говори строго.

— Не се тревожи, всичко е вече забравено. Стара история.

Нийл очевидно се потруди да смели чутото, после кимна тържествено, като правеше неимоверни усилия да не заспи. В крайна сметка отпрати ангелска усмивка към приятеля си и се отпусна в луксозните обятия на седалката.

Щом стигнаха горе, Райдър сложи Нийл в леглото, а той самият неспокойно и тревожно заброди из апартамента. Не можеше да си намери място. Твърде много кафета, мислеше си той. Чудеше се дали да си иде у дома, или да остане да спи тук на кушетката. Пусна телевизора, известно време превключваше от канал на канал, но накрая изключи апарата. Разходи се из кухнята, отвори хладилника и като не откри нищо интересно, с омерзение затръшна вратата. Само храна за гризачи! Очевидно Пати все още се опитваше да промени хранителните навици на съпруга си. Накрая реши да си ходи, дори ако трябваше да върви пеш. Добре, че поне беше с маратонки. Провери как е Нийл, който спеше дълбоко, като упоен и леко похъркваше. Как няма да е уморен, помисли си кисело Райдър, като си представи човек какви родилни мъки е преживяла съпругата му. Ама и татенцето какъв ли махмурлук ще го гони утре! Ще си плати скъпо и прескъпо за веселбата! Райдър мина по стайте и изгаси лампите навсякъде. После излезе.

Вече навън, провери дали вратата се е заключила след него. Постоя за миг заслушан в шумовете на тихата пролетна нощ.

Небето бе ясно, осеяно със звезди. Плажът бе съвсем наблизо, през две преки. Носеше се силен мирис на водорасли. Изруга тихо, ядно. По дяволите! Защо ли Нийл не си бе държал езика зад зъбите! Изобщо, ама изобщо не му бе нужно да научава името на семейството, чийто донор бе станал.

Семейната двойка. В мислите си винаги ги беше наричал така. Не бе очаквал, че някога ще научи имената им, нито пък го бе искал. Така и би трябвало да бъде.

Започна да тича. Краката му ритмично се свиваха, стъпките му отекваха по тротоара. Струваше му се, че съприкосновението на ходилата му с твърдия бетон болезнено разтриса цялото му тяло чак до зъбите. Така поне за малко щеше да се откъсне от неприятните мисли, нека забрави случилото се! До тази вечер бе убеден, че тласкан от най-добри чувства, е помогнал на някакви непознати — най-обикновен

хуманен жест. Ала сега всичко се обърна с главата надолу — бе научил името на семейството, пола на детето и това поставяше нещата на съвсем друга основа. Стопяваше се представата му за алтруизма на извършеното и абстрактната принадлежност на жеста към едно въображаемо домашно огнище, за да получат и двете съвсем материален и конкретен израз. На всичкото отгоре бе за почнало да го мъчи и любопитство, нещо като непреодолим интерес към живота на двама души, които никога не би познавал при обикновени обстоятелства. Поне в този си живот!

Засмя се, но някак горчиво и за кратко. За нищо на света няма да тръгне да ги търси, да се запознава с Клей Холт и съпругата му, която и да бе тя. Техните съдби бяха съвсем различни. Все едно ги разделяха цели светове. Спомни си, че само след пет дни го очаква разговор за работа в международна фирма. Ако получи мястото, един Господ знае къде биха го отвели служебните му задължения. Саудитска Арабия, Япония или може би Европа? Възможности колкото искаш. Междувременно семейство Холт ще си остане в Мобайл в Алабама и ще си живее живота — онзи живот, който съществува единствено в дълбокия американски юг. Тъкмо сега и семейството им е пълно и завършено.

Внезапно намали темпото, обзеха го нови и приятни чувства. Защо ли изпитваше подобни тревоги? И защо изобщо трябва да се връща на спомена за отдавна стореното? Нищо не се беше променило, освен че знае името на семейната двойка, същата двойка, която при други обстоятелства би останала бездетна. Да преосмисля и да разсъждава върху отдавна взето решение бе ненужна загуба на време и енергия. Не можеше да върне времето, освен това не изпитваше никакво желание да твори нова история. Убеден бе, че детето — така желаната рожба — ще бъде обичано, гледано и възпитавано, при това вероятно при много по-добри условия, отколкото което и да е друго дете. Райдър се усмихна, почувствал истинско облекчение. Загледа се някъде високо нагоре в звездното небе. Очакваше го собствената му съдба.

ПЪРВА ГЛАВА

Лорън Холт спря за миг, опряла длан на масивната двойна врата, в съдебната зала. Страхуваше да застане пред магнетофоните и фотоапаратите на тълпата репортери, която дебнеше отвън. Дали да не почакам Джейк, помисли си тя, и сбърчи чело, но после реши, че едва ли ще изтърпи още няколко минути в мрачната и потискаща атмосфера на съдебната палата. Пое дълбоко дъх, вдигна чело и отвори вратата. За части от секундата обхвана с поглед морето от хора, които се обърнаха към нея, и дъхът ѝ секна. Събра отново сили, стисна зъби и с вперени напред очи прекрачи прага на залата. От време на време като в мъгла долавяше блясъка на светкавиците от фотоапаратите и прожектора на телевизионната камера. Десетки репортери се спуснаха към нея.

— Какво бе решението на съдията днес, госпожо Холт?

— Взехте ли решение за следващата си стъпка срещу „Ню Текникс“?

— Бихте ли се съгласили на някакво споразумение, госпожо Холт?

Едър, възпълен репортер с неугледни дрехи поднесе към лицето ѝ скъп микрофон.

— Ще признаете ли, че съпругът ви не е ръководил фирмата твърде удачно, госпожо Холт?

Направо ѝ се доплака. Изведнъж усети здравата ръка на Джейк Левинсън да я прегръща през кръста. Слава Богу!

— Без коментар! Нямаме какво да кажем по въпроса! — рязко отсече адвокатът ѝ и с рамо отстрани от пътя млад дългокос журналист, който бързо записваше нещо в бележника си.

После завъртя Лорън умело и с лакът избви магнетофона от ръката на дебелия репортер.

— Извинете — учтиво, но твърдо издума той. В гласа му обаче нямаше и следа от съжаление и той отмина равнодушно въпреки шумното възмущение на дебелака.

— Хайде, моля ви, направете път на дамата! — Джейк пусна в ход яките си ръце и тълпата послушно взе да се отдръпва пред този едър здравеняк със свиреп поглед.

Добраха се до стъпалата и излязоха на улицата, където никой вече не можеше да ги задържи. Крачеха мълчаливо. Пресякоха паркинга. Лорън се опитваше да върви в крак с Джейк и безропотно го придружи до колата му. Той спря пред тъмнозелен мерцедес.

— По-добре ли си сега, мила?

— Да, всичко е наред. — Дълбоко и развълнувано въздъхна тя. — Само съм малко разочарована. Въпреки всичко, очаквах съдията да ни разбере.

Джейк отключи дясната врата и с типично за южняшкото му възпитание кавалерство я настани в колата. Сетне заобиколи и седна на шофьорското място.

— Доказателствата, че проектите и моделите на Клей са оригинални бяха недостатъчни. Не успяхме да го убедим в това. Адвокатите на „Ню Текникс“ оспориха нашата теза с аргумента, че няколко години преди смъртта на Клей техни инженери са разработвали същите продукти.

— Но това не е вярно, Джейк! Всичките им твърдения са лъжа. „Ню Текникс“ направи пиратски копия на нашите оригинали и фактически ги открадна от компанията. Ще видиш, че ще го докажа!

— Нужни са ти стабилни, убедителни факти, Лорън — рече той и запали двигателя. — А не просто добре редактирано заявление: оригиналите на Клей са откраднати. Трябват ни доказателства, че по онова време те са били толкова новаторски, та едва ли подобна идея е можела да хрумне на някой друг.

Лорън въздъхна и потри чело. Липсваха им солидни аргументи. Тя отлично разбираше, че неуспехът им не е резултат на слаба професионална работа от страна на Джейк. Той разполагаше единствено с дадената му от нея информация. А тя му бе предоставила само онова, което бе успяла да намери в документацията на фирмата. В интерес на истината, сторила ѝ се бе доста непълна и разпокъсана. Изглежда единствено Клей Холт е разбирал бележките в досиетата на разработките. А Клей не беше между живите. Тя беше вдовица вече повече от година.

— Какво ще правим сега, Джейк? — попита Лорън с тревога в кехлибарените очи.

Джейк успокоително стисна ръката ѝ. Искаше му се да ѝ вдъхне вяра в успешното развитие на нещата.

— Не се безпокой сега за тези неща, Лорън. Прекара доста тежка сутрин в съда, а после и срещата с репортерите... Облегни се назад и си мисли за нещо хубаво, докато те откарам в завода. Нуждаем се от нов план и нова тактика.

— Но какво още можем да направим, Джейк?

Джейк отново стисна ръката ѝ и леко я разтърси.

— Хайде да забравим за малко всичко и да се отпуснем! Повярвай ми — голямата битка едва сега започва!

Лорън замълча. Никак не ѝ се вярваше, че ще успеят, но бе така изморена, че загуби всякакво желание за спорове. Не вярваше в никакви битки. По природа не бе агресивна, макар че откак Клей бе починал тя не бе правила нищо друго, освен да се бори.

Съпругът ѝ бе много надарен инженер. Съвсем сам, без помощта на специален екип, бе успял да разработи усъвършенстван робот и технология, благодарение на която се опростяваха и рационализираха редица производствени процеси. Започнала почти от нищо, компанията им бе направила първите си крачки към истинския успех и тъкмо сега започваше да се радва на резултата от научните разработки на Клей. Но непосредствено след смъртта му една от конкурентните фирми — „Ню Текникс“, бе пуснала на пазара техника, базираща се на проекти, които биха могли да водят началото си само от поверителната документация на Клей. Лорън бе направо изумена, когато разбра какво се е случило. Не вярваше, че ще ѝ се наложи някога да се сблъска с онова, което хората наричат промишлен шпионаж.

Всъщност сигурно нищо не би се случило, ако Клей бе жив. Нейната дейност в компанията „Холт“ се изчерпваше единствено със задачи по маркетингови операции и реклама. След смъртта на Клей цялата отговорност за бизнеса се стовари върху нейните плещи. В началото бе обзета от паника, чувстваше се несигурна, но скоро откри, че бързо се приспособява към новите си задачи и отговорности. Осъзна, че можеше да бъде много твърда в действията и решенията си, че е абсолютно решена да запази всичко, оставено ѝ от Клей — не за самата себе си, а по-скоро за сина им Джъстин.

Сега отново я обзе познатото усещане за загуба и болка. Приживе Клей бе най-добрият ѝ приятел. Свързваха ги толкова много неща, а и чувствата им един към друг бяха искрени. Произлизаха от една и съща социална среда, имаха множество общи приятели, общи схващания за политиката, общи бяха и вкусовете им в областта на музиката и литературата. И двамата бяха родени в стари, заможни в миналото фамилии от Алабама. Днес обаче и семейство Холт и семейство Бюкенън бяха запазили само богатите традиции, но не и парите си. Клей често се шегуваше на тази тема. Всъщност той се интересуваше единствено от Лорън и Джъстин, а естествено и от работата си. Точно в този ред. За кой ли път болката я прободеше силно, разтърсващо. О, Клей, толкова ми липсваш!

— Ето, вече пристигнахме. — Гласът на Джейк я сепна и върна в действителността.

Тя оправи косата си и изпъна рамене. Лицето ѝ с нищо не издаваше опасенията и несигурността, които я измъчваха. Двамата с Джейк се отправиха към вратата. Служителите ѝ сигурно бяха научили вече за поредната неприятност и тя не искаше да ги безпокои излишно. Затруднението, в което бе изпаднала, бе дало вече повод за немалко слухове и това бе напълно разбираемо — съдбата на треста нейни служители зависеше от успешното разрешаване на проблема. Не без известно усилие Лорън си наложи да се усмихне уверено и прекоси фойето, като поздравяваше срещнатите по пътя чиновници и служители. Бързаше час по-скоро да се добере до заветното спокойствие и уют на собствения си кабинет.

Зави по коридора и почти се сблъска с генералния директор на завода Майкъл Армстед. До него вървеше секретарят му Джими Джонс. Висок и възслаб, Майкъл бе русоляв мъж с тънки мустачки и почти постоянна усмивка на лицето. Ах, тази усмивка — така я дразнеше понякога. Мълчаливо се укори за тази си неприязън към него. Никой не искаше от нея да го обича, но и съвсем излишно бе да го мрази. Повтори си, че не е справедлива към този човек. Преди време Армстед отговаряше за продажбите и се бе справил повече от добре. Всъщност неимоверното разрастване на компанията през последните две години се дължеше не само на творческия гений на Клей, но и на деловите качества на Майкъл.

— Здравейте. — Тя учтиво кимна и на двамата.

— Здравсти, Лорън. — За секунда бледосините очи на Армстед се задържаха върху гърдите ѝ и едва тогава на лицето му се появи неизменната усмивка. — Какво стана в съда тази сутрин? — попита той като я гледаше право в очите.

— Опасявам се, че неприятностите продължават.

— Не мога ли да помогна с нещо? — добави той с разбиране и погледна последователно Джейк и Лорън. — Някакъв съвет, информация или техническа помощ?

Джейк докосна ръката ѝ и леко я побутна пред себе си.

— Ще го имаме предвид, Армстед — рече той и направи път на Лорън да влезе в кабинета. Последва я и решително затвори вратата под носа на двамата мъже.

— Май прекрасната дама не се нуждае вече от теб, шефе. — Иронията в гласа на Джими Джонс го подразни още повече, но той запази самообладание.

— Нуждае се и още как — рече Майкъл и запали цигарата. — Именно аз съм онзи, от когото се нуждае. Само че тя не го осъзнава...

— Да не би да се опасяваш, че този надут адвокат може да обърка плановете ти?

— Не, не, той просто си върши работата. Тук нещата се влошават все повече, но Левинсън не знае нищо за вътрешните механизми на завода и затова с нищо не може да ѝ помогне. — Той се усмихна леко и впери поглед във върха на цигарата. — Обаче аз мога... и затова ще дойде момент, когато тя ще ме потърси, защото всъщност има само мен... Настъпи ли този миг — тонът му омекна за секунда и беззникавите очи проблеснаха жадно, — тя ще кацне ей тук, право в ръката ми. Разбираш ли, моето момче?

В това време, отпусната в стола зад бюрото си, където някога бе седял Клей, Лорън здраво стискаше пръстите на двете си ръце, та да не се вижда как треперят. Гледаше Джейк право в очите.

— И така шефе, каква ще бъде новата ни тактика?

Джейк се настани срещу нея.

— Изправени сме пред сериозен проблем, Лорън. Когато следващия път се явим в съда, ни е нужно нещо лице. Някой, чийто авторитет и професионален статут не подлежат на никакво съмнение. Това трябва да е човек, който съвсем категорично и авторитетно да заяви, че разработките на Клей са оригинални и автентични

нововъведения, най-модерното в областта на роботиката. Че те са негово дело и просто не е възможно „Ню Текникс“ да ги е разработила сама. Този път съдбата е по-благоклонна...

— Как така? — Лорън го изгледа недоумяващо. — Досега ни беше обърнала гръб и изведнъж някаква надежда, така ли?

Адвокатът се наклони напред и Лорън усети вълнението, което той умело прикриваше.

— Името Райдър Брейдън говори ли ти нещо? Мисля, че се запознахте преди около пет години на едно новогодишно празненство. Двамата с Клей бяхте дошли с мен и Клер на нещо като прием.

— Какво? — изненада се Лорън. Колкото и близки да бяха отношенията им с Джейк той за първи път споменаваше името на бившата си съпруга.

— На новогодишното празненство преди пет или шест години бе и Райдър Брейдън заедно с Нийл и Пати Пътнам — търпеливо продължи Джейк. — Той, аз и Нийл сме съученици. По-късно те двамата се записаха в един и същ колеж, дори бяха съквартиранти в Алабама. Във всеки случай Райдър завърши електроинженерство. Най-малко пет компании го поканиха да работи за тях, но той избра голяма международна фирма и оттогава кариерата му тръгна стремително нагоре.

— Е, и какво общо има това с нашия проблем? — Лорън бавно се облегна в стола си.

— Именно той е вещото лице, което ни е необходимо. Специалист е по роботостроене и приложението на роботите от самото зараждане на отрасъла. Ама ти наистина ли не го помниш?

— Напротив — предпазливо отвърна Лорън.

Джейк долови нещо неразбираемо в тона ѝ, помисли, но продължи:

— Е, добре, всъщност имаме късмет, че сега е в града. Тук е вече два, три месеца. Възможно е да си е дал почивка, преди да се залови с нещо ново.

— Сигурен ли си, че точно той е човекът, който ни трябва? — Лорън внезапно се изправи, а по лицето ѝ се изписа съмнение.

— Трябва да ми повярваш — твърдо рече Джейк. — Той е истински експерт, има огромен опит и изключителен авторитет в областта на най-високите технологии. Ще вдъхне доверие у всеки

съдия, защото ще бъде убедителен от всяка гледна точка. Сега се нуждаем тъкмо от неговите знанията и опит.

— Не съм сигурна, Джейк.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Хората, които наистина разбират от роботика не се срещат всеки ден, моето момиче!

Лорън се смути. Как да му обясни? Щеше да я вземе за пълна идиотка. Тя чудесно помнеше онова тържество. Райдър Брейдън също.

Нима бяха минали пет години? Загледа се през прозореца. Не различаваше дори, подобните на розова дантела, цветове на китайския храст отвън. Този Брейдън май и тогава бе в очакване на „нова задача“, помисли си тя. Джейк побърза да им го представи. Очевидно мнението му за Брейдън още тогава бе високо. Лорън, обаче, го бе забелязала много преди Джейк да го доведе при тях. Беше от онези мъже, които веднага изпъкват, дори и в тълпа.

Когато Джейк ги запозна, тя усети нещо особено в хладната безпристрастност, която погледът му излъчваше, и едновременно с това имаше нещо недоизказано в очите му. Покани я да танцува веднъж, но през цялото време тя имаше чувството, че по тялото му тече ток. Държеше я така, сякаш в ръцете му имаше жив въглен. Остана безучастен и към опитите ѝ да поведе непринуден приятелски разговор. Щом парчето свърши той я отведе обратно на масата с почти обидна бързина. Повече не го видя.

По някаква необяснима причина тази случка бе останала дълбоко запечатана в съзнанието ѝ като особено и значително преживяване. Тя перна завесата с върха на пръстите си и въздъхна. Джейк очевидно бе убеден в правилността на избора си, но на нея ѝ беше трудно да повярва, че Брейдън ще ѝ се притече на помощ.

Наведе глава и разтърка слепоочието си точно там, където усещаше слаба, но постоянна болка. Почувства нетърпението на Джейк и дълбоко пое въздух.

— Мисля, че не бива да разчиташ толкова много на това, че Брейдън ще ни сътрудничи, Джейк.

— Защо пък да не ни сътрудничи? — смръщи той вежди.

— Вероятно ще ти се стори глупаво, но... Говорил ли си вече с него?

— Не още.

— Надявам се, че той не ме помни.

— Защо да не те помни? — Изуми се Джейк.

— Срецнали сме се само веднъж, но все ми се струва...

— Какво имаш предвид?

— Предупредих те, че ще ти се види глупаво и абсурдно, но имам чувството, че този човек не ме харесва.

— Не те харесва ли? Срецаш веднъж някого преди пет години и си внушаваш, че не те харесва! Това пък що за идея е?

— Предупредих те, че звучи глупаво!

Джейк повдигна вежди, но предпочете да замълчи. Лорън отново се отпусна на стола.

— Всички бяха отишли да танцуват и на масата бяхме останали само двамата. Ще не ще покани ме на танц, а сетне се държа така сякаш бях прокажена.

— Ти нещо си въобразяваш, Лорън. Толкова си красива. Няма мъж с нормално действащи хормони, който би останал равнодушен в твое присъствие. Повярвай ми. А при Райдър те са в чудесна форма.

— Знаех си, че няма да ми повярваш — сви устни скептично Лорън. — Но отлично си спомням как стана всичко, макар да е минало толкова много време. Същата вечер, като се прибрахме у дома, споделих с Клей и той също като теб не ми обърна никакво внимание.

— И с пълно право — рече Джейк и внезапно се изправи. — В такъв случай приемам, че не възразяваш да се свържа с Брейдън и да говоря за нашия проблем.

— Да не избързваме все пак.

— Имаме крещяща нужда от този човек, Лорън!

— Както казват твоите колеги, адвокатите — обади се тя с обичайната си стговорчивост, — струва ми се, че въпросът е спорен. Този човек ще ти откаже.

Телефонът звънеше вече девети пореден път. Най-сетне Райдър Брейдън успя да се смъкне от покрива и скочи върху белите чамови дъски на терасата. Прекоси бързо наскоро поставената настилка и стигна перваза на прозореца, където бе оставил телефона. Острият звън раздираше покоя на старата къща.

Боже мой, рече си той, още няколко месеца тук сам и нищо чудно да се превърна в истински отшелник.

— Ало.

— Райдър, ти ли си?

Брейдън пристъпи от крак на крак и примижа, хвърляйки кос поглед към шарената сянка под отсрещния орех.

— Да — рече той. — Кой се обажда?

— Джейк Левинсън. Как си бе, човек?

— Не се оплаквам. А ти как си?

— Да кажем — добре. Все още работя по първия си милион.

— Мислех, че си прескочил този праг още миналия път, когато идвах?

— За съжаление не съм. — Джейк замълча за секунда. — Видяхме се с Нийл Пътнам и той ми каза къде мога да те открия. Разбрах също, че баба ти е починала. Искрено съжалявам.

— Благодаря ти. Тя наистина ще ми липсва. — Райдър чу как отсреща столът на Джейк изскърца.

— Случи ли се да хапна морски деликатеси — си спомням за нея с благодарност. Какви вкусни неща само готвеше мама Джейн, особено скариди, а? Знаеш как ни хранеше след футболни тренировки — поне пет-шест души и никога не мърмореше, когато връхлитахме в кухнята й... — Джейк замълча, очевидно потънал в спомени. — Прекрасна жена беше...

— Прав си... — гласът на Райдър прозвуча дрезгаво.

— Предполагам, че се мотаеш сега насам-натам из старата къща и се чудиш какво да правиш, нали?

— Така е, но си имам достатъчно работа — отвърна Райдър и огледа купчината изпочупени плочи, които цели два дни бе свалял от покрива. — Искам да я постегна малко.

— Да не си решил да я продаваш?

— Все още не, но и това може да стане.

— Сериозно? Имаш ли нов ангажимент?

Райдър отмести телефона, седна на перваза и кръстоса крака.

— Дал съм си нещо като творческа отпусका.

— В такъв случай може пък да извадя късмет днес — додаде Джейк, след кратко мълчание. — Искам да те помоля да свършиш една работа тук?

Райдър замахна и премаза прелетял пред лицето му комар.

— Какво имаш предвид? Не знаех, че и юристите се занимават с високи технологии?

— Търся нещо лице, което да се яви пред съда на следващото заседание по делото на една моя клиентка, Райдър. Едва ли може да се намери по-подходящ и ерудиран човек за целта от теб. Истинско щастие е, че точно сега си в града. — Джейк говореше искрено и развълнувано. — Пък е и крайно време Лорън да извади малко късмет.

— Кой? — Райдър взе метнатата наблизко кърпа, за да попи потта от лицето и врата си.

— Лорън Холт. Запозна се с нея и съпруга ѝ Клей преди около пет години. Той разработи изключително сложни работи, които сигурно са ти известни.

Райдър замръзна, ръката с кърпата увисна във въздуха.

— Холт ли? — повтори той.

— Да — отново подхвана адвокатът, окуражен, че Райдър не отказа веднага. — Клей загина преди близо година при нещастен случай в завода. Сега Лорън с всички сили се мъчи да запази предприятието и бизнеса си.

— Значи Холт е мъртъв — замислено повтори Райдър.

— Точно така, а конкурентна фирма задигна разработките му. Пиратска работа, разбираш ли? Фирмата се казва „Ню Текникс“. Ти не си свързан с тях по някакъв начин, нали?

— Не. — Райдър разсеяно прокара ръка по гърдите си, а сините му очи се взряха в износените маратонки.

— Райдър. Чуваш ли ме?

— Да, разбира, се. Бях се замислил нещо.

— Е, какво ще кажеш? Можеш ли да се заемеш с това? За теб ще е детска игра, а за Лорън е въпрос на живот и смърт да запази компанията и собствеността си. Иначе тази банда крадци ще ѝ ги отмъкнат?

— Съмнявам се, че ще го поема, Джейк. Вярно е, че в момента нямам ангажимент, но съм доста изморен. Пък и този имот тук съвсем е западнал през последните няколко години. Все някой трябва да го стегне. Хванал съм се вече и...

— Райдър, не ти говоря за дело, свързано с лекарска небрежност, та да мога да призова кой да е доктор като нещо лице! Става дума за работи... Колко души разбират от тази сложна материя? Лорън е

поставена на невероятно изпитание. Тя се оказа страхотен бизнесмен, особено като се има предвид с какво ѝ се наложи да се справя след смъртта на съпруга си. За нула време навлезе в изключително сложна област. — Замълча за миг и продължи: — Тя е чудесен човек, Райдър.

— Виж какво, Джейк... — Райдър попи отново лице с кърпата. — Вярвам ти напълно, но просто не съм подходящ. Знаеш ли, познавам неколцина от най-добрите специалисти в бранша. Ще те свържа с тях. Ще ти свършат отлична работа.

— Сигурно, но те не са тук, в нашия град — съвсем логично отбеляза Джейк. — Ще трябва да им уреждам пътуване със самолет, да им търся хотел, да плащам извънредни разноски и то няколко пъти. Това е сериозна сума, а в момента Лорън не разполага с тези пари.

— Значи има финансови затруднения? — присви Райдър очи.

— Точно така. Не ти ли споменах за тях? Сега, когато авторските права върху разработките са под въпрос, компанията ѝ губи хиляди долари от приходите си! Все едно че я ограбват!

— Виж, Джейк. Не зная...

— Точно така, Райдър, няма откъде да знаеш! — бързо го прекъсна адвокатът. — Лорън е подложена на непосилно изпитание. Работата не е само в проблемите на компанията, но мисълта, че всичките ѝ служители зависят в момента от нея, направо я смазва. На всичкото отгоре, благодарение на журналистите, случаят се превърна в истинско представление. Такива хищници! Каквото и да стане, колкото и дребно да е то — вестниците винаги го раздуват и то непременно на първите си страници, а телевизията и радиото го пускат в основните вечерни новини. Ето и днес например...

— Какво стана днес?

— Огромна тълпа журналисти я дебнеха пред съдебната зала. Наложил се да ги разблъскам със сила, за да излезем навън. Сам можеш да се убедиш в това, по дяволите! Гледай довечера новините...

— Толкова ли е неприятно положението, Джейк?

— Повече от неприятно. Тя наистина има нужда от твоята помощ!

Райдър се опитваше да подреди множеството въпроси, които нахлуха в съзнанието му. Джейк не подозираше на какво изпитание се готвеше да подложи своя стар приятел.

— Не ми давай окончателен отговор веднага — обади се Джейк. — Нервите на Лорън и без това са напрегнати до край на степен. Искаше ми се да се разтовари през уикенда, затова насрочих следващата ни среща за понеделник сутрин. — Джейк се поколеба, сетне добави: — Райдър, моля те, само да се срещнеш с нея, да се запознаеш с проблемите, да видиш самата нея. Ако и след това решиш, че не ти се занимава, никой няма да се разсърди.

— Джейк, не разчитай много на моето участие.

— Естествено — любезно отвърна Джейк. — Но Лорън Холт е изключителна жена, Райдър. Ще се убедиш сам.

До последната минута преди шест Райдър бе сигурен, че няма да пуска телевизора за новините.

Чудеше се какво да прави и не спираше да се разхожда неспокойно из остарялата кухня на мама Джейн. Как ли щеше да се почувства, когато отново види лицето на Лорън Холт, макар и само на екрана? Веднъж му се бе случило и си мислеше, че то бе предостатъчно. Оттогава бяха изтекли повече от пет го дини, но тя отново и отново заставаше пред очите му с все същата кристална яснота.

По дяволите! Защо ли му трябваше на Нийл да му казва истината? Той безпомощно разтри врата си, без дори да усети болката в напрегнатите си мускули. За хиляден път прокле вечерта в бара преди четиринайсет години, когато Нийл бе нарушил етиката, налагаща запазване на професионалната тайна в онези медицински програми. Сега тази жена бе вдовица, освен това бе в сложно положение. Джейк настояваше лично той да я спасява. Райдър изпъшка мъчително и изгледа тъмния телевизионен екран с омерзение. Никога не си бе и представял, че може да се озове в подобно положение. Не искаше да се забърква или ангажира с Лорън Холт. И най-повърхностното общуване с нея би могло да усложни неимоверно живота му. И Джейк да върви по дяволите с неговата настойчивост: бяха му развалили спокойствието!

В този миг, сякаш под чужда команда, Райдър направи крачка-две напред и включи телевизора. Първите десет минути от новините бяха посветени на Близкия Изток и на Вашингтонската политика. Стана му скучно, взе си бира и седна с кръстосани крака. Тъкмо отвори шишето и чу думите на водещия:

— Ще ни чуete след малко с най-новите подробности около опита на една жена да се противопостави на компания, която според нея е откраднала идеите на покойния ѝ съпруг. Останете на нашата програма!

Обзе го странно чувство на неизбежност. Остави бутилката на пода и се взря в екрана. С нетърпение изгледа едноминутните реклами. После на екрана се появи лицето на Лорън и сърцето му се сви. Камерата проследи излизането ѝ от съдебната зала, без да изпуска и най-незначителните промени по красивото лице. Райдър пое въздух през стиснати зъби и се взря в тълпата репортери, които я заобиколиха. Къде е онзи идиот Джейк, почти извика той, нали затова ѝ е адвокат — именно сега трябва да е до нея! Без да усети, се бе вбесил от нахалството на репортера.

— ... какво бе решението на съдията?

— ... какво възнамерявате да предприемете сега срещу „Ню Текникс“?

— ... някаква идея за споразумение?

— Госпожо Холт...

— Лорън...

Във всеобщия хаос и пищенето на микрофоните Райдър почти не чуваше въпросите на репортерите. Под изкуственото осветление на телевизионната камера изражението на Лорън бе повече от уязвимо и безпомощно, поне така му се струваше, докато напрегнато се взираше в това, което ставаше на екрана. Къде беше Джейк? Защо я бе оставил сама с журналистите?

— Готова ли сте да признаете, че съпругът ви е ръководил фирмата неуспешно, госпожо Холт?

Райдър се изненада от силния гняв, който го заля като вълна. Нищо свято нямаха тези лешояди? Не откъсваше очи от жената, която с гордо вирната глава, се опитваше да си пробие път през множеството репортери и проклетата им техника. Внезапно един от тях разбута останалите и навря микрофон в лицето ѝ. Лорън неволно вдигна ръка сякаш да се запази от удар. Нещо първично и ужасно могъщо се надигна в Райдър... Той се изправи рязко и с ядни крачки се отпрати към телевизора сякаш искаше да се намеси, после усетил собственото си безсилие, започна да обикаля стаята с широки, яростни стъпки, без да откъсва очи от телевизионния екран.

— Къде, по дяволите, е Джейк? — отново изръмжа той, още повъзбуден. В същия миг, едрата фигура на адвокатата изпълни екрана и поведе Лорън Холт извън тълпата.

Райдър бързо изключи апарата. Беше объркан. Изруга Джейк за това, че го е потърсил и реши, че вината за всичко случило се е само негова. Прокле и Нийл Пътнам, че не успя да запази тайната. Джейк би могъл да си намери друг експерт, рече си той. После си спомни видяното на екрана и страданието по лицето на Лорън и избълва нещо доста цинично. Тя и Джейк Левинсън вероятно познаваха много видни хора в щата Алабама. Все някой от тях ще ѝ се притече на помощ, ще се застъпи за нея, рече си Райдър.

Без всякакво предупреждение прекрасното лице на Лорън Холт нахлу в съзнанието му... Ах, тези класически черти, а на всичкото отгоре се появи още един образ, който досега не го бе измъчвал никога. Райдър не си бе позволявал дори да мисли за него.

Момчето. Неговият син...

Защо бе тази тревога? Станалото не го задължава с нищо. Научил бе за връзката си с тази жена и нейното дете по една случайност или просто по прищявка на съдбата. Трябваше само да събере багажа си и да напусне града. Още сега. Веднага. Така ще бъде най-добре за всички. Но как да забрави собствения си син?

По същото време, на друго място — в завода „Холт“, на десетина километра от старата къща на Брейдън — друг човек търпеливо изчакваше края на работния ден. Малко по малко шумовете в завод стихнаха. Беше шест и петнайсет. Време имаше достатъчно. Щеше да бъде при нея след половин час.

Изправи се бавно и се отправи към шкафовете с архивата и документацията. Издърпа едно от чекмеджетата, което се отвори тихо, но в тревожното му съзнание едва доловимото изскърцване отекна като гръм. Огледа се крадешком, после запрелиства плановете и спецификациите, докато намери онова, което търсеше. Извади комплект разпечатки и ги сгъна, така че образуваха квадратен пакет. Пъхна ги във вътрешния джоб на самото си, за да не паднат при непредпазливо движение. Не биваше да стане нещо непредвидено — да ги изпусне, на излизане от завода, например.

Затвори чекмеджето едва след като се увери, че никой няма да усети липсата на документите. Постоя така секунда-две, без да мърда. Механично провери дали плановете са на място — плътно и сигурно сгънати точно до сърцето му. Дано това да е за последен път.

Напусна сградата. Образът на една жена бе отново пред очи те му. Образ, който никога не напускаше сърцето му... Ана.

ВТОРА ГЛАВА

Канторите на Левинсън, Рейн и Джейвиц бяха красиво проектирани и построени около три много стари дъба. Някой се бе сетил да засади и кипариси отстриани и да използва в конструкциите тъмно стъкло, при това доста разточително.

Вътре пари не бяха жалени да се създаде атмосфера на комфортен уют и лукс, предразполагащи към доверие. Сега Лорън стоеше пред прозореца — през него като в рамка се виждаше сенчест вътрешен двор, над който се извисяваше покрит с мъх дъб. Въпреки всичко тя едва ли забелязваше нещо, красивата гледка все едно не съществуваше, а скъпият декор изобщо не ѝ правеше впечатление.

— През тези два дни се рових в архивите на Клей. Опитвах се да открия нещо, с което да спечелим малко време, но напразно. — Насили се да се усмихне тя, но не успя. — Виждам, че ти звучи невероятно. Клей бе толкова гениален творец, но очевидно не си е падал много по реда. Мисля си, че един учен би трябвало да бъде по-съвестен към собствената си работа...

Джейк потри брада и безмълвно поклати глава — напълно бе съгласен с казаното от Лорън. Защо, по дяволите, Клей е бил толкова нехаен, че да не опази собствения си труд? Никой нормален човек не очаква да умре във всеки момент, разбира се, но опитът му на адвокат го принуждаваше въпреки нежеланието му да се дразни от провала на Клей — да осигури бъдещето на съпругата и сина си. Та дори и да е бил един от онези разсеяни и отнесени учени!

Лорън се обърна и пъхна ръце дълбоко в джобовете на полата си.

— А ти успя ли да се свържеш с господин Брейдън?

— Обадох му се и обясних какво е положението — отвърна Джейк, като се чудеше как да ѝ каже, че почти се е провалил.

— И той ти отказа, нали?

— Ще бъда съвсем откровен. Той не гори от желание да се заеме с нашия проблем — кисело поклати глава Джейк.

Изражението ѝ не се промени видимо при тази новина. В края на краищата поне няма да ѝ се налага да има работа с него.

— Право да ти кажа, никак не се учудвам, нали те предупредих — подхвърли тя.

Джейк се облегна на стола, разочарованието му бе очевидно.

— Хм, изглежда ти правилно бе преценила обстановката. Всъщност той не ми отказа категорично, но тъй като досега го няма, май ще е по-добре да премислим нещата отново и да търсим друго решение. — Джейк отмести очи и хвърли бърз поглед към часовника на бюрото пред него. — Нямаме късмет. С огромния си опит щеше да бъде идеалното вещо лице. Я погледни — тук съм записал само част от проблемите, с които се е занимавал, както и препоръчителни писма и други препоръки. — Адвокатът ѝ подаде лист хартия.

Лорън прочете написаното набързо:

— Е, добре де, няма ли други като него?

— О, да, има, разбира се. Райдър спомена, че ще ми даде имената на някои от най-квалифицираните специалисти. Това вероятно ще ми отнеме известно време, но...

— Но какво, Джейк, какво „но“? — запита тя и в същия миг вътрешният телефон иззвъня.

Джейк протегна ръка към слушалката и ѝ направи знак да изчака. Обади се, зададе няколко бързи въпроса, после се изправи и посочи термоса.

— Пийни малко кафе, докато проведе един разговор. Поверителен е, нали разбираш, професионална тайна... О, не, не, не ставай! — Махна ѝ с ръка да си остане на стола. — Аз ще се обадя от другата стая. Ти ме чакай тук. Не сме свършили — ще трябва да измислим някаква нова стратегия. Ей сега ще се върна, обещавам ти.

Лорън му се усмихна вяло, но насилена ѝ усмивка изчезна веднага щом като той затвори вратата след себе си. Тя бе направо изплашена. Тази сутрин, сама в леглото, което бе споделяла с Клей, си бе дала сметка за голямата вероятност да загуби компанията си. Съвсем възможно бе да не бъде в състояние да осигури бъдещето на Джъстин, камо ли да успее да премахне несигурността, надвиснала над тристата ѝ служители. А те разчитаха на нея...

Опита се да погледне през прозореца, но все едно — не успя да види нищо, като сляпа за спокойствието, което обикновено успяваха да

й внушат трите престарели, масивни дървета отвън. Уморено започна да масажира тила и слепоочията си. Колко ли време мина, откакто тревогата бе станала постоянен неин спътник? Напоследък започна да измерва времето по броя на дните или седмиците между две поредни неприятности. Отново се обаждаше умората. Жестоките обстоятелства, които се бяха изпречили на пътя ѝ и тя не можа да се удържи: сълзите изпълниха очите ѝ...

Райдър намери кантората на Джейк сравнително лесно. Изправи се пред вратата и там спря, опрял длан на затоплената от слънцето повърхност. Сам не можеше да си обясни непреодолимия вътрешен импулс, който го бе принудил да дойде тук, още повече че друг вътрешен глас разумно го предупреждаваше да не постъпва така. Свали слънчевите си очила и ги прибра в джоба на пуловера. Почувства, че сърцето му тупа лудо в гърдите. Бе неспокоен като ученик на първа любовна среща. И отново усети, че прави стъпка, от която връщане назад няма да има... На по-млади години бе вършил разни щуротии, необмислени и хлапашки, но нищо не можеше да се сравнява със сегашната му постъпка. Пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Посрещна го бодра и приветлива служителка, която го упъти как да намери кабинета на Джейк. Вратата бе отворена. Влезе и първо забеляза празното бюро, но веднага след това видя самотната фигура на прозореца, обърната с гръб към него. Нарочно я огледа внимателно. Бледорусата ѝ коса бе грижливо прибрана с помощта на гребен от костенуркова черупка, но няколко тънки кичурчета се бяха измъкнали и ѝ придаваха леко разчорлен вид. Намръщи се. Просто не можеше да си представи жена като нея с разбъркана коса.

А тя гледаше навън, неподвижна, с леко отпуснати рамене.

И в същия миг вдигна ръка и избърса бузата си. Чак сега Райдър разбра, че тя плаче. Бузите ѝ бяха мокри, но страданието ѝ бе напълно безмълвно. Този мълчалив плач, самотен и отчаян, докосна някаква струна дълбоко вътре в него и разбуди непознато чувство — неизпитвано досега. Едва се сдържа да не тръгне към нея... Къде, по дяволите, беше Джейк?

Внимателно, съвсем тихо Райдър запристъпя назад и се измъкна навън. Най-малко бе очаквал да види Лорън Холт толкова смазана, уязвима и отчаяна. Това съвсем не се покриваше с образа, който бе запазил за нея през всичките тези години. За него тя бе спокойна и уверена, винаги резервирана и леко надменна, способна да се справя с всякакви житейски несгоди. Облегна се на стената.

Сега в съзнанието му се появи друг неин образ: Лорън, опитваща се да отблъсне нахалните журналисти, и отново почувства силно желание да ѝ помогне, да я защити. Най-безмилостно се опита да потисне това чувство. Нямахте да допусне да се ангажира емоционално с тази жена! Ако професионални те му знания могат да ѝ помогнат — добре. Но само тази помощ и край! Нищо повече! Той дори не бе напълно убеден, че Лорън Холт наистина се нуждае от него, независимо от това какво му бе казал Джейк. И защо ли съм тук сега? — запита се за хиляден път.

— Райдър! Бях решил вече, че няма да дойдеш. — Това бе Джейк, появил се току-що в другия край на коридора. Подаде му ръка, ухилен приятелски. — Какво правиш там, а? Подпираш стената, нали! Хайде, влизай, влизай! Лорън е вече тук. — Адвокатът застана до вратата и го подкани с ръка да влезе.

Напрегнат до крайност, Райдър пристъпи напред — отново трябваше да застане лице в лице с Лорън Холт! По време на многобройните си пътувания и професионални ангажименти се бе срещал с кралски особи, бе разговарял с магнати и финансисти, с хора, притежаващи достатъчно мощ да променят съдбата на цели нации, но не можеше да си спомни някога да бе изпитвал нещо подобно...

Когато се изправи пред нея, му се стори, че телевизията съвсем не бе показала истинската Лорън Холт. Отблизо тя бе много по-красива. Споменът за нея от онази кратка среща преди пет години бе в действителност оцветен от най-различни забранени му емоции. Очите ѝ бяха златистокафяви с надвиснали дълги черни мигли, чертите на лицето — повече от хармонични, гримът — едва доловим. Запита се защо ли ѝ бе този грим, когато имаше такава прекрасна копринена кожа, наподобяваща безупречната матова повърхност на магнолия. Сега тя изглеждаше като човек, който се владее напълно — нямаше никакви следи от плач, само устните ѝ бяха сякаш омекнали и някак уязвими. Джейк отиде да налее кафе.

— Ти нали помниш Лорън, Райдър?

— Здравейте, господин Брейдън — тихо и с леко пресипнал глас поздрави тя. После му подаде ръка.

Райдър я пое, стегнат, сякаш подготвяш се за удар, решен да не се разнежда от леко треперещите ѝ пръсти.

— Госпожо Холт. — Кимна с глава и се удиви на спокойното изражение в ясните ѝ хладно чисти очи.

— Е, ето ни всички заедно — заяви Джейк бодро, наля кафе и предложи на Райдър. — Без захар горещо. Ако искаш нещо по-силно само кажи?

Райдър поклати глава, успявайки да откъсне очи от лицето на Лорън достатъчно дълго, че да поеме чашата. После се от прави към предложението му стол. Първо обаче изчака да седне дамата.

— Лорън познава професионалните ти качества, Райдър. — Усмихна им се Джейк и се облегна на стола. — Ще го кажа направо — нашето дело е загубено, ако не успеем да убедим съда, че разработките на Клей са негово оригинално дело. Онзи ден уверих Лорън, че ти си човекът, който може да ни помогне.

Погледите на Лорън и Брейдън се срещнаха, тя леко потрепна при спомена за безцеремонното му, почти грубо отношение към нея при последната им и единствена среща. Очакваше нещо подобно и този път. С удивление усети, че още тръпне от обида. Изглежда го с известно съмнение — учудиха я силно протритите му маратонки и орфаните джинси. Дори след пет години нещо у него все още я отблъскваше.

Косата му бе с цвят на тютюн, гъста и къдрава, малко по-дълга от обичайното. Бе пъхнал небрежно слънчевите си очила в джоба на белия пуловер. Този цвят подчертаваше силния тен и чудния ефект на очите му. Тя се вгледа в тях — очакваше те да са най-обикновено кафяви, но внезапно откри, че са наситено тъмносини. Лицето му бе ъгловато и сурово, скулесто и с волева брадичка. На края на едната вежда личеше малък белег от стара рана. В крайна сметка чертите му бяха доста сурови, за да може да мине за красавец в обичайния смисъл на тази дума. Устата му обаче контрастираше на всичко останало — тя бе необичайно чувствена.

— Погледни тези неща — помоли го Джейк.

Райдър лениво се пресегна, за да поеме подадените му от адвокатата книжа, и Лорън долови типично мъжкото ухание. Силен, мъжествен... и опасен.

Лорън извърна очи и се намести на стола, леко учудена от собственото си поведение. Досега не си бе давала сметка, че някога ще започне да го оглежда като мъж. Замисли се върху това и внезапно реши, че няма нищо необичайно в това той да има притегателна сила и изобщо привлекателност както спрямо жените, така и дори спрямо мъжете. Даже самият Джейк и всичките му приятели — хора, които тя намираше за високоинтелигентни и проникателни — се бяха държали като захласнати ученици, когато бе ставало дума за геройствата на Райдър Брейдън. Отново го изгледа — той се бе отпуснал на стола, със самоуверено изражение, прекалено самомнителен и дързък — поне така ѝ се стори в консервативната атмосфера на адвокатската кантора. Сигурна бе, че един адвокатски кабинет в Мобийл, Алабама, е толкова далеч от естествената среда на господин Брейдън, колкото е зоологическата градина за хищната пантера. Този тъмен тен... Едва ли го бе получил в кабинет, зад някое бюро.

А редно ли бе да повери всичките жизнени тайни на компанията в ръцете на този човек? Внезапно сви устни, изпитала силни съмнения. И тази несигурност и колебание останаха у нея, докато слушаше обясненията на Джейк, който запознаваше Райдър с подробностите на съдебното дело.

Само след десетина минути обаче трябваше да си признае, че този човек наистина разбира от високи технологии и роботика. И въпреки това, когато Джейк я погледна въпросително, тя не успя да събере сили да отговори утвърдително на безмълвното му запитване. Като забеляза несигурността ѝ, адвокатът се ограничи да разисква само някои технически аспекти на делото и свързаните с тях проблеми. Отговорите на Райдър бяха кратки и ерудирани. Лорън реши, че този човек е истински експерт, макар и очевидно да прескачаше от една работа на друга.

Запита се какъв ли е личният му живот? Защо още продължава да се навърта в Мобийл? Според думите на Джейк изминали са цели три месеца от погребението на баба му. Какво го задържа тук? Смръщила вежди, тя се замисли върху нещо, казано ѝ от Джейк онзи ден. Той бе споменал, че Брейдън живее в някаква си порутена

къщица, оставена му от бабата. Излизаше, че му липсва самодисциплина да оползотвори рационално огромните пари, които би трябвало да е спечелил през последните десетина години. Ако, разбира се, възторжените хвалби на Джейк бяха истина...

Телефонът на бюрото извънтя и прекъсна мислите ѝ. Джейк се заслуша в онова, което му казаха отсреща и се изправи.

— Извинете ме, моля, пак ме търсят спешно. Ще се обадя от друга стая. Вие имате много общо помежду си и можете да си кажете доста повече неща, отколкото които и да е други мои клиенти — и тръгна без изобщо да обръща внимание на факта, че двамата досега не бяха обменили повече от две думи. — Така че не се безпокоя да ви оставя насаме.

След излизането му в стаята настъпи гробна тишина. Райдър захвърли жълтия плик с документацията на бюрото, иронично присвивайки устни на казаното от адвокатата. Съвсем целенасочено досега изобщо не си бе позволявал да мисли за общото, което той и Лорън Холт наистина имаха. Но още щом бе надникнал в тези необикновени очи, веднага бе почувствал магическата сила на неудържимата връзка помежду им. Внезапно Лорън Холт не бе вече само една очарователна жена, попаднала в лабиринта на съдебни тревоги и неудачи. Не бе и просто някаква си безименна личност от женски пол, забременяла по изкуствен път в клинични условия с помощта на неговата сперма. Пред него внезапно бе застанала една съвсем истинска жена, жива и здрава, от плът и кръв, чиято съдба бе вече неразривно свързана с неговата, независимо дали той желаше това, или не.

Брейдън се облегна на стола, протегна дългите си крака, кръстоса ги и впи поглед в нея. Като се имаше предвид, че не той, а тя имаше нужда от знанията и помощта му, тази жена наистина не правеше дори и най-слаб опит поне да се държи любезно. Самият той не бе сигурен какво бе очаквал да се случи, но не и това хладно, целенасочено, дори обидно, по дяволите, оглеждане от нейна страна. Може би по някаква си причина ѝ бе противен? Почувства се обиден, защото и той не разбираше. Отново си каза, че не той, а тя имаше нужда от него.

Не бе свикнал да го отблъскват. Не познаваше това изживяване, особено в отношенията си с жените. Най-осезателно усещаше

присъствието ѝ — финия парфюм, почти съвършените ѝ физически форми, копринената мекота и гладкост на кожата ѝ... Внезапно го замъчи неудържимо любопитство: какви бяха причините тя да се насочи към клинично забременяване?

— Допускам, че сте правили това често, господин Брейдън?

Изненадан, той се взря в лицето ѝ. Какво искаше да каже? Мина цяла секунда преди да се сети, че двамата мислеха за различни неща. Тя седеше изправена, гледаше го с ясни и немигащи очи.

— Имате предвид да се явявам в съда като вещо лице ли?

Лорън изкриви устни нетърпеливо:

— Какво друго?

— Е, правил съм го няколко пъти.

Тя дълбоко пое въздух.

— Разбрах, че сте от Мобийл.

Райдър отмести очи от красивите ѝ дълги крака.

— Да, роден съм и съм отрасъл в Алабама, както се пее в онази песен. — Тя го изглежда явно неразбиращо. — Говоря ви за традиционна фолклорна песен, госпожо Холт. За кънтри песен. — Той провлече глас в стила на кънтри певците.

— О, да, разбирам.

Но явно не разбираше, той бе сигурен в това.

— Често ли се прибирате у дома?

Брейдън отново се взря в очите ѝ. Стана му интересно — тя го гледаше по един особен начин, задаваше уж предразполагащи въпроси, а в същото време поддържаше нужната дистанция. Сякаш между тях се бе издигнала стена.

— Е, не толкова често, колкото бих желал — отвърна той.

— С вашата работа вероятно пътувате много — по целия свят, нали?

— Току-що приключих един ангажимент в Япония.

— Много интересно — подметна тя, но чрез тона си успя да внуши точно обратното. — Вие помагате при аварийни ситуации, уреждате сложни и конфликтни проблеми, нали? Така ми каза Джейк. И как овладяхте този скитнически бизнес?

Райдър впи поглед в красивите очи срещу него, изчака няколко секунди, преглъщайки бавно едва доловимата, но умело подхвърлена обида. Във всеки случай тя прояви достатъчно благоприличие —

колкото да се изчерви съвсем леко. Брейдън се опита да си спомни кога за последен път го бяха обиждали така безмилостно. Във всеки случай, рече си той, тази дама умее да се защитава и да хапе... Очевидно няма да бъде особено затруднена да удържи позициите си срещу онези акули, които се опитват да откраднат разработките на скъпоценния ѝ съпруг. Всъщност той сега се раздвояваше между раздражението от хапливите ѝ приказки и възхищението от борческата ѝ натура. Джейк сигурно е направо замаян от префинените ѝ аристократични обноски и едва ли се сееща за нещо друго. Ако не беше я видял да плаче...

— Аз, хм... — тя деликатно прочисти гърло, — съвсем не исках казаното от мен да прозвучи точно по този начин...

— Значи не ме будалкате? — Той произнесе това скептично, но иронията му прозвуча достатъчно ясно, а едната му вежда се изви в дъга. — На практика през последните две-три години, вместо да съсредоточавам усилия върху някой специфичен елемент, обичайната ми работа беше да отстранявам всички видове неприятни проблеми, съществуващи в дейността на клиентите ми. Струва ми се, че би могло да се каже точно както вие го казахте — малко по малко овладях този скитнически бизнес.

— Има ли известни имена сред клиентите ви?

— Мисля, че има.

Но той не добави нищо повече и тя въпросително изцъка с език:

— Е?

— Джейк би трябвало да разполага със списъка им.

— Предаден му специално от вас, нали?

Той присви очи:

— Да не би да намеквате, че ви лъжа?

Тя побърза да отмести очи:

— Не, разбира се, че не.

— Е, добре, какво тогава искахте да кажете?

— Просто имах предвид...

Той замълча за секунда, изчака малко, после се измъкна от удобния стол и се изправи:

— Вижте какво, може би всичко това е просто една несполучлива идея. Мисля си, че имате право да бъдете подозрителна особено като се има предвид случилото се след смъртта на съпруга ви. Обаче аз не съм ви предлагал кандидатурата си за въпросната работа,

госпожо Холт. Напротив, обади ми се Джейк. — Отиде до шкафа, остави празната чаша и се обърна към нея. Острият му поглед сякаш я прикова към стола: — Или вече забравихте и този факт?

Лорън се смути и не успя да отвърне нищо. За нейно щастие в същия миг Джейк се върна.

— Е, приятели, готови ли сме вече да поговорим сериозно? — И тръгна ухилен към стола си, но като забеляза израженията им усмивката му се изпари.

— Не мисля, че госпожа Холт се нуждае толкова отчаяно от моите услуги, Джейк — рече Райдър и посегна да извади слънчевите очила от джоба. Отново хвърли остър поглед към жената отсреща. — Или пък моите препоръки не й правят никакво впечатление. Както и да е. С теб, приятелю, вероятно ще се видим, нали? — Сложи си тъмните очила и излезе от кабинета, без дори да погледне повече към Лорън.

Адвокатът обърна лице към нея, въпросително повдигнал вежди.

— Моля ти се, Джейк, само не сега, нали? — примоли му се тя и гласът ѝ прозвуча неуверено и неравно. Изправи се и остави чашката на подноса, надяваше се зоркият поглед на адвокатата да не забележи, че ръцете ѝ силно треперят. Преметна каишката на чантата си през рамо и бързо закрачи към вратата.

— Обади се, когато ни сполети следващия удар — рече тя, без да се обръща.

Няколко часа по-късно, завърнал се в старата къща, Райдър все още преживяваше разговора с Лорън в кантората на Джейк. Бе застанал по средата на вехтата кухня на мама Джейк и хапеше долната си устна, хапеше я замислено и си задаваше ред въпроси. Защо? Защо и защо? Непрекъснато си повтаряше, че първо на първо самият той не бе искал да се меси в нейните проблеми. О, по дяволите, това вече едва ли имаше значение. Очевидно тя не бе имала желание да го ангажира като нещо лице, макар и съвсем явно да бе впечатлена от професионалните му знания. Бе сигурен в това: просто го бе почувствал, докато разговаряха. Не, не — проблемът се криеше в нещо лично... И това го усещаше интуитивно.

Излезе от къщата, блъсна вратата след себе си и застана на терасата, поставил едната си длан на тила. Какво пък толкова се

вълнуваше? Нямахме никакво задължение да ѝ помага, макар и по някаква прищявка на съдбата да бе прекрасно квалифициран да го стори. Бе направил напълно кавалерски опит, който според него заслужаваше уважение, а в замяна тя го бе прогонила с държанието си. Изпълнил бе дълга си!

Смъкна ризата от гърба си и я захвърли върху парапета. Организмът му имаше нужда от физическо натоварване, за да може да се освободи от натрупаното напрежение. Е, сега му бе дошло времето да събори и останалата част на покрива над терасата. Достатъчно бе мислил — хайде сега на работа! Тази съборетина тук, можеше да осигури работа за десетина мъжаги. Усилията му да я подобри и преустрои бяха продължили вече месеци наред и краят му не се виждаше!

Разочарованието и някакво друго чувство, което той изобщо не желаше да анализира, го измъчваша до задушаване. Той се нахвърли върху покрива с такава стръв, че сам се удиви на себе си, но това темпо не можеше да продължи много дълго, тъй като бе станало твърде горещо. Сякаш напук, мислите му се връщаха отново към Лорън. За кой ли път се питаше защо толкова много се тревожи за нея — тя така и така не желаше да получи помощ от него. Намръщен и зъл се покачи по стълбата, за да се добере до остарелите покривни греди. Преметна крак през горната част на стълбата и остана неподвижен за минута, а тя отново се яви пред очите му и рязко му кимна с глава сякаш го гонеше. Усещаше, че всичко това е нелепо, но вътре в него нещо яростно се бунтуваше срещу предизвикателството на този жест.

Гледаше с празен поглед земята наоколо — това бе семейна собственост, на нея бе живяла мама Джейн. Най-разумното, което сега би могъл да направи, бе да избягва всякакви контакти с Лорън Холт. Така ѝ се падаше — тя и без това желаше същото, както бе станало ясно от тазсутрешното ѝ поведение. И пак усети да го обзема същото чувство, онова, което не бе успял да разгадае. Някакъв ехиден вътрешен глас му подметна, че вместо да обърне гръб на Лорън и да си гледа собствените работи, той вероятно ще постъпи като истински глупак и сам ще се набуца между шамарите. Изруга под нос, грабна теслата и започна безразборно да вади стари пирони, преседели в дървото цели шест десетилетия. Така и не можеше да изтрие от паметта си онази сцена, когато я бе видял сама, ридаеща.

Тежката физическа работа, в която не щадеше ръцете си, успокои донякъде бушуващите в него страсти след няколко минути. Всъщност той наистина обичаше да работи по къщата. Тя бе единственият дом, който той бе познавал в живота си. Сам не можеше да си обясни защо бе останал в нея след погребението на баба си. Може би защото този дом символизираше нещо като пристанище, от каквото той точно сега имаше нужда. Също като пътувал дълго моряк, завърнал се у дома. Дъска по дъска, пирон след пирон бе започнал да възстановява жилището на мама Джейн и по този начин като че ли разглобяваше и внимателно изучаваше отделните периоди на собственото си съществуване — провалите, успехите, загубите, самотата и изолацията. Вече бе почти на четирийсет години, но едва ли някой щеше да се досети за него, ако утре просто изчезнеше или престанеше да съществува. Самата мисъл за това го вледеняваше.

Взе лост и започна да кърти поредната дъска. Строителите бяха използвали кипарисово дърво, яко и издръжливо, което би могло да изтрае още шейсет години. С мъка успя да я откачи от напречните греди, поддържащи покрива. Внезапно голям рояк оси изхвъркна от скрито гнездо. Ядно жужейки, те се разлетяха във всички посоки. Райдър изруга, захвърли дъската и скочи от стълбата, втурвайки се към вратата с мрежата.

Веднъж успял да се скрие от разлютените насекоми, извади кутийка бира от хладилника и отпи. Трябваше да почака няколко минути, за да се успокоят и после можеше отново да продължи. Образът на Лорън Холт отново застана пред него. По дяволите! Седна на един стол и се замисли, не можеше да прогони лицето ѝ от съзнанието си. Остана така няколко минути. После захвърли празната кутийка в кошчето и вдигна телефонната слушалка.

Набра номера и се подпря на стената, зачака да му отговорят.

— Джери, ти ли си? Тук е Райдър Брейдън. — Задържа слушалката между брадата и рамото си и се пресегна към тефтера и писалката, които стояха наблизо. Размени любезности с Джери Линч, производствен директор на „Хайтек Продъктс“, компания, която се намираше в недалечното пристанище Пенсакола, във Флорида. Тази фирма бе търсила консултантските услуги на Райдър няколко пъти през последните две-три години.

— Слушай, Джери, вие няма ли да сключите частични договори с други фирми за монтажа на онези електронни контактни звена? Питам за онази поръчка, която получихте неотдавна. Няма ли да прехвърлите поне част от производството на някои доставчици? — Райдър присви очи, загледан навън през прозореца в обедната мараня.

Отговорът на Линч не закъсня.

— Ами да. Имам четири възможни доставчика, обаче проблемът е в голямото разстояние. Почти всичките са или на западното, или на източното крайбрежие.

— Защо не се насочите към компанията „Холт“, която се намира тук — в Мобийл, направо под носа ви? — Райдър проследи с пръст записаните в тефтера телефонни номера. Намери нужния и го подчерта, после добави: — Обзалагам се, че с тях ще ви излезе поевтино, тъй като транспортните разноски ще бъдат минимални, а пък и фирмата е напълно конкурентоспособна.

— Хей, чудесна идея — възкликна Линч отсреща и си записа телефонния номер, който му продиктува Райдър.

— Най-добре търси Лорън Холт — каза Райдър.

Джери Линч замълча при тези думи, после попита:

— Това не е ли онази жена, за която медиите непрекъснато съобщават напоследък? Беше нещо свързано със съдебни проблеми, нали така? Май за претенции срещу конкурентна фирма, доколкото си спомням?

— Да. Нещо такова.

Джери се прокашля:

— Хей, приятел, да не стане така, че ние да чакаме доставката, а нейната фирма да вземе да фалира по средата на контракта?

— Не, за това няма нужда да се безпокоиш — заяви Райдър.

— Добре, щом ти казваш.

— Да, да, аз гарантирам. — Огледа се и тъкмо навреме. Наложил се да се наведе рязко, за да избегне насочилата се към него оса. Как ли бе влязло това проклето насекомо? Побърза да добави: — И няма нужда да споменаваш моето име, Джери. Ако обичаш.

— О, разбира се, както кажеш. Пази се, Райдър, дочуване, приятелю.

ТРЕТА ГЛАВА

След като обядва, Лорън се върна в кабинета. Седна на бюрото и се опита да се съсредоточи върху останените отгоре му документи. В същия миг някой тихичко почука и отвори вратата.

— Имаш ли малко време? Тъкмо ще си отдъхнеш. — Отвън стоеше Кланси Сейнт Джеймс и се усмихваше. Дребничката червенокоса жена се опираше на бастун, очевидно, за да улесни пострадалия си ляв крак. Без да изчака покана, тя влезе в стаята и се разположи на един стол.

— О, Кланси, здравей. — Лорън отмести папките. — Разположи се, мила. Така и така работата не ми спори.

— Е, тогава може би ще разбереш колко безнадеждно скучен ми е станал животът напоследък. — Кланси внимателно протегна болния си крак и показа увитото си с еластичен бинт коляно.

Лорън я изгледа със съчувствие:

— Но това е само временно, Кланси. Веднага щом се оправиш и можеш да носиш пътната си чанта ще заправиш нанякъде. Къде ще бъде следващия път — в Близкия Изток ли, или Салвадор?

— Оставам си у дома, Лорън — поклати Кланси глава. — Край на тези неща. И последния преврат съм си отразила, и последната проклета революция...

Лорън хвърли бърз поглед към екзотичния бастун в златисто-черно, който Кланси бе поставила в скута си. Обзалагаше се, че тази вещ не бе купена в САЩ.

— Пак ще си говорим, щом проходиш без онова нещо, което ти е в скута! Всеки знае, че репортерската работа ти е в кръвта?

— Не се отказвам от репортерството. Просто вече няма да пътувам в чужбина.

Лорън изпита лека тревога. Какво ѝ ставаше на Кланси? Тя бе журналистка със завидна репутация, завоювана по време на десетгодишно непрекъснато присъствие и отразяване на събитията в най-горещите точки на планетата. Бе пострадала, докато изпълняваше

журналистическа задача някъде в Централна Америка и сега бе тук, за да се лекува. Бе една от най-старите ѝ приятелки, и си оставаше журналистка, а на Лорън напоследък доста ѝ бе писнало от нейните колеги.

Кланси правилно изтълкува изражението на лицето на събеседничката си и протегна успокоително ръка.

— За Бога, Лорън, не съм дошла за интервю. Просто разсъждавам за възможностите, ако реша да остана тук. Мога да работя на свободна практика и за телевизията, и за вестниците. Но дори и да започна, ти няма защо да се тревожиш за собствените си тайни и частен живот. Ти си една от малкото останали ми приятелки тук.

— Извинявай — тръсна Лорън глава. — Напоследък започвам да изкукуригвам. Но онзи ден, докато излизах от съдебната зала, твоите колеги за малко не ме разкъсаха.

— А къде беше твоят герой?

— Сигурно имаш предвид Джейк Левинсън?

— Че кой друг? — сви Кланси рамене с привидно равнодушие.

— Виж сега, Кланси, той ми е адвокат, а не любовник. Но да ти отговоря на въпроса — да, там беше и успя да ме измъкне от лапите на репортерите. Дори ми позволи за малко да поплача на рамото му.

— Не думай! — презрително изфуча Кланси.

Лорън я погледна и се замисли. Кланси и Джейк Левинсън бяха сгодени на времето, но очевидно не се разбраха и Кланси на бърза ръка замина за Вашингтон. Макар че вече от няколко седмици се бе завърнала в Мобийл, Джейк не проявяваше никакъв интерес. Все едно не бе забелязал прибирането ѝ у дома. На пръв поглед Кланси си бе все същата свободомислеща личност, с непокорен и независим дух. Внезапно Лорън се запита на какво ли се дължи решението ѝ да се установи за постоянно тук? Облегна се на стола и лукаво я запита.

— Изглежда той ти липсва?

Кланси веднага се зае с ранения си крак — повдигна го на седалката на съседния стол, подреди гънките на джинсовата си пола, взе да мести бастуна тук и там. Прикрила усмивката си, Лорън я наблюдаваше. Нея трудно можеше да я излъже! Кланси очевидно бе раздражена от безразличието на Джейк спрямо нейната важна персона.

— Е, и какво стана? — язвително подхвърли тя. — Престори се на рицар, нали? А поне свърши ли работа? Не можа ли да направи някакво чудо?

Лорън се сети за Райдър Брейдън, онзи изключителен експерт — мрачен и опасен...

— Опита се.

— Но до чудеса не се стигна, нали? — Гласът на Кланси прозвуча искрена загриженост. — Много се надявах, че днес следобед ще си малко по-оптимистично настроена. Страх ме е да те питам за истината, но много ли е сериозно положението?

— Опасявам се, че не е добро — отвърна Лорън. — Не мога да кажа, че Джейк не си върши работата, поне се опитва. Аз съм онази, която се издъни, не Джейк! — Цялата сутрин, след разговора с Брейдън, се бе чувствала зле — усещаше някаква несигурност. Не можеше да си обясни собствената си реакция. Джейк едва бе успял да го склони да дойде за разговор, а тя го отблъсна само за две минути.

— Очевидно случилото се те е разстроило — отбеляза Кланси и многозначително погледна безпорядъка и купищата документи по бюрото. — Мислех си, че само моето бюро може да се задръсти по този начин. Няма ли на кого да възложиш да свърши част от работата?

Лорън поклати глава.

— Страхувам се, че няма, но не това е истинският проблем. — Замисли се как най-добре да опише дилемата си. Нищо чудно Кланси да ѝ помогне да види нещата в истинската им светлина.

— Тази сутрин в кантората на Джейк се случи нещо много странно — каза накрая тя. — Необходимо ни е нещо лице, което да се яви в съда, и Джейк успя да намери един човек тук в нашия град, който е напълно подходящ за целта.

— Браво, чудесно — имали сте късмет! Познаваме ли го?

— Ти — не, но аз го познавам, макар и бегло. Срецали сме се само веднъж.

Кланси любопитно наостри уши.

— Името му е Райдър Брейдън. Запознахме се на карнавал по Велики пости преди пет години.

— Райдър Брейдън... — Кланси замислено повтори името: — Не, не ми звучи познато. Казваш, че живее тук — в Мобийл?

— Кой го знае къде живее, изглежда няма постоянен адрес. Връща се в Мобийл през няколко години. Според Джейк баба му починала преди три месеца и изглежда това е причината сега да бъде тук.

— Значи неспокоен дух, постоянно в движение.

— Очевидно, но съдейки по кариерата му именно той е човекът, от когото имаме нужда.

Кланси се облегна на стола и кръстоса крака — болният от горе.

— Добре де, какъв е проблемът?

Лорън се поколеба, въздъхна дълбоко и рече:

— Кланси, случвало ли ти се е да направиш нещо, после да погледнеш назад и да се чудиш какво ли те прихванало тогава?

— Не ми се е случвало — ухили се Кланси.

— Искаш ли да ти разкажа тази история или не?

Усмивката изчезна от лицето на приятелката ѝ, но веселите искрици в очите ѝ останаха.

По лицето на Лорън също премина нещо като усмивка, после се загледа в прозореца и изражението ѝ стана сериозно:

— Не зная защо, но щом този човек седна на стола в кантората на Джейк цялата настръгнах.

— Това мога да го разбера — иронично подхвърли Кланси.

— Веднага започнах да се заяждам с него и практически предизвиках скарване — и то за нищо. Държах се грубо и арогантно и...

— Ти, Лорън Холт, истински символ на аристократичното и изискано възпитание, цветето на южняшките дами, ти си се държала грубо! — изумено попита Кланси. — Не мога да повярвам!

— Но е така. Не зная какво ми стана, Кланси. Видя ми се като обрулен от живота скитник, човек, който си пъха носа къде ли не... и вече нищо не може да го учуди или стресне.

— Сега вече стана интересно!

— Друго исках да кажа. — Тя се поколеба и неочаквано се усмихна. — Всъщност може би той наистина е интересен човек. — Кланси повдигна вежди многозначително. — Става дума за друго — продължи Лорън, без да обръща внимание на изражението на приятелката си. — Не зная дали мога да предоставя документацията на компанията на такъв човек.

— И само защото не носи костюм с жилетка и куфарче, така ли?

— Не заради това, естествено. Но наемем ли го ще се наложи да му покажа всичките разработки на Клей. Вещото лице трябва да има достъп до досиетата и цялата архива.

— Естествено, иначе как ще свидетелства пред съда дали онези разработки са автентични, или не — отбеляза Кланси, по чието лице сега се четеше известно недоумение. — Ти спомена, че си го срещала и преди. Какво знаеш за него всъщност? Не ми се вярва Джейк да го препоръча, в случай че е имал някакви резерви.

— Джейк ли? Той направо се разтопи от умиление. Твърдеше, че Райдър ни е паднал в ръцете като зряла круша — рече кисело Лорън. — Не казах на Джейк, но нещата, които чух, ме безпокоят извънредно много — как да повериш съдбата на такова дело в ръцете на някакъв си инженер — скитник, който се шляе насам-натам и има вкус към лек и опасен живот?

— Какво те кара да мислиш така? — внимателно попита Кланси и отпусна крак на пода.

Лорън направи гримаса. Тя сякаш сама започна да си поставя капани.

— Всъщност нищо особено. Съвсем естествено е човек да бъде внимателен, когато му се налага да се доверява на някого с такава... с такава цветиста репутация.

— Започва да става все по-интересно и по-интересно — рече Кланси. — Я ми разкажи какво прави репутацията му толкова цветиста?

— Кланси...

— Кажу де! Какво точно?

— На теб положително ще ти хареса... — предположи Лорън.

— Добре де, давай!

— Според Джейк този Райдър бил много беден през юношеството си и едва ли в живота му е имало нещо хубаво, освен че баба му била изключително свестен човек. Налагало му се да работи, за да плаща за образованието си, но след като завършил си намерил много доходна работа, а после завъртял успешен бизнес като консултант по тежки проблеми и конфликтни ситуации.

— Е, и какво от това? — запитва я Кланси. — Не мога да повярвам, че ще имаш проблем с човек, който сам се е издигнал.

— Нямам проблем. Напротив, възхищавам се от силните хора. Боже мой, просто не зная какво да мисля. Защо ли се държах така глупаво?

Кланси се облегна, намести болния си крак и впи очи в лицето на Лорън.

— Знаеш ли, може би ти пристъпваш към този случай от съвсем погрешна позиция. Напълно възможно е да си търсиш причина да отхвърлиш професионалната му кандидатура, само защото имаш към него лична неприязън.

— Стига, Кланси, не ставай смешна. Та аз съм се виждала с него само веднъж. Е добре, два пъти. — Но дълбоко в себе си Лорън призна, че в думите на приятелката ѝ има голяма доза истина. Вярваше на Джейк и знаеше, че той никога не би доверил тайните на компанията на човек, в когото се съмнява. Не, проблемът ѝ с Брейдън нямаше нищо общо с делото или със свързани с кариерата му въпроси. Успял бе по някакъв начин да разбуди нещо дълбоко вътре в нея, нещо дремещо, не пробуждано от години... Всъщност още от последната ѝ година в колежа.

Сгодила се бе за красив, очарователен и интелигентен мъж. При това много амбициозен. За съжаление не бе усетила колко крайно амбициозен е той, докато съвсем неочаквано, без всякакво предупреждение, той развали годежа броени седмици преди датата на сватбата. Нейното семейство бе от известен и уважаван южняшки род. Старите семейни пари и връзки можеха да бъдат могъщи лостове за развоя на кариерата му. За съжаление по онова време парите се бяха попривършили. До ден-днешен помнеше изпитаното тогава унижение и сетеше ли се за онзи злощастен епизод в живота си червени петна на срам избиваха по лицето ѝ.

Пропъдила спомените, Лорън се размърда неспокойно на стола. Защо ли бе започнала този разговор? Рядко реагираше толкова емоционално, камо ли да ги разказва и на други хора. Дори и на Кланси. Изглежда не си даваше сметка колко голямо е напрежението, в което живееше.

Кланси се изправи внимателно, за да не натовари левия си крак.

— Аз тръгвам. Нека ти кажа още нещо. — Ухили тя се по типичния за нея начин. — Ако този тип е наистина такъв великолепен експерт и е бил готов да ви помогне, най-добре да се обадиш на

Джейк... Помоли го да се свърже с него и да позаглади нещата. Нали адвокатите са точно за това?

Джейк обаче веднага ѝ отказа. Лорън въздъхна и остави слушалката. Изведнъж ѝ хрумна колко прост и безпроблемен е бил животът ѝ, преди отговорността за цялата компания да падне върху нея. Дори собственият ѝ адвокат без никакво колебание заяви колко е отвлечен от постъпката ѝ. Лорън премигна като си припомни острите му думи.

— Какво, по дяволите, успя да направиш за толкова кратко време, Лорън? Оставям те насаме за три минути с единствения човек в радиус две хиляди километра, който е в състояние да ни помогне, и ти го прогонваш! Когато влязох той изглеждаше готов да счупи нечия глава!

— Джейк, не мислиш ли, че той може и да се съгласи да преразгледа решението си? — подхвърли тя, усещайки, че напълно е заслужила суровите думи на адвоката. Но как да обясни поведението си, като тя самата не го разбираше?

— По дяволите, откъде да зная? Той е човек, който помни обидите.

— Може би, ако му се обадиш...

— А, не! — Джейк бе дал ясно да се разбере, че е категоричен. — Ти ще му се обадиш! Ти обърка нещата, сега ги оправяй сама!

— Но...

— Предупредих те, че няма да се съгласи на лигави уговорки от моя страна. Обаждаш му се и се извиняваш! Тогави може би...

Лорън впери поглед в телефонния номер, записан на бележника пред нея. Джейк току-що ѝ го бе продиктувал. Адвокатът бе прав. Грешката беше нейна и беше редно да си поправи грешката. Потръпна и вдигна слушалката. Набра номера, облиза устни и зачака — пет сигнала, шест, седем... Може би...

— Да, моля?

За пореден път навлажни устни. Устата ѝ съвсем беше пресъхнала. Нещо се сви на топка в стомаха ѝ и започна да лази по гръбнака ѝ... надолу, надолу... Гласът му звучеше дълбоко и нетърпеливо, чуваше се как диша, като че ли бе силно задъхан. Какво ли правеше там? Вероятно работеше — така задъхан би могъл да бъде

само човек, който е тичал или се е занимавал с тежка физическа работа.

— Ало!?

— Здравейте, господин Брейдън... — промълви тя накрая. — Обажда се Лорън Холт.

Мълчание.

— Господин Брейдън?

— Да, тук съм — прозвучалото отначало нетърпение се бе заменило с хладен официален тон, граничещ с грубост. Има право да бъде груб, побърза да си каже тя.

— Господин Брейдън... — Внезапно Лорън изпита пълна безпомощност. За нищо на света не можеше да обясни причината за обаждането си. Какво да му каже сега? Че не го е харесала, защото ѝ напомня за болезнена ситуация, отпреди толкова години, така ли? Или че е прекалено боязлива да заложи на човек, който буди в нея асоциации за времена, кога то е била наивна и лесна плячка за разни хора? Или че той е...

— Вече го казахте.

— Какво? — Тя се намръщи, не разбрала думите му.

— Вече два пъти казахте „господин Брейдън“ — обясни той и в гласа му прозвуча мъничка частица от очарованието, с което го познаваха и свързваха много хора. — Вече се разбрахме кои сме ние двамата, нали така?

— О, да, да, господин Брейдън... — Пое дълбоко дъх. Боже, добре, че поне не беше затворил. — Господин Брейдън... — Той се разсмя. — Моля ви — промълви Лорън и с мъка удържа гнева, който бликна в нея при смеха му. — Опитвам се да ви кажа нещо, а вие ми пречите.

— Какво е то, госпожо Холт?

Лорън впи очи в снимката на Джъстин на бюрото пред нея. Момчето се усмихваше мило.

— Да ви се извиня за непростимата грубост, която проявих спрямо вас тази сутрин в кантората на Джейк. Да се опитам да ви обясня, че нещо ме прихвана и се държах като някаква арогантна кучка. Да се опитам да ви кажа колко много съжалявам за...

— Хей, спрете за миг — гласът на Брейдън звучеше равно и тихо, долавяше се нотка на смях, — защо просто не кажете

„Съжалявам“...

Сега бе ред на Лорън да запази мълчание и да се свърши цялата работа. Лорън внезапно намери гласа си:

— Толкова ли е просто?

— Ами аз съм обикновен и разумен човек.

— Виждам, че сте и добър... — изрече тези думи неволно и сама се учуди на неочаквано обхваналото я въодушевление. — Съжалявам!

— Сигурна ли сте, че сега говори истинската Лорън Холт?

— Самата тя, макар че едва ли ще ми повярвате. Искрено съжалявам, че нещата потръгнаха така зле от самото начало. Сама не знам какво ме прихвана, но ви обещавам, че няма да се повтори.

— Последна дума, нали?

— Последна и окончателна! — засмя се тя.

— Е, хубаво.

Лорън се разсмя отново.

— Аз да не прекъснах нещо? Телефонът звъня доста продължително, преди да се обадите. Може би имате важна работа?

— Напоследък не работя по график. Не сте прекъснали нищо важно — отвърна той спокойно.

— Господин Брейдън... — започна тя, след като си пое дълбоко дъх.

— Можете да ме наричате Райдър и хайде да си говорим вече на „ти“.

— Благодаря ти, Райдър. Разбирам, че това, което искам да кажа, ще прозвучи доста самонадеяно, но имаш право да ми откажеш и да затвориш телефона. Ние наистина имаме нужда от теб като вещо лице. Ще ти бъда ужасно благодарна, ако премислиш...

Толкова е учтива и изтънчена, рече си Райдър, застанал в старата кухня. Наслаждаваше се на меките тонове на гласа ѝ. Готов бе да заложи целия си следващ консултантски хонорар, че тя, не бе свикнала да се извинява. И въпреки това го направи искрено и сърдечно, точно както би желал да бъде. Би дал няколко хиляди долара също, само да можеше да разбере защо се държа така, че после да ѝ се налага да му се извинява?

— На телефона ли си, Райдър?

— Тук съм, госпожо Холт.

— Нали щяхме да си говорим на „ти“. Моля те, наричай ме Лорън.

— Благодаря ти — усмихна се той.

— Е, какво ще кажеш, Райдър? Ще се съгласиш ли?

— Само при едно условие.

— И какво е то?

— Трябва да се запозная с въпросните разработки. Донеси ги тук утре сутринта, за да ги разгледам. Ще ти кажа мнението си веднага щом свърша.

— Там ли? — запита тя. Помисли, че не е чула добре.

— Ами тук, да.

— Но аз дори не зная къде живееш, Райдър. Няма ли да е по-добре да се срещнем в завода? Може да възникнат технически въпроси, на които нашите инженери...

— Това е моето условие, Лорън.

— Щом настояваш.

— Наистина настоявам. Да ти обясня ли къде се намира моята къща?

— Не, с мен ще дойде Джейк, а той сигурно знае пътя.

Райдър огледа протритите си маратонки.

— Права си, наистина той знае — тихо рече той и затвори телефона. Питаше се дали ще може да мисли за нещо друго, освен за тази жена през следващите двадесет и четири часа.

Лорън шофираше механично, в най-натоварения час по околоръстното шосе, а мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Райдър Брейдън.

От мига, в който затвори телефона, се питаше и не можеше да си обясни защо се остави да бъде така лесно убедена. Дали щеше да се откаже да премисли предложението им, ако тя не се бе съгласила да отиде в къщата му? Въздъхна дълбоко и излезе от главната улица. Навлезе в извитата като дъга и покрита с тухли алея пред дома ѝ.

Влезе в гаража, който бе отделен от голямата къща, която двамата с Клей бяха купили преди пет години. Кварталът бе сравнително нов. Предпочитаха го предимно преуспели хора от различни професии. Тя така и не се привърза към този дом, винаги бе

предпочитала къща с история и традиции. Решила бе като попреминат неприятностите ѝ да потърси нещо по свой вкус.

— Прибрах се! — извика високо тя и остави чантата си на стария скрин в антрето. Разсеяно разрови купчинката писма.

— Боже! Не мога да повярвам! Часът е само три и половина!

— Здравей, Хати! — Лорън се усмихна, като зърна възкръглото черно лице на жената, която вървеше с леко поклащане към нея.

Вече трийсет години Хати Бел Браун бе отглеждала деца, готвила и вършила каква ли не друга къщна работа за различни поколения на рода Бюкенън. Колко сълзи бе проляла малката Лорън в просторния скют на Хати, колко стракове бе прогонила старата негърка. Когато Джъстин се роди, Хати съобщи на Полин Бюкенън, майката на Лорън, че мястото ѝ е при младата госпожа и бебето. Беше си събрала багажа и се премести в новата къща на семейство Холт. Лорън отлично съзнаваше каква семейна скъпоценност е старата ѝ бавачка и не можеше да си представи живота без нея.

— Реших да се измъкна преди края на работното време — обясни Лорън. Бе свикнала с постоянните упреци на Хати заради дългите часове, които прекарваше в завода. — Къде е Джъстин?

— Къде може да е? — усмихна се Хати. — Ако не е навън с футболната топка или на бейзболното игрище, значи е горе при компютъра. Лорън, какво ще правим с тази негова енергия? Какъв ли ще стане, ако продължава все така?

— Не бързай, Хати Бел — усмихна се Лорън. — Все още разполагаме с няколко години да му се порадваме. — Обърна глава при внезапното трополене зад гърба си.

— Здравсти, маме! — Джъстин се зададе иззад ъгъла на голямата гостна, хванал в ръка два метра компютърна хартия с разпечатки, която се влачеше като опашка след него. — Само погледни какво съм направил. Страхотен съм!

Лорън се наведе напред, за да види красиво изрисуваните с големи букви думи: „До пълна победа, «Блу Джейс»!“ Освен компютъра синът ѝ имаше още две големи увлечения — бейзбола и футбола. Любимият му бейзболен отбор от малката или детската лига, наречен „Блу Джейс“, сега се бореше за първото място.

— Е, много е хубаво — похвали го майката. Протегна ръка и разроши косата му въпреки киселата физиономия, която той направи

при този жест. Майчините ласки бяха строго забранени, защото според момчето попадаха в категорията на детските глезотии. Понякога приемаше и търпеше прегръдката ѝ, но това ставаше само при изключителни случаи. Лорън често скърбеше за бързината, с която растеше детето. Надяваше се, че щом порасне няма да се противи на вниманието ѝ.

Сега го огледа и сърцето ѝ преля от любов. Русата коса и кехлибарените очи бе наследил от нея. Обещаваше да стане хубав мъж. Всеки ден благодареше на Бога, че Клей бе настоявал за момче...

— Какво си сготвила, Хати Бел? — попита Джъстин, като внимателно сгъна хартията с надписа.

— Пушени стриди, брюкселско зеле и цвекло — гордо отвърна Хати, а черните ѝ очи сякаш танцуваха.

— Хати... — разочаровано въздъхна Джъстин.

— Е, сега вече е късно — започна Хати, — но май мога да направя крем супа със зеле и салатата от спанак.

— Не обичам такива неща! — твърдо отрече момчето. — И ти го знаеш. Необходима ми е истинска храна. Как ще поддържам спортна форма със спанак и зеле?

— Но ти изобщо не ги вкусваш.

Хати постави ръце на едрите си хълбоци и предложи:

— Добре де, тогава да изпържа едно пиле и да сваря царевица?

Очите на Джъстин светнаха:

— Това е вече друго нещо!

Хати зашляпа към кухнята, като се кикотеше тихичко:

— Сега ще видя какво мога да направя.

Лорън също постави ръце на кръста.

— Джъстин, смятам, че не е редно да ядеш пица или пържено пиле всяка вечер. Трябва да има някакво разнообразие!

— Ами да! Защо да няма и хамбургери с пържени картофи?

— Иди да си измиеш ръцете — нареди майката и поклати глава.

Кротка усмивка озари лицето ѝ, докато изпращаше с поглед сина си. Момчето растеше на височина! Едва бе минал единайсетиият му рожден ден, а вече трябваше да му купува нови панталони. В интелектуално отношение отдавна бе оставил зад себе си повечето си съученици.

Неочаквано тревога стисна сърцето ѝ. Заплахата спрямо компанията бе и заплаха за Джъстин и бъдещето му, а и онова, което му принадлежеше по право. Твърдо бе решена да се бори за правата му! И щом делото приключи успешно, тя ще му посвети всичкото си време! А за успеха в съда ще помогнат опитът и знанията на Райдър Брейдън.

Мислите ѝ отново се върнаха към този човек. Нещо в него я привличаше така както в никой друг мъж от дълго време насам. Разумното практично начало, ръководило живота ѝ през по-късните и зрели години, внезапно избледня и на негово място се появи нещо ново, неочаквано. Като че в нея се събудиха отдавна дремещи чувства.

Но това бе направо смешно! Обеща си, че щом се събуди утре сутринта ще бъде старата предсказуема Лорън. Само да преспи една нощ и ще се оправи. Най-вероятно странното привличане ще изчезне, ще се приравни към онези приятелски чувства, които изпитваше, да кажем, към Джейк, или към когото и да е от стотиците мъже, работещи в завода.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Пристигаме вече. След този завой и сме там — рече Джейк успокоително и в следващия миг болезнено премигна от удара на буци спечена пръст от колхоза на пътя в предницата на мерцедеса му.

— Чудесно — делово рече Лорън и се загледа в отдаване окосената, изгоряла от слънцето трева край пътя. Опитваше се безуспешно да се пребори с тревогата, от която стомахът ѝ по необясними причини се свиваше.

— Дано не бъркаме, Джейк — произнесе тя на глас, опитвайки се да мисли за непосредствената си задача. — Не ти ли се вижда прекалено смело да му поверим цялата документация?

— Този неочакван договор, който ти предложиха от „Хайтек“ от Пенсакола ще стабилизира малко финансите ти — търпеливо започна адвокатът. — Но приходите от него са само временно улеснение, докато с помощта на Райдър ще успеем да се измъкнем от проблемите веднъж завинаги. Повярвай ми, скъпа.

— Щом казваш. — Несигурно въздъхна Лорън и се загледа в природата наоколо. — Но не мога да остана задълго тук. Мачът на Джъстин започва в четири и задължително трябва да съм там.

Джейк зави рязко, за да избегне поредната дупка.

— Добре де. Имаме цели два часа. След като говориш с Райдър, ако решиш, че не можеш да му имаш доверие, ще си отнесеш документацията с разработките на Клей и толкоз. Райдър никога няма да открадне нещо, което ти принадлежи, Лорън.

— Това вече го чух — измърмори тя. — Поне двайсет пъти.

— Разбирам недоверието ти към цял куп хора, но Райдър Брейдън е съвсем друго нещо.

Тя замълча. Този разговор бе безсмислен. Опита се да се отпусне и успокои.

— И защо трябваше да ни разкарва чак дотук? — Не се сдържа тя и се хвана за седалката, когато Джейк взе остър завой доста бързо. — Не съм обядвала, жадна съм. И да ти кажа...

Думите ѝ си останаха недоизречени, тъй като колата влезе в алея, образувана от стари дъбови дървета. В дъното ѝ се издигаше къща, каквато Лорън сякаш вече бе виждала във въображението си. В красив ранен викториански стил, с тераса, която обикаляше постройката като пояс, тя бе спретната и кокетна като детска играчка!

— О, Джейк...!

— Забравих да ти кажа колко красиво е и мястото, и старата къща — усмихна се адвокатът.

— Кога е строена? — попита Лорън, като не откъсваше очи от двете кулички и двуетажната тераса. Над предната врата имаше красив ветрилообразен прозорец. Каква къща! Истинско съкровище!

— Преди шейсет или седемдесет години — отвърна Джейк и спря.

— Не се учудвам, че Брейдън желае да обнови всичко това — промърмори Лорън с възхищение. — Тук ли са живели винаги?

Джейк поклати глава.

— Не съм сигурен, макар че не помня да е живял някъде другаде. Винаги е бил самостоятелен, а като момче не беше и много общителен. Всъщност отгледа го баба му.

Лорън се замисли.

Джейк отвори вратата на колата и я извади от мислите ѝ. Тя грабна куфарчето и рулото с чертежи и го последва, мобилизирайки силите си отново да застане пред Брейдън.

На предната врата висеше старомоден звънец на синджир. Джейк го подръпна няколко пъти, докато накрая решиха, че в къщата няма никой.

— Но той знае, че идваме — рече Джейк и сбърчи вежди. — Може да е отзад, в хамбара. — Тръгна надолу по стълбите и рече през рамо: — Ти ме чакай тук, само ще хвърля един поглед.

Лорън кимна. Жегата започваше да я мъчи. Остави куфарчето с документите върху стар люлеещ се стол. Изтри с пръсти избилата над горната ѝ устна пот и се огледа. Едва ли някъде по света цари такава тишина, както в американския юг в летен следобед. Дори птичките и насекомите бяха потърсили хладно убежище от знойната жегата. Само на двайсетина метра зад къщата започваше гора и граничната площ там бе по-тъмно зелена. Вероятно наблизо минаваше поток. Тук е толкова примитивно и прекрасно! С надеждата да открие наблизо вода, Лорън

слезе от терасата и пое по тясна, покрита с тухли пътечка, която вървеше покрай къщата.

И тогава го видя.

Беше гол до кръста. Избледнелите от пране джинси бяха отрязани високо и разкриваха стройните му и силни бедра.

Устата ѝ пресъхна и времето сякаш спря. Лорън остана неподвижна, втренчена в мъжа и за втори път усети онова болезнено стягане ниско в стомаха, което се бе появило същата сутрин. Защо този човек се държеше така? Да си беше сложил поне риза!

До магарето за рязане на дърва имаше маса и той се наведе да погледне нещо в лист хартия върху нея. После измери дължината на една дъска с метална рулетка. Направи знак с молив върху дървото и се пресегна към поставения наблизо електрически трион. Миг по-късно писъкът му разкъса знойната тишина. Лявата част на дъската падна от магарето и той се наведе да я вземе. Докато се изправяше погледът му попадна върху Лорън.

Постояха така известно време. След няколко безкрайно дълги секунди Лорън си даде сметка, че вероятно поведението ѝ е доста подозрително — бе влязла в задния му двор неканена и сега го зяпаше сякаш никога не бе виждала мъж без риза. Прокашля се и бавно тръгна към него.

— Позвънихме, но никой не се обади — обясни тя.

Той кимна, без да се усмихва. Захвърли дъската върху масата и посегна към фланелката си. И тя като джинсите му бе виждала подобри дни. Райдър изглеждаше мърляв, сгорещен и определено... мъжествен. Всичко в него в този момент би трябвало да я отблъсне, но както и преди събуди смесени и противоречиви усещания. И далеч не всички бяха негативни.

— Джейк не дойде ли? — надникна той зад рамото ѝ.

— Тръгна да ви търси в постройките от другата страна.

— Извинявайте, захванах се с работа и съм загубил чувство за времето.

— Какво правите? — Тя посочи с ръка към материалите на масата.

— Ще повярвате ли, ако ви кажа, че правя къщичка за птици? — Той очевидно се смути.

— За какви по точно? — Усмихна се тя изненадана.

— За лястовички.

— Значи обявявате война на комарите.

— Смята се, че една лястовица изяде на ден толкова комари, колкото тежи — отвърна той и я последва към къщата.

— Тук май има много насекоми? — Сбърчи тя нос.

Той огледа занемарената земя наоколо и присви очи под слънчевите лъчи:

— Не повече от обикновено, поне за тази част на страната.

— Тук ли си бе, човек? — Долетя неочаквано гласът на Джейк иззад къщата.

— Радвам се да те видя, Джейк. — Райдър протегна ръка и се здрависа с адвоката. — Заповядайте вътре. Там е прохладно — рече той и пропусна гостите да минат пред него по стълбите на терасата. Лорън взе оставените на стола вещи и последва мъжете.

— Разполагам с чай с лед и бира — предложи той и ги въведе в просторната предна стая.

— За мен, бира — отвърна Джейк, без да се колебае.

— Чай — рече Лорън. — Ако обичате.

Брейдън бутна летящите врати, които очевидно водеха към кухнята.

— Разгърнете плановете на голямата маса в столовата. Сега само ще ги погледна, а довечера ще ги проуча подробно.

Райдър се върна с напитките още преди Лорън да е успяла да извади рулата от цилиндричните им кутии. Подаде бирата на Джейк и внимателно постави чашата с чая до ръката ѝ.

— Сигурно приличам на плашило — рече той и подръпна покритата с петна от пот фланелка. — Ще ви оставя за две-три минути и после ще поговорим.

Веднага щом Райдър излезе Лорън рязко обърна очи към Джейк:

— Може би е по-добре да не му давам всичко, поне докато не се уверим, че той...

— Щом сама искаш да се издъниш... — сви рамене Джейк.

— О, добре! — И тя хвърли кутиите на масата и се залови да разтваря плановете, като натискаше краищата им с пепелници и други предмети, които намери из стаята.

При влизането на домакина отново изпита познатото усещане. Райдър явно бе взел душ. От него се носеше аромат на дъхав сапун.

Никакви парфюми, никакви одеколони. Дали си бе направил труда да изтрие тялото си, преди да нахлузи панталоните? Едва ли, защото плътно прилепваха по тялото и очертаваха мощните мускули на краката и формите му... Лорън се изкашля и с усилие отмести очи към хилядите цифри и символи по плановете и спецификациите на масата. Сега поне носеше истинска риза — бяла и широка, както изискваше модата в момента. Тя също леко подчертаваше красивото мъжко тяло. Лорън се наведе над плановете, твърдо решена да не се поддава на смущението си.

Сега Райдър изцяло бе съсредоточил вниманието си върху множеството подробности и детайли, съдържащи се в купчината плановете на масата. През следващия половин час Лорън непрекъснато отговаряше на въпросите му, с които я засипваше. От Джейк нямаше никаква полза — с нищо не можеше да помогне. Адвокатът седеше зад тях безмълвен и ги наблюдаваше. А в опитите си да се съсредоточи върху техническите подробности, които и без това й бяха доста неясни, тя започна да чувства напрежението все по-остро. Докато накрая, напълно отчаяна, че не може да разбере поредния от сложните му въпроси, тя засрамено отмести един от чертежите, на който имаше схема.

— Не мога да ви отговоря, господин Брейдън. Ако си спомняте, помолих ви да се срещнем в завода, където има квалифицирани хора, способни да дадат разяснения и на най-трудните ви въпроси, но вие...

— Хей, хей... почакайте малко. — Той вдигна нагоре ръце успокоително, с обърнати към нея длани, на лицето му се появи окуражаваща, очарователна усмивка: — Всичко е наред. Така си беше, госпожо Холт, но аз се увлякох и съвсем забравих. Моля да ме извините. Във всеки случай отговорихте на повечето от най-сложните ми въпроси напълно задоволително.

Джейк побърза да застане между Райдър и Лорън, преди престрелката между тях да пламне.

— Почакайте малко! Какво чувам пак, какви са тези формалности — „госпожо Холт“, „господин Брейдън“ — заговори той с подчертано търпение. — Пак ли ще си говорите на „вие“?

— Така ли се получи? — Погледна Брейдън жената пред се бе си.

На лицето ѝ бавно се появи усмивка, изражението ѝ сякаш разцъфна. Райдър усети как по тялото му се разлива сладостна топлина.

— Глупаво е, нали? — издума тя тихичко.

— Точно така, Лорън! — рече Райдър и лицето му засия.

Този обмен на усмивки и нещо друго недоизказано продължи прекалено дълго в пълно мълчание. Наложиха се Джейк, който бе започнал да се забавлява, да се изкашля.

— Е, да... — Лорън отмести очи и се взря разсеяно в плановете пред нея. — Трябва да продължим, защото след малко ще тръгвам. Трябва да съм навреме на игрището.

— На игрището ли? — Райдър сви вежди неразбиращо. Не можеше да си представи тази изискана жена да се интересува от спорт.

— Има бейзболен мач от малката лига — обясни тя. — Трябва да бъде там точно в четири. Често ми се карат, защото почти винаги изпускам началната топка.

Райдър започна бавно да развива поредния план.

— Изглежда ще играе някой много важен човек — подхвърли той. Сега вече и той не виждаше плетеницата от детайли, цифри и символи.

— Да — отвърна тя. — Синът ми.

Все още наведен над плановете, Райдър затвори очи и въздъхна дълбоко с явно облекчение. После се изправи и я погледна право в очите.

— Значи твоят син...

Тя кимна и не се опита да скрие гордостта и любовта, които веднага прозвучаха в гласа ѝ:

— Джъстин е на единайсет години. Ще ги навърши на двайсет и първи този месец. Сега е звездната ръкавица на „Блу Джейс“.

— Значи е много добър.

— Може би трябваше да кажа единственият кечър. Отборът не е попълнен още. — Усмихна се тя извинително.

Продължавайки да я гледа в очите, Райдър са облегна на масата.

— Не мога да си представя, че си майка на спортист, дори той да е на единайсет години.

— Е, хайде тогава, да речем, майка на дете чудо, истински факир на компютрите. — Обади се Джейк. — Джъстин е необикновено дете.

Изключително умен! — Адвокатът погледна часовника си. — Лорън, трябва да тръгваме, ако искаш да запазиш добрите си отношения с малкия.

Райдър замислено почукваше една от цилиндричните кутии за чертежи в крака си. Когато за пръв път стана дума за момчето, сърцето му щеше да изхвъркне. Страшно му се искаше да види този Джъстин, макар да си даваше сметка, че идеята не е особено добра. За първи път чуваше името му. Каза си, че това не бива да го интересува, но дълбоко в себе си усещаше точно обратното. Един вътрешен глас настояваше, че е длъжен да научи много повече за това дете.

— Ти сигурно трябва да се връщаш в кантората си, Джейк — обърна се той към приятеля си.

— Ами, да. — Адвокатът безпомощно погледна Лорън.

— За мен ще е истинско удоволствие да закарам Лорън на игрището. — Сякаш между другото подхвърли Райдър, усещайки създаването се неудобство. — Знаете ли, отдавна не съм бил на бейзболен мач. Страшно ми се гледа хубава игра, с добър кечър.

— Отдавна, а? Май че са минали някъде около двацет и пет години? — ухили се Джейк и напрежението изчезна.

Лорън ги изгледа изпитателно.

— Ти да не си играл бейзбол? Кечър ли си бил?

— Много отдавна... Но винаги зад играча с бухалката — това беше любимото ми място!

Джейк погледна Лорън въпросително:

— Ти какво ще кажеш? — Изгледа разхвърляните по масата планове. — Аз тук никаква работа не върша. Имаш ли нещо против да се върна в кантората?

— Не бих искала да притеснявам Райдър — рече Лорън.

— Няма да ме притесниш ни най-малко — побърза да я успокои Брейдън. — Тъкмо ще си почина и ще се поразсея.

Все още несигурна, тя впи кехлибарени очи в неговите.

— Моля те, Лорън, не казвай не!

Думите сами се изплъзнаха от устата му. Нямахше намерение да казва точно това, още повече че прозвуча като молба. Той се засмя. Мислено се наруга за проявената слабост. Преди няколко дни Джейк трябваше да го гони и да го моли, само да помисли върху техния

проблем, а сега вече той молеше да отведе Лорън на някакъв си детски мач! Джейк ще реши, че е слънчасал!

След две минути Джейк обръщаше колата си по алеята с дъбовете.

— Трябва веднага да се заемем с останалите планове, ако искаме да прегледаме всичко и да стигнем навреме — рече Лорън, за да прикрие неудобството си.

— Веднага, госпожо. Както кажете! — пошегува се той.

Лорън вдигна очи и погледите им се впиха един в друг в продължение на няколко дълги мига. Сетне тя пристъпи към масата. Брейдън не я последва и тя го изгледа укорително. Изражението му бе странно. Тя не посмя да го изтълкува. Във всеки случай след няколко секунди той затвори вратата и тръгна към масата.

Този човек наистина разбираше от роботика и всичко свързано с нея. Дори тя, с ограничените си знания в тази област, бе усетила това. Говореше с лекота за практическото приложение на разработките на Клей, за цените, за пазарните перспективи и печалбите. Оказа се, че Райдър наистина може да бъде неимоверно полезен, точно както бе преценил Джейк.

Следващият час се изтърколи неусетно. Тя дори се изненада, когато Брейдън започна да прибира чертежите.

— Време е да приключваме — рече той. — Какво решаваш? Ще ми оставиш ли всичко това или ще си го вземеш? Решението е твое.

Тя го погледна изпитателно. Можеше ли да му повери съдбата на компанията, своята и на Джъстин? И отново почувства огромната привлекателна сила на този мъж. Странно, но желанието ѝ да му противоречи се бе изпарило.

— Оставям всичко при теб — просто каза тя.

— Е, госпожо, да тръгваме тогава. — Усмихна се той и взе чантата ѝ. — Не бива да закъсняваме за мача!

Когато слязоха от колата край игрището, Брейдън не бе на себе си от вълнение. Усети, че не може да мръдне по-далеч от вратата. Не си бе позволявал дори да си представи такъв момент. Бе смятал, че никаква причина не може да оправдае евентуалните усложнения, които ще произлязат от подобна среща между него и това момче. Всъщност

дори не бе допуснал, че ще стигне дотам да се запознае отблизо с Лорън. Ала съдбата бе предрешила всичко още преди пет години. Разтърси глава и блъсна силно вратата на блейзъра. Този път завръщането му в Мобийл бе свързано със събития, които му се струваха твърде съдбовни. И вече нищо нямаше значение, беше му все едно. Той нямаше да бяга от действителността, нямаше да се държи на разстояние, да отрича собствените си чувства.

— Тръгваме ли?

Въпросът на Лорън го извади от унеса. Тя стоеше до колата и го гледаше изпитателно. Брейдън кимна и закрачи до нея със свито сърце.

Почти не забеляза приятелските поздравии, които ѝ отправяха разни хора, докато отиваха към мястото за зрители. Наоколо бе претъпкано с хлапета; някои дори бяха с училищните си униформи. Сбърчил чело, Райдър се опитваше да отгатне на кое от момчета ще прилича Джъстин.

— Ето го там.

Сърцето му затуптя с все сила. Проследи с очи ръката на Лорън, която сочеше към група играчи в синьо-бели екипи. Внезапно усети, че бе стиснал зъби до болка. Веднъж, по време на командировка в Токио, се бе наложило да се бие сам срещу някаква улична банда, но дори тогава не бе изпитвал подобно безпокойство.

— Здравсти, маме! — Едно от момчетата внезапно махна с ръка и се усмихна на Лорън. Смъкна от лицето си маската и хукна към тях. Само след секунди задъхано застана пред майка си. Гледаше я усмихнато и весело: — Ти пак за малко да закъснееш!

Нещо сякаш прободете Райдър, сърцето му лудо подскочи и заби още по-неудържимо. Джъстин бе доста висок за възрастта си, възслаб, с щръкнали лакти и колене. Косата му бе светлоруса — както на майката. И очите му бяха като на Лорън светло кафяви, искрящи, интелигентни. Само брадичката... Райдър впи очи в нея. Издадена упорито напред, тя по нищо не се отличаваше от онази, която той самият бръснеше всяка сутрин!

Лорън постави ръка на рамото на сина си и се усмихна на Райдър.

— Джъстин, запознай се с господин Брейдън. Джейк го убеди да ни помогне в съдебното дело. Райдър — синът ми, Джъстин Холт.

Брейдън беше безсилен да потисне надигналите се в гърдите му гордост и почти парещото чувство за собственост. Изплаши се да не се издаде. Подаде ръка на момчето:

— Здравей!

Джъстин вдигна очи и погледите им се срещнаха. Това продължи няколко секунди. После пое протегнатата ръка и се здрависа учтиво. В изражението му се долавяше известно любопитство.

— Не те видях да пристигащ, мамо? — обади се Джъстин, без да сваля поглед от Райдър.

В него няма лицемерие, доволно отбеляза Брейдън, правилно преценявайки този поглед между двама мъже. Момчето се питаше какво търси майка му с този непознат. Прав беше, по дяволите! Браво, Джъстин!

Ръката на Лорън все още почиваше върху рамото на сина й.

— Току-що дойдохме.

— Не виждам колата ти?

— Докара ме господин Брейдън.

Джъстин отново погледна Райдър и този път в очите му просветна по-силен интерес.

— Защо?

За миг Лорън като че се обърка, после добави бързо:

— Джейк трябваше да се връща в кантората и господин...

— Значи Левинсън те заряза и те остави сама, така ли? — В гласа му се доловиха нотки, които съвсем не отговаряха на годините му.

Лорън въздъхна, погледна сина си, после Райдър и реши да смени темата:

— Не трябва ли да се връщаш при отбора? Ваш ред е. Виждам, че Скоти те търси.

Джъстин се обърна и махна с ръка на двама от отбора, които му даваха знаци нетърпеливо.

— Майката на Скоти може да ни вземе след мача — отвърна той и сега вече погледът, който отправи на Райдър, съдържаше известно подозрение.

Ала мъжът го посрещна спокойно:

— Майка ти трябва да прибере колата си от паркинга при завода, Джъстин. Щом мачът свърши, ще закарам и двама ви.

Изглежда гласът на Брейдън прозвуча достатъчно авторитетно, защото Джъстин го изслуша мълчаливо и после тръгна към отбора.

Лорън и Райдър го проследиха. Момчето вървеше изправено с гордо вирната глава. От устата на Лорън се изтръгна някакъв звук и Райдър се обърна въпросително към нея.

— Какво каза?

— Нищо — поклати тя глава. — Не зная какво му става. — Потърка слепоочията си и се засмя стеснително: — Никога не съм го виждала да се държи така.

— Сякаш иска да те защити, нали? За да не те отнеме някой от него.

Тя сви безпомощно рамене.

— Това ли означаваше поведението му преди малко?

— А може и да е най-обикновена ревност. Или пък комбинация от двете. — Усмихна се той добродушно.

Лорън не отговори, само се обърна и тръгна към малката трибуна. Райдър се усмихна и безмълвно я последва.

Следващите два часа той не откъсна очи от Джъстин. Наблюдаваше съсредоточено играта му — как скача, зове съотборниците си с викове, прикляка и лови топката високо във въздуха. Всичко това му беше познато до болка. Самият той ги бе изпълнявал почти по същия начин преди години. Бе играл в същата позиция — кечър. Сви очи, за да проследи бърз пас, който изсвистя над терена почти незабележимо в късното следобедно слънце. Топката се закова със силно изплющяване в ръкавицата на Джъстин! С красиво и явно усъвършенствано движение момчето подскочи високо нагоре, изви ръка назад и я хвърли на играча в първа база, който пък победоносно докосна противника с топката. Двоен удар! Браво! Усети, че се е изправил и крещи до пресилване. Гордост и още някакво силно непознато чувство кипяха в него. Сепнат от неочакваната проява на емоции той се отпусна на пейката до Лорън, объркан и смутен.

В главата му нахлуха неочаквани мисли: никога не е бил съвсем наясно със собственото си отношение към участието му като донор в онази програма. Единственото, което знаеше, бе, че го прави, тласкан от искрено хуманно чувство. Всички предишни съмнения и колебания се събудиха отново.

Отборът на момчето се насочваше в този момент към скамейките. Всички бяха много възбудени. Победата им беше в кърпа вързана. Райдър с вълнение наблюдаваше престорената небрежност, с която Джъстин приемаше поздравленията на своите съотборници. В този момент момчето замаха ентусиазирано към някакъв мъж, който вървеше покрай оградата. Райдър смръщи вежди, жегнат от ревност. Мъжът бе висок, възслаб, светлокос, с остри черти. Той също поздрави момчето. Кой ли бе той? Сигурно приятел, ако се съди по лекотата, с която разговаряха.

— О, ето го и Майкъл — рече Лорън и също махна с ръка за поздрав, когато Джъстин ги посочи с пръст.

— Той спонсор на отбора ли е? — обади се Райдър. Въпросният Майкъл не изглеждаше достатъчно атлетичен, за да бъде треньор, но Райдър запази тази мисъл за себе си.

— Не точно спонсор — отвърна Лорън. — Компанията „Холт“ отпуска суми за отбора. Това е Майкъл Армстед, генерален директор на завода. — Тя се усмихна учтиво, погледът на директора се отправи към тях. Веднага след това той се раздели с Джъстин и се насочи към трибуната.

Райдър усети и изненадата, и неизказаните въпроси на директора, след като Лорън ги представи един на друг. От изражението на Армстед разбра, че на мачовете на сина си Лорън обикновено идва сама, поне не я придружават кавалери. И фактът, че сега той бе тук, а Армстед свързва по някакъв начин присъствието му с Лорън, му достави неимоверно и необяснимо вътрешно удовлетворение.

Армстед седна от другата страна на Лорън, без да чака покана.

— Изглежда сте нов в нашия град, господин Брейдън? — рече той.

— Не бих казал — отговори Брейдън, без да откъсва очи от Джъстин.

— Служебните му ангажименти го задържат извън Мобийл в голяма част от времето — обясни Лорън. — Занимава с експертизи в областта на роботиката.

— Така ли? — В бледите очи на Армстед проблесна интерес. — Извинете, не чух в коя компания работите?

— Не съм казвал име на компания. — В този миг Райдър скочи на крака и зарева неудържимо: — Давай, Джъстин, давай!

Лорън се стресна и обърна очи към терена тъкмо навреме, за да забележи, че синът ѝ извоюва шанс да спечели точки.

— Давай, Джъстин! — развика се и тя, вдигнала палци на горе поощрително.

Момчето се обърна към нея и се усмихна радостно.

— Още малко! — отново изрева Райдър. Обърна се към Лорън: — Видя ли какво стана? Тъкмо мислех, че онова хлапе на трета база ще го спре, но Джъстин го финтира и му даде гръб!

Той бе почервенял и ухилената му физиономия бе досущ като тази на сина ѝ! Кой би помислил, че този зрял мъж може така да се запали от някаква си среща в детската бейзболна лига?

— На Джъстин винаги може да се разчита да покаже добра игра — намеси се Армстед. — Помниш ли миналата седмица как оползотвори троен удар и спечелихме мача, Лорън?

През следващите пет минути Майкъл описа на Лорън всичките бейзболни подвизи на сина ѝ в детската лига, като умишлено и целенасочено изключваше Брейдън от разговора. После спомена няколко обществени мероприятия, на които бяха ходили заедно с Лорън. И непрекъснато се мъчеше да внуши на Райдър, че между него — Армстед и госпожа Холт съществуват отношения, които доста надхвърлят чисто служебните. Лорън обаче погледна Брейдън няколко пъти в очите, като че ли искаше да разбере какво мисли. Във всеки случай неговото внимание изглежда си оставаше приковано към играта на терена. Нямаше нищо лично във връзките на Лорън с Армстед и тя не желаше в никакъв случай Брейдън да остане с такова впечатление. След малко играта свърши.

— Браво! Край, спечелихме! Десет на четири — съвсем не е лошо! — Райдър се изправи и направи място на Лорън да мине пред него.

— Видях, че си оставила колата пред завода, Лорън — обади се Майкъл Армстед и също я последва. — Трябва да я прибереш, нали? Ще те закарам.

— Има кой да се погрижи за това, Армстед — намеси се Райдър категорично и спокойно, точно както бе говорил и с Джъстин преди мача.

— Лорън? — Майкъл повдигна вежди и се обърна към Лорън, а в гласа му се появиха определено властни нотки.

— Благодаря ти, Майкъл — отвърна тя тихо. Не ѝ се искаше да го окуражава, но и не желаше да го настройва срещу себе си. — Но няма нужда. Днес следобед ходих до дома на Райдър без колата и ми се наложи да използвам неговата.

Майкъл веднага наостри уши и направи въпросителна физиономия.

— Заедно с Джейк имахме среща с Райдър — обясни му Лорън. — В неговата къща, която е извън града. Той се съгласи да ни стане консултант по делото.

— Ако знаех, можех и аз да присъствам, Лорън — подметна Армстед и в гласа му прозвуча леко неодобрение.

— До днес следобед нищо не бяхме уточнили, Майкъл — рече Лорън и срещайки погледа на Джъстин му махна с ръка да дойде при тях. — Както и да е, сега разработките на Клей са у Райдър. Той вероятно ще трябва да се запознае по-подробно с някои от тях. Ще те уведомя веднага, ако имаме нужда от твоята помощ.

Армстед понечи да каже нещо, но в този миг поставеният на колана му пейджър изписука продължително. Това очевидно го раздразни и той веднага го изключи.

— Неотложни ангажименти, а? — сухо му подметна Райдър.

Армстед се направи, че не чува думите му и подчертано се обърна към Лорън:

— Оставил съм трета смяна да работи по контракта с „Хайтек“ — обясни той. — Ще трябва да проверя защо ме търсят. Ще ме извиниш пред Джъстин. Обещах му да се видим след мача.

— О, разбира се. — По челото на Лорън се появиха малки бръчици. — Ако има проблеми, обади ми се у дома.

— Не се безпокой, ще се погрижа за всичко — увери я той. Отново се закани да каже нещо, но след като погледна последователно и двамата изглежда промени решението си.

Райдър мълчеше и наблюдаваше как Армстед пресича терена. Този човек бе нещо недоволен. Обърна лице към Лорън:

— Още един ревнив мъж, който иска да се грижи за теб — продума той тихо.

— Едва ли — възрази тя учудено. — Той е просто приятел, пък е и стар и верен служител.

Двамата стояха и се гледаха, а наоколо се носеха обичайните за бейзболните игрища шумове и викове. Неочаквано появилият се лек нощен ветрец разроши внимателно сресаната коса на Лорън. Райдър се усмихна едва забележимо, протегна ръка и улови немирен кичур, погалил бузата ѝ. Пръстите му докоснаха леко страната ѝ, сетне грижливо прибраха косата зад ухото на жената. Тя трепна, сърцето ѝ подскочи.

— Стават трима засега. Колко още има, Лорън?

— Какво трима? — Облиза тя пресъхналите си устни.

— Трима мъже се грижат за теб. Първо Джейк, после Джъстин, сега и Армстед.

Ръката му бе топла. Тя чувстваше тази топлина съвсем осезателно. Само малко да извърнеше лице и щеше да опре бузата си в дланта му. За секунда ужасно ѝ се поиска да постъпи точно по този начин.

— Джейк е мой адвокат — сподавено рече тя. — Той просто си върши работата, а Майкъл е само приятел. Джъстин пък ми е син и си представя, че е единственият мъж в живота ми.

— А така ли е, наистина?

— Да.

Внезапно околният шум, игрището, движението на хора и автомобили — всичко това се отдалечи някъде в безкрая и заглъхна. Тя стоеше там, с очи впити в неговите, и нищо вече не бе по-важно от съдбоносната поява на този мъж в живота ѝ. Да, съдбоносна, мислеше си тя и обърканите чувства, които той бе породил в началото у нея не бяха вече тревога и напрежение, не — на тяхно място сега усещаше някакви бездиханни и сладки предчувствия. Може би по-късно ще си даде сметка, че е била просто като омагьосана за известно време. Но сега, в този звезден миг, чувствайки се лека като перце, тя закрачи до Райдър и може би за пръв път в живота си реши да живее за момента. Заедно се отправиха да посрещнат Джъстин.

Мъжът затвори телефона. Занемял, скован от яд, стиснал юмруци до болка той с мъка се опитваше да успокои дишането си. Не се бе договарял за такива неща. Бог да му е на помощ! Държаха се с него, като с някаква марионетка. Всеки път, когато на онази жена ѝ хрумне

нов план, за да тормози вдовицата на Клей Холт, той трябва да е на разположение! Какво ли щяха да искат от него следващия път? Той бе висококвалифициран професионалист, а не презрян подлец!

Като проклинаше тихо, отвори чекмеджето пред себе си и извади дебел телефонен указател. Хората, с които се бе свързал, разчитаха на игра със средствата за масова информация, тъй като вдовицата бе най-уязвима по тази линия.

Онази жена бе същинска вещица! Сега искаше Лорън Холт да научи за новите си неприятности направо от журналистите. Нагласи очилата си и се взря в дребния шрифт на указателя. Новини, дилъри, списания, а, ето ги вестниците! Подчерта номерата и ги преписа. Въздъхна тежко и започна да набира...

ПЕТА ГЛАВА

— Мамо! Видя ли как ги финтирах на трета! Под носа им! — Сияещ и победоносен, Джъстин тичаше насреща им.

— Разбира се! — Лорън закачливо намести шапката му. — А ти чу ли само как виках за теб?

— Ти винаги викаш за мен, дори когато губим.

— Че за какво са майките — сви тя рамене.

— Много бяхте добри, Джъстин — обади се Райдър. — И ти игра добре. Оползотвори някои положения чудесно. Ще се класирате ли за първенството?

Ентусиазмът на Джъстин видимо се поохлади, но той отвърна достатъчно учтиво:

— Възможно е да оглавим групата, при това без големи усилия. Само Къртис Уейнрайт да се върне.

Райдър погледна Лорън въпросително.

— Той сега е във ваканция — обясни тя.

— Този Къртис е незаменим, така ли?

— Най-добрият ни подавач. И точно сега да вземе да иде в Дисни уърлд! — Момчето скрита тревата възмутено.

Лорън отпусна ръка на рамото му и го побутна към колата на Райдър.

— Хайде да побързаме. Трябва да прибера колата. Не може да задържаме господин Брейдън цяла вечер.

— О, ще помоля майката на Скоти да ни отведе.

Райдър разбра, че момчето е нащрек, макар да търпи присъствието му само заради майка си. Помисли си, че би трябвало да мине известно време, докато Джъстин приеме безусловно всеки нов мъж в живота на Лорън.

Наближаваха края на игрището и Райдър постави ръка на кръста ѝ, за да ѝ помогне да прескочи ниската телена ограда, отделяща терена от улицата. Миг по-късно усети, че жената се изпъва като струна и потръпва. Точно пред тях блесна светкавицата на фотоапарат.

— Мамо! — извика Джъстин.

На Райдър му бяха нужни една-две секунди, за да разбере какво става. Пред тях се изпречиха двама репортери — единият държеше магнетофон, а до него стоеше небрежно облечен и не много чист фотограф.

— Госпожо Холт, ще приемете ли предложението на „Ню Текникс“ да купи компанията ви, или ще продължите борбата?

Джъстин застана пред майка си с предизвикателно вирната брадичка, а очите му мятаха мълни.

— Това да не е синът ви? — Репортерът махна с ръка на фотографа: — Марти, я щракни хлапето!

Райдър побесня. Без много да му мисли, сграбчи фотоапарата. С мъка се удържа да не го удари в земята. Задоволи се да го блъсне грубо в гърдите на слияния фотограф. С крайчеца на окото си видя, че репортерът се приближава. През съзнанието му като кадри от филм пробягаха десетки образи: налетите със сълзи очи на Джъстин, но и стиснатите зъби и готовността на хлапето да се опълчи срещу всеки, който оскърява майка му. Изражението на Лорън бе като на попаднало в капан животно.

Бързо извади ключовете на колата от джоба си и ги подаде на Джъстин.

— Отведи майка си в колата — нареди му той и окуражително го стисна с два пръста за рамото.

В следващия миг бе вече с лице към репортера и в очите му светеха опасни искри:

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

— Върша си работата, господине! Гоня си новините около тази дама и имам броени минути да изпратя информацията!

Райдър изруга гневно, тонът му бе тих, но достатъчно гневен. В същия миг установи с удовлетворение, че журналистът отстъпва назад.

— Що за хора сте вие? За вас граници няма ли?

— Гоним си събитията, търсим фактите — такава ни е работата — примирително рече фоторепортерът и взе да отстъпва.

Райдър го огледа по-спокойно, без да крие отвращението си.

— Слушай, приятелю, за теб самия ще бъде по-добре вече никога да не те виждам около това игрище. Ако искаш да вземеш изявления от

госпожа Холт, обади се в кабинета ѝ и си уреди час за среща, както постъпват възпитаните хора.

Изчака двамата да се отдалечат, после се отправи към блейзъра. Все още бе силно разгневен. Отвори вратата с ядосано и рязко движение и се намести зад волана. Усети физическото присъствие на двамата си смълчани спътници отзад, но не каза нищо. В гърдите му бушуваха смесени чувства, мислите му бяха не по-малко объркани. Изглежда, откакто бе срещнал Лорън за втори път се замесваше в някакъв бурен конфликт.

— Благодаря ти.

Чу прошепнатите думи, обърна се и срещна очите на Лорън. Толкова беше красива, въздъхна той. Вятърът бе успял да разбърка косата ѝ още повече. Свободни кичури се вееха около ушите, бузите и на челото. Отново си даде сметка, че извършва нещо като измама, дори само с това, че се опитва да се сближи с нея и с Джъстин. Едно бе да работи по съдебното дело в нейна помощ, съвсем друго — да се обвързва.

— Често ли се случват такива неща? — попита я той и усети, че гневът отново го връхлита.

— Не, поне до днес, не — развълнувано обясни тя. — Не повярвах на очите си, когато се появи този репортер. Колко съм благодарна, че беше с нас и ни помогна да се измъкнем!

— И сами щяхме да се оправим, мамо!

Райдър изгледа момчето. Седнало до майка си, то бе опряло рамо до нейното и го гледаше изпод вежди. Отново в гърдите му се набраха топли чувства, а в съзнанието му изплува образа на Джъстин в мига, когато застана между репортера и Лорън.

— Човек вече няма право и на личен живот? — възмути се Лорън, докато Райдър палеше двигателя и потегляше. — Мислех си, че ще ме оставят на мира поне няколко дни след съдебното заседание.

— Не спомена ли онзи репортер за изкупуване на компанията? — смръщи Райдър чело.

Джъстин се премести и опрян на гърбовете на предните седалки, поясни вместо майка си:

— Питаше дали мама ще се съгласи да приеме предложението на „Ню Текникс“ да купи нашата фирма, или ще продължи борбата в съда.

Райдър се усмихна мислено. Това дете бе умно, мозъкът му сечеше като бръснач. Пък беше и нахакано. Страхотно хлапе, както бе отбелязал Джейк!

Лорън обаче го погледна безпомощно:

— Но аз не съм получавала никакво предложение. Изобщо не зная за какво говореше журналистът?

Райдър смени скоростите и отново усети раздразнение:

— Е, и това ако не е майтап, здраве! В наше време журналистите знаят за теб и твоя собствен бизнес повече от всеки друг! — Питаше се откъде ли репортерът знаеше, че тя е на бейзболното игрище. Пък и всякаква информация, свързана с делото и евентуалните продажби на компанията би трябвало да бъде поверителна. Тук стават някои неща, които трябва да се проверят. Май се налага да си поговорим с Джейк Левинсън, рече си той.

След няколко минути пристигнаха пред завода „Холт“. На паркинга пред административната сграда имаше само една кола.

— Твоята ли е? — попита Райдър и когато тя кимна, той спря до нея. Преди да успее да излезе и да ѝ отвори вратата тя се измъкна сама. След нея изскочи и момчето, като подрънкваше ключовете, взети от Лорън. Втурна се право към колата, а след него пристъпиха те двамата. Райдър се усмихваше:

— Какво прави той сега, през лятото, докато ти си на работа?

— Стои си у дома заедно с Хати Бел — отвърна Лорън. — Тя го глези ужасно много, но така е по-добре. По този начин винаги е близо до къщата, пък и тя го обича толкова, колкото и аз.

Той ѝ се усмихна:

— Щастливо хлапе.

Лорън замълча. Гледаше сина си.

— Право да ти кажа — и двете го глезим прекомерно. — Гласът ѝ стана леко дрезгав, в него прозвуча истинска обич:

— Той е всичко, което имам. И затова сигурно все се безпокоя за него.

— Това чувство очевидно е двупосочно.

— Какво каза? — Тя обърна очи към него.

— Джъстин смята, че носи отговорност за теб, също както и ти за него — обясни ѝ Райдър. — Забелязах реакциите му тази вечер —

първо, като те видя с непознат за него човек, а после и когато се появи онзи репортер.

— Но той е само едно момченце — загрижено рече тя.

Райдър поклати глава.

— Той е мъжът в семейството и чувства това като отговорност, Лорън. Вижда нещата по този начин.

— Мамо, хайде побързай! Тук навсякъде има комари!

— Добре, Джъстин, влез в колата — обади се тя, едновременно ядосана и развеселена. — Нали ключовете са в теб. — Усмихна се на Райдър. — Сега видя ли? Ти го описа като тигър, който преди петнайсет минути понечил да защити майка си, а сега скимти като паленце от комарите, какво ще кажеш?

— Отлично извинение да те прибере при себе си, не е ли така? — промърмори Райдър, когато стигнаха до нейната кола.

Тя отново обърна глава към него:

— Какво?

— Мамо!

Лорън поклати глава, грабна бейзболната шапка от главата на момчето и го плесна по задничето, без да обръща внимание на възмутените му протести. После се престори, че се задавя и кашля от вдигналия се прах. Засмяха се всички заедно и тя му нахлупи шапката, като завъртя козирката настрани.

— Няма ли да престанеш да хленчиш и да влезеш кротко в колата, Джъстин?

— Ама и тя ще се напълни с комари, ако продължаваш да се бавиш — възрази той, но бързо млъкна, когато срещна погледа на Брейдън.

— Май ще трябва да помолим господин Брейдън да ни направи птичи къщички за паркинга тук — рече тя.

— Знаете ли как се правят? — веднага попита малкият.

— Точно сега работя по една такава — отговори Райдър.

Джъстин го огледа от главата до петите.

— Така ли си изкарвате хляба?

— Джъстин! — сопна се Лорън, шокирана от внезапната грубост на сина си. — Как смееш! Господин Брейдън е инженер. Той прави ластовича къщичка, която ще сложи пред къщата си. Ластовичките унищожават комарите.

— Зная всичко за ластовичките, мамо. — С многострадално и подчертано търпение отвърна момчето. — Просто се чудех как може един мъж да си прекарва времето като прави къщички — това е всичко.

— Обичам физическата работа, често ми се иска да работя нещо с ръцете си. — Обясни търпеливо Райдър, а вътрешно се възхити от детето. За Бога, мъжко момче. То едвам се въздържаше да не прояви открита враждебност. Не го правеше само защото бе добре възпитано. Но го подозираше. И не се оставяше да го командват и заплашват. Така трябва! — рече си той. Уважаваше достойнството у всекиго. Самият той никога не бе превивал раболепно гръб пред по-богати и по-силни хора. Винаги им бе казал истината в очите и само с един унищожителен поглед бе карал доста влиятелни негодници да млъкват. Истинско удоволствие му доставяше сега фактът, че момчето наистина прилича на него и може да отстоява мнението си достойно.

— И аз обичам да работя с ръцете си — отбеляза Джъстин. — Може и да се опитам да построя такава къщичка.

— Джъстин...

Малкият махна с ръка на майка си да не го прекъсва.

— Мога да свърша тази работа в гаража.

— Но ние дори нямаме трион — възрази Лорън.

— Искаш ли да пробваш един от моите, например, този, с който работя сега? — Думите се откъснаха от устата му съвсем неочаквано, но Райдър бързо си даде сметка, че това ще му даде възможност да бъде заедно с момчето още веднъж в близките дни. Ще трябва да сложа определени граници, помисли си той, и да избягвам да се меся непрекъснато в живота им, да се сближавам прекомерно. — Защо не прегледаш чертежите ми — предложи той. — И ако все още имаш интерес, може да опиташ да си я направиш сам? Към чертежа има списък на нужните материали.

— Райдър, сигурно нямаш време, а и...

— А можеш ли да разчиташ чертеж? — попита той момче то, без да обръща внимание на думите й.

— Мога — твърдо отвърна то.

Брейдън сви рамене:

— Е, добре тогава, всичко зависи от теб.

Изражението на хлапака беше непроницаемо, когато попита:

— Значи да дойда у вас?

— Да, и тъй като нямаш инструменти ще можеш да използваш моите.

Джъстин прехапа устни, замисли се:

— Не зная дали...

— Сам ще решиш дали искаш да се пробваш.

Детето отпрати дълъг и изпитателен поглед към Райдър и после кимна:

— Мога поне да опитам.

Лорън понечи да каже нещо:

— Вие двамата... — Но възраженията ѝ увиснаха във въздуха. Местеше поглед тук към единия, ту към другия: Райдър — едър и невъзмутим, излъчващ увереност и мъжка сила, Джъстин — нещо като малко негово копие с доста подобни черти, но в детския им вариант. А точно в този миг ужасно много приличаше на мъжа до него. Тя разтърси глава сякаш да прогони тази необичайна и неочаквана прилика...

— Ще мина утре да те взема — каза му Райдър. — Какво ще кажеш за осем часа? Обичам да започвам работа рано... О, извинете ме, това естествено ще стане, ако майка ти не възразява? — И веднага погледна Лорън.

— Не, не възразявам — обади се тя тихо. И добави: — Но само в случай че имаш свободно време.

— Имам време.

Джъстин се качи в колата на майка си, задържа се за малко пред волана, после се премести на съседната седалка. Самият той помогна на Лорън да се намести зад кормилото и изчака докато тя вдигна глава към него.

— Искам да проуча разработките на Клей по-подробно, преди да дам препоръките си какво да се прави — рече той, наведен към прозореца, и когато тя кимна добави: — Ще се погрижа за Джъстин, не се безпокой.

— Благодаря ти — отвърна Лорън и го погледна.

Този миг продължи безкрайно. На слабата улична светлина деликатните ѝ изваяни черти изпъкваха сякаш осветени от лунно сияние. Тя се усмихваше едва-едва, сега косата ѝ бе вече съвсем разбъркана от вятъра и блестеше като тъкано сребро. Страшно му се прииска да я докосне, а и не само това. Смутено почувства, че тялото

му откликва на нейната близост... Премаля му като от болка. Изправи се рязко ѝ с мъка откъсна очи от нея. Тя потегли, а Райдър остана като закован на място, докато стоповете на колата се стопиха в мрака.

На другия ден сутринта Лорън се облече и се приготви за работа, както винаги, около седем и половина. Само че този път се бавеше и мотаеше, което бе необичайно за нея. Два пъти повече време ѝ отне да прочете вестника. Изпи три кафета. Поглеждаше часовника почти всяка минута, докато накрая стана осем часа. Обади се на секретарката си: нямаше срещи чак до десет.

Погледна ръката, с която държеше телефона и забеляза, че леко трепери. Райдър щеше да дойде всяка минута. Особеното чувство, изпитала предишния ден, я обзе с още по-голяма сила. Беше ѝ неловко, но този път не намираше подходящи извинения. Сега вече знаеше причината — бе силно увлечена по Райдър Брейдън, а прекараното време заедно, докато обсъждаха разработките и по-късно на игрището при Джъстин, още повече задълбочи това увлечение. Остави телефонната слушалка и започна да крачи из стаята. Признаваше, че се бави нарочно, за да види Райдър, преди да отиде на работа. За пръв път в живота си стоеше в очакване на мъж подобно на глупава ученичка.

Стресна я звън. Звънецът.

Къде се губеше Джъстин? Разчиташе на неговото присъствие, то би могло да облекчи напрежението, което цареше винаги, когато бяха заедно с Райдър. Тази сутрин момчето бе приятно възбудено, така изпълнено с приятни очаквания, че не си бе измило зъбите, не си бе оправило леглото и тя го върна обратно.

Звънецът прозвуча отново.

— Мамо! Моля те, отвори вратата!

Лорън набързо оправи полата си и се запъти към вратата. Отвън стоеше Райдър Брейдън, облян от слънчевите лъчи, в пълна хармония със свежата утрин, усмихнат с познатата ѝ вече отлично негова полуусмивка, привлекателен и магнетичен, по-красив от когото и да било.

— Гледай ти! — каза той вместо поздрав, но изражението му бе непроницаемо. — Мислех, че си на работа.

Тя отстъпи и му направи място да влезе.

— Да, по това време обикновено съм вече в завода, но тази сутрин графикът ми куца.

Мили Боже, започвам да лъжа най-нагло. Няма да се учудя, ако сега ме порази мълния, помисли си тя. Затвори вратата, а Райдър се огледа бързо и запита:

— Джъстин готов ли е?

— Всеки момент ще дойде. Само да си измие зъбите и да си оправи леглото.

Той вдигна вежди с престорена изненада.

— Е, наложи се и малко принуда — засмя се Лорън.

Той се усмихна — за пръв път откакто прекрачи прага тази сутрин и Лорън направо се задъха.

— Искаш ли кафе? — побърза да предложи тя.

— Защо не, дано само не те затруднявам. — Последва я към кухнята и пое подадената му чаша. Погледна през двойните френски прозорци към вътрешния двор, а тя наля кафе и на себе си.

— Да излезем навън — предложи Лорън и се отправи към двукрилите стъклени врати. — Джъстин няма да закъснее.

— Тук е много приятно — отбеляза Райдър, когато застанаха на дворчето сред свежия въздух на все още хладното утро. Тя го поведе към маса със стъклен плот и той трябваше да наведе глава, за да избегне няколко висящи саксии по пътя си. Около тънките синджири, на които се държаха се виеха светлорозовите филизи на бугенвилия, протегнали дълги като пръсти разклонения към земята. Лорън седна, но Райдър предпочете да остане прав. Облегна се на един от прътите от ковано желязо, които крепяха лозата и скръсти крака.

— Винаги съм обичал да пия първото кафе навън рано сутрин, докато е все още хладно — рече той.

— Говориш за времето, когато си живял при баба си, така ли? — попита Лорън.

— Да. Всяка сутрин печеше бисквити или кифлички за закуска и все ми се струваше, че са по-вкусни, ако човек ги яде навън. — Той се загледа в грижливо подкастрената глициния до стената. — В градината ни имаше цветя навсякъде. Тя правеше всичко сама — нямаше пари за градинар. Чак сега разбирам колко много е трябвало да работи.

— Градината, която видях там, беше прекрасна — каза Лорън тихо, а в съзнанието ѝ мигновено застана образът на обширния, покрит

с какви ли не цветя двор, неподредени в лехи, растящи на воля, в изобилие. Някои от тях бяха много редки, никой не ги садеше вече, смятаха ги за старомодни. — Мигновено се влюбих в нея, в къщата — също — добави тя. Погледна го над ръба на чашата си. — Там ли си роден?

— Роден съм в болница, като всички други — усмихна се той, обгърнал чашата с длани.

— Но родителите ти са живели там, така ли?

— Всъщност не — отговори мъжът, без да вдига поглед.

Страшно ѝ се прииска да го попита какво точно означават тези думи, но изражението му я възпря.

— Имаш ли братя и сестри?

— Не, сам съм — отговори Райдър. — Но винаги ми се е искало да бъда част от голямо семейство.

— И на мен — бързо подхвърли тя и погледна към построената от Джъстин хранилка за птици зад гърба на Райдър. Сега на нея бе кацнала светлочервена чинка. — Мечтаех да имам и братя, и сестри, и вуйчовци и лели. Затова често съм си обещавала да си родя много деца. — В гласа ѝ прозвуча далечен копнеж. — А Джъстин няма нито братя и сестри, нито живи баба и дядо.

— Не е късно — откликна той и остави чашата на масата. — Ти си млада, можеш да имаш и други деца.

Но още докато говореше, един вътрешен глас рязко се разбунтува срещу тази идея. Загледа се към отлично поддържаната, и сякаш козметично изпипана морава адски го бяха раздразнили собствените му думи тя да роди нечии, чужди деца. В него отново забушуваха непознати чувства: примитивни, типични за самец и за потребността му да маркира територията си... Ами да, направо ревнуваше. Тази жена го караше да заема позата на защитник, същевременно да страда при мисълта за евентуална загуба, сякаш тя вече му принадлежеше. Затвори очи. Как, по дяволите, да стои настрана, като не можеше да избяга от тези мисли?

Стресна го гласът на Джъстин.

— Мамо — обади се момчето отгоре — не мога да си намеря бейзболната шапка с емблемата!

— Тук е — отвърна майката и се изправи. Остави чашата и се насочи към рафтовете до оградата. Бяха отрупани с очевидно

принадлежащи на сина ѝ вещи. Въпросната шапка бе на най-горния, а Лорън не бе достатъчно висока, за да я стигне. Преди Райдър да успее да я спре, тя стъпи на най-долната лавица и протегна ръка нагоре. Дръпна шапката, но повлече и други предмети. Инстинктивно се отдръпна, за да не я удари нещо, и загуби равновесие.

Извика силно и политна, но в същия миг здрави мъжки ръце я хванаха през кръста и я отдръпнаха. Но не достатъчно, защото отгоре като лавина се посипаха още купища спортни принадлежности и какви ли не, събирани от Джъстин, вехтории. С второ рязко движение Райдър я издърпа още назад, завъртя я и я притисна към себе си, за да я предпази от удар.

От мига, в който ръцете му се обвиха около тялото ѝ, го обзеха невероятни усещания: лъхна го свежият, напомнящ уханието на цветя, мирис на плътта ѝ, меката като коприна коса го погали по лицето, почувства ударите на лудо туптящото ѝ сърце, а топлата ѝ гръд се допря плътно до неговата, бедрата ѝ — също... Мекото, нежно тяло, притиснато в неговото... Кръвта му пламна и затупа лудешки във вените, задъха се и забрави всичките си клетви, обещания и причини да се държи настрана и никога да не си позволява подобно нещо!

И въпреки всичко я пусна, отдели я от себе си едва когато почувства раздвижването ѝ. Усети парфюма ѝ и дълбоко пое въздух, после невъздържано зарови лице в буйната коса. Внезапно разбра, че е възбуден до крайност. Лорън се бе отпуснала в ръцете му — гъвкавото младо и деликатно тяло не се противеше. Потърсила опора, тя придвижи коляното си леко напред и усети пламналото в него желание.

Ахна тихичко и вдигна очи. Райдър мигом разбра, че каквото и да е възникнало между двамата сега, привличането е взаимно. Тя също го желае. В широко отворените ѝ очите се четеше недоумение. Но светлият им кехлибарен цвят бе потъмнял, сякаш опушен. Райдър потръпна от желание, удоволствие и сладка болка. Лицето ѝ бе вдигнато към неговото, устните — меки и влажни — бяха полуотворени. А въздухът между лицата им бе сякаш наелектризиран и пълен с многообещаваща сладост. Боже, никога преди не бе изпитвал толкова неудържимо желание да целува... Простена и с огромно усилие на волята я отдели от себе си, макар че всичко в него крещеше да я хвърли на земята точно тук и да задоволи онзи стръвен глад, който го

мъчеше от мига, когато я зърна в кабинета на Джейк Левинсън. Играта започваше да става опасна...

С бързи крачки се отправи към края на двора и като дишаше дълбоко и често се загледа в съвършено подстриганата трева на моравата. В главата му бе пълен хаос. Мислите му бяха като полудели — не помнеше да е изпитвал нещо подобно.

Зад гърба си чу смеха на Лорън — тих и някак разочарован. Обърна се неохотно.

— Съжалявам за случилото се — промълви тя и посочи търкалящите се на земята вещи. — Колко пъти предупреждавам Джъстин да не хвърля така безразборно нещата си по лавиците. — Взе чашата си и мина покрай него, но сякаш не посмя да го погледне в очите.

— Такива са рисковете — опита се да се пошегува той, — когато човек живее с деца... — Но замълча и също извърна глава, когато видя, че ръцете ѝ треперят.

И двамата въздъхнаха облекчено, когато през двукрилата врата дотича Джъстин — весел и усмихнат. Усмивката му изчезна, щом зърна бъркотията на земята.

— Какво е станало?

— Джъстин, имаме гост — прекъсна го майка му.

— Здравейте, господин Брейдън — смути се момчето.

— Здравей, Джъстин. — Райдър се наведе и му подаде една от вехтите, изхабени бейзболни ръкавици. — Мисля, че трябва да приберем тези неща, защото, като гледам изражението на майка ти, пък и се досещам за причината, може да не получим позволение да правим птичи къщички.

— Точно така. — Незабавно пое репликата Лорън и като взе чашата на Райдър се запъти към кухнята. — Тази бухалка за малко да ми счупи главата. Днес, преди да си легнеш по тези лавици да настъпи такъв порядък, какъвто има в килера на Хати Бел.

Джъстин хвърли бърз поглед към Райдър. Очертаваше се дълга лекция, а той беше честолюбиво момче и не му се искаше това да става пред свидетели. Ала в очите на Брейдън прочете само мъжко съчувствие и се успокои. Наведе се и вдигна колкото можеше от разхвърляните спортни принадлежности.

— Мамо, нали знаеш, че се канех да подреда тук, но напоследък бях зает.

— Моля те, Джъстин, не започвай отново!

— Честно, маме, ще направя всичко, ама в неделя следобед.

— Да, да, колкото и миналия път! И тогава ми даде честна дума?

— Тогава дойдоха Скоти и Майк и ме прекъснаха.

— А в понеделник?

— В понеделник компютърът не...

— Добре, хайде да приберем това-онова — намеси се тактично Райдър и се зае да вдига нещата от земята. Протегна се и ги занарежда на най-високия рафт. Ситуацията и момчешкото поведение му бяха повече от познати.

Но Мама Джейн бе не по-малко изобретателна и волева от него. Само след година, дори по-малко, Джъстин ще командва Лорън както си иска. Това обаче не би трябвало да е негова грижа.

Самата Лорън се чувстваше страшно неудобно: какво ли ще си помисли Райдър, като я слуша как се кара със собствения си син, когото не е възпитала добре и който не я слуша. Затова се обърна рязко и влезе в къщата, все още разтреперана от тази неудобна случка. Мина като вихрушка през кухнята, пусна чашите в умивалника и хукна към голямото предно антре. За Бога! Как се бе държала, като влюбена ученичка, размекна се още в мига, когато телата им се допряха.

Внезапно усети присъствието на Брейдън зад себе си. Той я бе последвал съвсем безшумно и сега ръката му се стрелна напред, за да отвори вратата пред нея. Джъстин профуча покрай тях и се насочи право към колата на Райдър.

— Благодаря — промълви тя и извади ключа. — Снощи забравих да те питам дали ще е удобно да мина да взема Джъстин по обед? Мога да отделя малко време през обедната почивка.

— Не е нужно — рече Райдър и я подкани с ръка да слезе пред него. — Ще го доведе следобед. Нали Хати Бел ще бъде тук?

— О, да, но не ми се иска да те ангажирам излишно. Достатъчно е, че си правиш труда да се занимаваш с него толкова време.

— Напротив, ще ми бъде приятно — възрази той, докато вървяха към колата ѝ. Тя отключи вратата, а той я отвори и я задържа, докато Лорън се наведе, докосна се до него, без да иска, и се намести зад волана. Този съвсем кратък допир бе като електрически удар за нея —

по гръбнака ѝ пробяга силна тръпка и дъхът ѝ почти спря. Той изчака тя да оправи полата си, да сложи ключа в гнездото му и чак тогава затвори вратата.

Лорън вдигна лице и неочаквано за самата себе си си пожела да притежава нужната смелост, за да направи онова, което тръпнеше да стори в същия миг. Този Райдър бе най-привлекателният мъж, когото бе познавала досега. Как ли би реагирал, ако тя сега протегнеше пръсти и докоснеше тези изкусителни устни? Как ѝ се искаше да прилича поне малко на Клей... Но тя не бе импулсивен и решителен човек. И може би никога нямаше да почувства нежната милувка на Райдър, ръцете му по голото си тяло... може би никога нямаше да впие устни в неговите...

— Пази се и внимавай в натоварените участъци от пътя — предупреди я той.

Погледът ѝ се задържа върху лицето му за още един дълъг миг, през който времето сякаш спря. Миг по-късно тя запали и потегли.

Цялата бе изтръпнала. Караше като насън през квартала, после излезе на авеню Спринт Хил, което водеше право към компанията „Холт“. И сега, като че ли за пръв път, в съзнанието ѝ не се въртяха вечните тревоги за работата, проблемите на фирмата и нейните отговорности.

Как може да бъде толкова по детски увлечена по човек, когото познаваше само от няколко дни? Сякаш бе вкусила от някакъв вълшебен еликсир, даден ѝ от могъща магьосница, и той бе отнел разсъдъка и предпазливостта ѝ. Или сега в нея се бе вселило друго същество? Чувстваше се като новородена.

Бе живяла с Клей Холт години наред, без да изпитва никакви дълбоки и покоряващи чувства. Клей по начало не бе страстен и емоционален човек. Свързваше ги най-вече голямото приятелство, общият им произход и семейната среда, общите интереси. Всъщност Лорън бе изпитвала нещо подобно на сегашното си усещане само по време на бременността. И може би затова изведнъж в съзнанието ѝ нахлуха спомени за емоционалния смут, обзел я през онези месеци. През по-голямата част от живота си бе потискала чувствеността си, внимателно бе избягвала да дава воля на плътските желания. Но докато бе носила Джъстин в утробата си, често бе имала усещането, че има нещо, което ѝ е отречено, което не е получила.

Клей бе човек на науката. Учен, мислител. Силата му бе в логиката и прагматичните действия. Наскоро след сватбата бе установил, че е стерилен и веднага се зае да търси начини да запълни празнотата в брака им. Твърдеше, че не бива на Лорън да ѝ се отнема правото да бъде майка и да изпълни тази върховна човешка функция. Клей бе сигурен, че им предстои дълъг съвместен семеен живот, бе настоявал тя да си има дете и с типичното си прямо и точно научно мислене веднага бе изтъкнал, че за тази цел съществуват модерни методи като изкуственото осеменяване.

Лорън не се сецаше често за миналата бременност. Сега обаче, по необясними причини, Райдър Брейдън бе събудил тези позабравени чувства. И защо се бе случило така? Едва ли имаше връзка между двете неща. А може би... Лорън се взираше напред, не виждаше нищо и само усещаше, че е обвързана непреодолимо, завладяващо...

ШЕСТА ГЛАВА

Райдър лавираше умело с колата си в ранния следобеден трафик. Отиваше в компанията „Холт“, за да върне на Лорън документацията. За кой ли път през последните няколко дни се опитваше да анализира постъпките си. Денят, прекаран с Джъстин бе изпълнен с изненади. Райдър го бе наблюдавал, учил го бе на каквото му дойде наум, възхищаваше се и се забавляваше неимоверно много. Между тях двамата съществуваше връзка, която не можеше да отmine с лека ръка. Не искаше да си представи вече живота без момчето и... без Лорън!

Първо майката, а сега и синът! За човек, решил да не се обвързва с нищо и никого, поведението му бе повече от странно!

Спря на паркинга и видя, че и Джейк Левинсън току-що се измъква от колата си. Райдър му махна с ръка за поздрав. Джейк го зърна и се спря да го изчака. Двамата се отправиха към входа на административната сграда пред завода. Адвокатът посочи цилиндричните кутии, които Райдър носеше под ръка.

— Успя ли да ги прегледаш? — попита Левинсън.

— О, да.

— И какво мислиш? — Джейк отвори вратата на сградата и направи път на приятеля си да мине пред него.

— Клей Холт е бил истински гений. Тези планове и всичко по тях напълно го доказват. — И като използва едната от кутиите като палка, протегна ръка с нея и препречи пътя на Джейк. — Това са оригиналите, приятелю. Залагам си главата!

Джейк закима бавно, после широко се усмихна.

— Голям товар се смъкна от плещите ми! Значи си решил да ни помогнеш. Така ли?

— Да. Ваш съм. — Даде си сметка, че неприятностите на Лорън го засягат пряко. Излишно бе да отрича истината, особено пред самия себе си.

— Чудесно, чудесно! — Лицето на адвоката грейна щастливо.

— Слушай, Джейк... — Райдър не бе помръднал от място и ръката му все така препречваше пътя на другия. Погледна към дъното на коридора, където предполагаше, че ги очаква Лорън, и изражението му стана загрижено. — Тези разработки са златна мина. Истинска златна мина!

— Та нали затова се води и проклетото съдебно дело?

— Всичко разбирам, с изключение на едно. Някои от тях не са съвсем пълни — каза той съвсем тихо. — Ти знаеше ли това?

— Не — поклати глава адвокатът. — Сигурен ли си?

— Тези, които са откраднати от „Ню Текникс“ изглежда са пълни, по тях може да се работи. Но при други липсват важни елементи. Само няколко, но напълно достатъчни да ги направят неприложими. — Погледна Джейк право в очите. — Лорън всичко ли ми даде или част от оригиналите са все още в някой сейф?

Джейк се замисли.

— Значи допускаш, че тя умишлено не ти е предала цялата документация?

— Възможно е.

— Мисля, че се лъжеш — поклати Джейк глава. — Но има бърз начин да проверим каква е истината.

— И още нещо — отново го спря Райдър. — Тя получавала ли е предложение за продажба на бизнеса?

— Кой ти пусна тази муха? — Изражението на Джейк се промени.

— Това като „да“ ли да го приемам?

— Тези неща са поверителна, привилегирована информация, Райдър!

— С други думи, ако размахам журналистическа карта тук-там и аз мога да се добера до нея, така ли? — В гласа на Райдър прозвуча сарказъм.

— Чакай! За какво намекваш, по дяволите?

Райдър замълча, загледан в лицето на приятеля си, после нетърпеливо махна с ръка и измърмори нещо като извинение. Години наред бе наблюдавал интригите в големите корпорации и нищо не можеше да го учуди.

— Виж какво, снощи пред игрището един репортер попита Лорън ще приеме ли предложението на „Ню Текникс“ да изкупи

бизнеса ѝ. И тъй като тя не знаеше нищо, аз си зададох въпроса той как е научил? Още повече ме учуди — тук гласът му стана доста остър — как бе разбрал къде да я намери.

— За репортера не зная нищо — отвърна Джейк. — Но именно заради това предложението съм тук сега. Мисля, че тя ще го отхвърли, но те така или иначе са го направили. Получих го късно снощи и нямам представа откъде е изтекла информацията.

— Предложението трябва да е за дяволски огромна сума, за да покрие истинската цена на тези разработки — отбеляза Райдър.

Джейк посрещна погледа му спокойно.

— Това ще реши Лорън — рече той и като забеляза скептичното му изражение добави: — Тя си знае цената, човече. Знае отлично колко струва целият ѝ бизнес. Няма да се остави да я хързулнат онези тарикати от „Ню Текникс“.

— Точно така!

Джейк се зачуди на категоричния тон и на съвсем явния намек за съпричастност. Истински заинтригуван, той проследи погледа на приятеля си. Странно, каза си той. Само преди пет дни едва бе събрал и задържал тези двамата на едно място.

— Как мина мачът? — попита Джейк. Изненада се, че човек с интересите на Райдър Брейдън се увлича по срещи от детската лига. Освен ако... Ами да, майката бе извънредно красива жена.

Райдър отново се обърна към адвоката.

— Какво каза? О, да. Ти беше прав, Джъстин е чудесно хлапе.

— Така си е.

— Сега на карта са поставени и неговите интереси — внезапно обяви Райдър.

Приканвайки с ръка Райдър да мине пред него, Джейк каза:

— Да идем и да видим какво ще ни каже самата дама.

Тя каза „не“.

Предложи им уиски и те приеха. Отпиваха бавно и я слушаха внимателно, докато тя крачеше от единия до другия край на просторния кабинет и като картечница изстрелваше причините, поради които не желаше да продава бизнеса. Райдър се наслаждаваше на хубавото питие. Очите му искряха от искрено възхищение от тази

жена. Той не чуваше думите ѝ, но наблюдаваше движението на устните ѝ, докато тя обясняваше на Джейк какво точно да отговори на „Ню Текникс“.

След малко адвокатът понечи да си върви и вече с ръка на вратата отбеляза:

— Щом отхвърляме предложението на „Ню Текникс“ трябва да очакваме да пуснат в ход нов план за протакане и отлагане. Можем да спечелим делото бързо, само като издирим факти, доказващи явната кражба на разработките.

Щом вратата се затвори зад адвоката, Райдър се почеса по врата, въздъхна дълбоко и си призна, че така или иначе бе вече затънал до гуша в неприятностите на Лорън.

— Не зная какво още можем да направим — обади се тя отчаяно, — но с документацията, с която разполагаме, все едно нищо няма да докажем.

— Не се безпокой, доказателството е тук някъде. — Райдър се огледа. — Трябва просто да го открием.

— Май за теб е без значение факта, че вече почти година всички ние тук напразно го дирим — подметна тя.

— Права си — отвърна той и скръсти ръце на гърдите си. — Но незабавно трябва да се заемем с тази работа.

— Райдър, не си длъжен да ми помагаш във всичко.

— Ужасно ми се иска да видя пълните комплекти на тези разработки, Лорън. Единственият начин да постигна това е да обърна всичко тук наопаки и да откроя липсващите елементи. Без тях мнението на един експерт не може да тежи истински. Както виждаш, налага се да се включа в издирването.

Лорън отдавна се опасяваше, че нещата ѝ се изплъзват. Но сега, когато Райдър съвсем явно ѝ се бе притекъл на помощ, опасенията и съмненията ѝ бързо и драматично започнаха да се топят. Усмихна му се и внезапно се запита как ли са прекарали деня заедно с Джъстин?

— Е, добре, а как ще ги разпознаем, ако случайно попаднем на тях? — попита тя.

— За Бога, Лорън, мога да разчитам всякакви чертежи и спецификации — сухо поясни той и внезапно добави: — А между другото и Джъстин може.

— Така ли? — интересът ѝ пламна. — А как прекарахте днес?

— Това момче работи с чука и триона като истински професионалист — усмихна се той. — Ако рече, някой ден може да стане и дърводелец.

— Така ли? — Лорън се почувства много горда, че момчето се е представило добре в очите на човек като Брейдън.

— Но останах с впечатлението, че повече го теглят спортът и компютрите.

— Така е, едвам го карам да си напише домашните.

Погледът му попадна на монитора зад бюрото ѝ.

— Знаеш ли какво има в компютъра? — попита той и тръгна към него, за да го разгледа. — От всичко, което научавам за покойния ти съпруг, личи, че е бил човек, който би използвал персоналния си компютър най-рационално и пълно. Някой имал ли е достъп до данните, които Клей е внасял в използваните от него компютри?

— Да, Майкъл провери всичко. — Тя застана до него и се усмихна, когато той сложи ръце на клавиатурата. — Прав си, разбира се, той много обичаше компютрите. А Джъстин наследи това му увлечение. Щом малкият порасна достатъчно, че да разбира основните неща, Клей му купи персонален компютър. И детето започна да работи, сякаш бе родено на него.

— Лорън, трябва да намерим липсващите разработки — прекъсна я рязко Райдър. Тя трепна от острия му тон, но той нетърпеливо продължи: — Сигурно Клей ги е записал някъде. Това е неговият кабинет, нали?

— Да, наследих го от него. — Тя така и не разбра какво го бе раздразнило толкова. Може би бе подценил проблемите ѝ и сега се чудеше как да се измъкне?

— Нямате хранилище или сейф, така ли? — Тя поклати глава отрицателно. — Кои отдели на завода са най-добре охранявани? Не те питам за „Развойна дейност и научни изследвания“.

Лорън все повече се объркваше. Не разбираше какво цели той с тези въпроси и затова му каза, че никой друг отдел не се охранява. Достъпът до „Развойна дейност и научни изследвания“ се контролира най-строго, обясни му тя, но там всичко бе отдавна проверено най-подробно.

Райдър огледа за пореден път просторната стая.

— Какво има зад тези две врати?

Лорън отвори първата — зад нея имаше тоалетна.

— Второто помещение е нещо като стар склад — поясни тя. — Нито Клей, нито аз сме го използвали.

Той натисна дръжката. Беше заключено.

— Нека проверим за всеки случай — настоя той.

Лорън взе връзката с ключове. Отвори и запали осветлението. Райдър я последва, но не успя да улови вратата и тя се хлопна зад тях. Опитва се да отвори, но беше напразно.

— Не се безпокой — рече му Лорън и залюля връзката ключове пред очите му.

— Много се радвам да чуя това — отзова се той и бързо огледа тясното дълго помещение. Прозорци нямаше и навсякъде се бе наслоил тънък пласт прах. Множество кутии и купища документи бяха нахвърляни без всякакъв ред. Върху повечето не бяха поставени дори надписи.

— Май трудно ще открием нещо тук — продума тя и той безмълвно се съгласи. Лорън се залови да отваря един по един шкафовете. Логично бе, ако има нещо по-ценно в стаята, то да бъде прибрано в някой от тях.

Райдър застана в центъра. Наведе се да разгледа по-отблизо няколко кутии. Оказа се, че маркираните по тях дати бяха твърде стари, за да представляват интерес за тях. Пак се огледа намръщен, видя купчина стари спецификации и ги взе. Удари ги в бедрото си, за да ги изтупа от прахта:

— Надявам се, че не си алергична.

— Нито на прах, нито на каквото и да е друго — каза тя и хлопна вратата на шкафа. — Ами ти?

— Не, но съм имал проблеми със скариди.

— Така ли? — усмихна се тя. — И Джъстин също е получавал алергия от тях. Странно съвпадение...

— Без да те обиждам — пресече я той, — но тук е страхотна бъркотия. — И захвърли рулата там, откъдето ги бе взел.

Отново в гласа му прозвучаха груби нотки. Лорън ги усети и това я озадачи. Защо? Огледа околния безпорядък, свидетелстващ за липсата на навици у Клей и се усмихна извинително.

— Изглежда, освен компютърните умения Джъстин е наследил и други неща от Клей. И тук е същото безредие, което царува на онези

лавици в нашия двор. — Райдър... — понечи да каже нещо Лорън, но в този миг помещението потъна в пълен мрак.

Райдър замръзна на място. Първата му мисъл бе, че е насаме с Лорън в непрогледна тъмнина. Опита се да я прогони и същевременно се напрегна да си припомни разположението на предметите в тясната стая. По пода има куп неща, в които човек може да се спъне. Ако човек не внимава, като нищо може да се окаже затрупан от кутии и чертежи.

— Не мърдай от мястото си, Лорън! — предупреди я той и инстинктивно тръгна към нея, долавяйки някакъв тих звук. — Къде е ключът за осветлението?

— Отвън на стената в моя кабинет — обясни тя. Гласът ѝ бе по-скоро раздражен, отколкото разтревожен.

— Е, bravo, чудесно се наредихме — измърмори той. Заобиколи нещо в тъмното, но блъсна крака си в дяволски твърд предмет и изруга ядосан.

— Почакай — обади се Лорън, — мисля, че... — и в следващия миг изохка от болка, ударила бе лакътя си.

— Дяволите да го вземат! — отново изруга той. — Остани на мястото си! — И тъпчейки търкалящите се по пода хартии и предмети, тръгна пипнешком през мрака, като се стараеше да се ръководи от тихите ѝ охкания. Стигна до нея тъкмо в мига, когато тя се изправяше, след като се бе свила от болка и главата ѝ го удари в брадата.

Той изруга отново и протегна слепешката ръце. После усети вълшебния аромат на косата ѝ, почти допрял устни до слепоочието ѝ... Пламна целият в неутолим копнеж, ръцете му се плъзнаха по мекото женско тяло. Тя потръпна, но това съвсем не бе в знак на съпротива или пък неудобство. Напротив — притисна се към него, сякаш двете тела бяха отлети едно за друго — главата ѝ се сгуши под току-що ударената му брада.

Цялото му същество крещеше да я притисне още по-силно!

— Боли ли те нещо? — попита той, а сърцето му щеше да се пръсне.

Изглежда, че тя бе прошепнала „не“, но той не чу нищо, по-скоро усети отрицателното поклащане на главата ѝ. Отново пое въздух дълбоко и жадно, вдъхвайки благоуханието на косите ѝ. Напълно независими от волята ръцете му сега се спуснаха по гърба ѝ и помилваха прелестно заоблените бедра. Устните му галеха

слепоочието ѝ, бузата, ъгълчето на устните. Първа целувка ли? Не, и двамата потънаха в бездиханното сливане, сякаш не можеха да се наситят един на друг. Устните ѝ се разтвориха под неговите, а тялото ѝ се отпусна напълно. Ръцете ѝ галеха широкия гръб, после пръстите ѝ сграбчиха косата на тила му и тя притисна лице към неговото. Райдър я притисна неистово.

Една целувка не му стигаше. Копнееше, гореше за много повече. Откъсна устни от нейните и жадно и стръвно зацелува заобления врат и рамото ѝ, милваше уханната плът. Спря на деколтето и с разтреперани пръсти започна да разкопчава блузата.

— Цяла сутрин изгарям от желание да направя точно това. — Стенеше Райдър, а гласът му бе одрезгавял от страст. Лорън дишаше тежко под настойчивите му ласки. Необузданото желание го разкъсваше и затъмняваше разсъдъка му.

Неочаквано отдръпна устни и се откъсна от нея така рязко, че долови само тихата ѝ въздишка на учудване и разочарова ние.

— По дяволите, Лорън, ужасно съжалявам — задъхано промълви той. Желанието още го изгаряше, пламтеше в него като буен пламък и спираше дишането му. — Това не биваше да се случва — задавено добави той.

Лорън мълчеше, но той долови тихо шумолене на дрехите ѝ.

— Няма да се повтори.

Знаеше, че жената до него е объркана и затвори очи. Той също изпитваше неудобство. Тя вероятно проклинаше деня и часа, в които го бе зърнала... В същото време цялото му същество ликуваше, че тя откликна така пламенно на прегръдките му.

Пръстите на Лорън отчаяно се мъчеха да намерят копчетата в тъмното. Тя беше като замаяна. Изумена бе и от внезапно избухналата страст помежду им и от неочакваното отдръпване на Райдър. Припряно напъха блузата в полата си и дълбоко пое въздух с разтреперани устни. Не изпитваше физическо влечение за пръв път, но никога не я беше разтърсвала така неудържима страст. Той положително го е усетил.

— Лорън? — обади се Райдър с тих, изпълнен със загриженост глас.

— Всичко е наред — отвърна тя и инстинктивно се отдръпна. — Остани на мястото си — нареди тя, овладяла с мъка гласа си. — Ще се

опитам да стигна до вратата. Ключовете са в мен.

— Не се движи излишно и ме остави аз... — Ръката му я хвана безпогрешно въпреки непрогледната тъмнина. Тя цялата трепна, но той се направи, че не е разбрал. — Дай ми ключовете.

Тя бръкна в джоба си и в този миг силна светлина заслепи и двамата. Замигаха стреснати, и объркани.

— Лорън, там ли си? — Гласът бе на Майкъл Армстед. Застанал на прага той с удивление наблюдаваше откритата се пред очите му гледка. Лорън и Райдър стояха като заковани един до друг насред посипаните по пода кутии и документи. — Какво, за Бога, правите тук?

— Майкъл... — Лорън бе толкова объркана, че не можеше да намери думи. Райдър улови ръката ѝ над лакътя и я побутна леко пред себе си. Влязоха в кабинета.

— Как разбрахте, че в склада има някой? — запита Райдър, за да отклони евентуалните въпроси.

Армстед премести поглед от единия на другия и се намръщи.

— Знаех, че Лорън е още тук. Дойдох в кабинета и чух гласовете ви в склада.

— Ние тъкмо...

— Става дума за съдебното дело — авторитетно се намеси Райдър, този път решен да не позволи повече въпроси от страна на другия.

Армстед не бе доволен от този отговор и то бе повече от ясно.

— Лорън? — обърна се той отново към нея.

Тя самата още не бе дошла на себе си и недоумяваше точно защо се бяха озовали в такова положение.

Забелязал руменината, която плъзна по страните ѝ, той още по-настойчиво попита:

— Случило ли се е нещо, Лорън? Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Да, да, добре съм, Майкъл. Наистина!

Армстед се поколеба отново, изгледа Райдър с мрачно подозрение и видима неприязън и пак се обърна само към нея:

— Едва ли е нужно да ти повтарям, че съм напълно на твое разположение, винаги когато имаш нужда от помощ. — Тя кимна кратко и се усмихна. — Знаеш това, нали? Само ми кажи!

— Зная, Майкъл, зная — търпеливо отвърна тя. — И съм ти много благодарна. Но най-добре ще ми помогнеш като ръководиш работата в завода, докато Джейк и аз... — тя поглед на Райдър, — и господин Брейдън съсредоточим всичките си усилия към делото.

— Щом така казваш — неубедено се отзова Армстед и побърза да добави: — Но ми обещавах, че незабавно ще ме повикаш, в случай че имаш нужда от мен, нали?

— Обещавам. И ти благодаря, Майкъл.

— Сигурен съм, че го засегна — рече Райдър щом вратата се затвори след Армстед.

Лорън замълча. Не бе нито сляпа, нито пък толкова замаяна, та да не долови враждебността, която витаеше във въздуха, докато двамата бяха заедно в стаята. Тази неприязън я тревожеше, но я правеше едновременно и щастлива. Именно тази мисъл я върна отново в онзи безкрайно сладък и сякаш омагьосан миг, когато Райдър я пое в прегръдките си. Дали пък лудешки грубата му страст и едновременно безкрайната му нежност, докато я целуваше и милваше по цялото тяло, не бяха плод на фантазията ѝ? И защо така внезапно се бе отдръпнал?

— Лорън? — Нещо в гласа му я стресна. — Съжалявам за случилото се — за това, че те сграбчих така, като обезумял... — Лорън наведе очи. — Няма да се повтори!

Тя се удиви на нахлулите в главата ѝ мисли — истински би желала не само да се повтори, но и да не свършва. Само кимна безмълвно и извърна лице.

Райдър я изгледа продължително, кимна и излезе.

— Ами ако е женен? — изненадана, Лорън се обърна рязко и погледна Кланси, която, в този миг посягаше да остави чашата с вино върху масичката пред канапетото и добави уж утешително:

— Какви ли не работи стават по света, скъпа моя.

Лорън се загледа в златистите багри на бургундското вино и се замисли. Дали пък наистина не е женен? Това би било логично обяснение за начина, по който бе реагирал на внезапно пламналата помежду им страст. Така се обясняваше и декларацията му, че никога вече няма да я докосне! И въпреки всичко... Лорън бавно вдигна чашата си:

— Мисля, че не си права.

— А какво мислиш?

— Не съм съвсем сигурна. — Облегна се на възглавниците и при спомена за Райдър отново почувства тялото ѝ да пламва сякаш гальовните му ръце отново са върху нея. — Каквато и да е причината, във възбудата си той напълно забрави за нея, преди да се отдръпне. Струва ми се, че никой не забравя за съпругата си толкова лесно.

— Кой знае — скептично измънка Кланси.

— Харесвам го Кланси, желая го!

Този път Кланси едва не подскочи от изненада, а после се разсмя:

— Не мога да повярвам на ушите си! Ти ли каза това? Възпитаната благоприлична Лорън, изтъкана от задръжки да желае физически един мъж и дори да си го признава! — Протегна ръка и взе бутилката. Огледа я, но тя бе пълна повече от половината. — Колко си пила?

— Ако ти бе заявила, че желаеш някой мъж, изобщо нямаше да ми направи впечатление. — Лорън скочи от канапето и нервно се заразхожда из стаята. — Ти си честна и открита в чувствата си и винаги си била такава. Още откакто започнахме да носим онези ластични сутиени фланелки в часовете по физическо.

— Никога не съм имала такова нещо! — отсече Кланси.

Лорън се извърна рязко:

— Точно това исках да кажа! Аз започнах да го нося далеч преди да имам нужда от него. Майка ми настояваше.

— За добро го е правила жената — отвърна Кланси.

— Ами, тя просто беше истински тиранин.

— Външно красива и нежна, а отвътре твърда като стомана — така май им викаха на този тип жени — измърмори Кланси и отпи от виното.

— Цял живот съм била добро и послушно момиченце. — С огорчение отбеляза Лорън. — Винаги слушах, изпълнявах каквото ми кажеха, придържах се към правилата и напътствията, изобщо правех всичко, което се очакваше да прави една благовъзпитана южнячка. И никога не съм рискувала. Никога!

— Не е имало нужда да го правиш, Лорън.

— Е, да. Винаги избирах онова, което е по-лесно. Дори когато се омъжих за Клей, постъпих така, защото осъзнавах, че бракът ни ще

бъде сигурен и спокоен. Нямаше бурни чувства, никаква страст, но аз пренебрегнах тези неща. Знаех, че ме обича и че никога няма да постъпи зле с мен.

Кланси я изгледа внимателно и съсредоточено.

— А този Райдър може да го направи...

— Възможно е, но този път съм готова да рискувам. — Кимна Лорън. — Цял живот съм робувала на задръжки и скрупули, на драго сърце оставях други да ме направляват. Време е да стана по-решителна. Да се отърва от навика да разчитам все на другите за решаването на собствените ми проблеми. Няма да е лесно, но ще го направя!

— Струва ми се, че си твърде строга към себе си — рече Кланси замислено, сякаш забравила за виното. — Едва ли можеш да се справиш сама с правните си проблеми без помощта на адвокат, освен това имаш нужда от помощ за управлението на завода. Защо точно сега започваш да се самоанализираш и да се стремиш към промени?

— Нещата не са толкова прости — отвърна Лорън, леко намръщена. — Харесвам Райдър и го желая. Ала вярна на себе си, седя тук и чакам той да поеме инициативата. Той да тича след мен, макар че една връзка с него би могла да промени целия ми живот.

— И чувствата ти — добави Кланси.

— Точно така. — Лорън замлъкна и изгледа приятелката си. — Ти би ли се подвоумила да кажеш на човека, когото желаяш, какво изпитваш към него?

— Ами бих...

— Изобщо не би се колебала — отсече Лорън, макар че изражението ѝ издаваше известно съмнение. Въпреки това то бе решително, брадичката издадена напред, устните стиснати. — Цялата тази работа може да има обратен ефект. Вместо да го привлече, може и да го отблъсна...

— Или да го накараш да се надуе от гордост като пуюк. — Усмихна се Кланси.

— Говоря ти най-сериозно!

— Добре де! Какво дати кажа... ето и моят съвет. — Кланси вдигна чашата си като за на здравица и тържествено добави: — Направи го!

Лорън се усмихна благодарно и малко напрегнато, но изпи виното си до края, а после с артистичен замах запрати чашата право в тухлената камина. Кланси зяпна стъписана и със съжаление изпрати с поглед скъпия кристал, който описа красива дъга и се разби на малки късчета.

— Не мога да повярвам на очите си! — рече тя и изгледа Лорън като че пред нея изведнъж се бе появило някакво извънземно. После се ухили: — Добре, добре, това е нов номер. До сега все ти си ме предупреждавала да внимавам и да не се впускам в рисковани неща, да не правя неща, които обществото не одобрява.

— Така е — кимна Лорън — и само виж колко интересен и изпълнен със смисъл е бил животът ти досега. Не съм ли права?

Кланси поклати глава.

— Наистина малко ме изненада. Точно сега се опитвам да стъпя здраво на крака, веднъж завинаги да се установя като стабилен човек, да пусна корени и разчитах именно на теб да ми покажеш пътя...

— Заради Джейк ли? — Лорън я изгледа изпитателно.

— Толкова ли ми личи? — въздъхна Кланси.

— Ами да — отвърна троснато Лорън.

Кланси изпъшка, но веднага след това се изкикоти, върна на вродения си оптимизъм. И имитирайки жеста на Лорън запокити чашата към камината с думите:

— Тогава повтарям: Хайде да го направим!

За жалост, когато Лорън взе своето решение да направи решителна стъпка, обектът на чувствата ѝ бе на коренно различно мнение. Нямаше да се откаже от обещанието да се яви като нещо лице по делото, но в никакъв случай вече нямаше да се бърка в личния ѝ живот. И тъй като не можеше да се владее в нейно присъствие, по-добре бе да я избягва. И успя да постигне това. Вече две седмици не беше я виждал. Позволи си само едно посещение при Джейк Левинсън, за да обсъдят възможността в компанията на Лорън да действа човек, който изнася тайни на „Ню Текникс“.

Оказа се, че и Джейк не е далеч от подобна мисъл.

— Никаква идея ли нямаш все пак, кой би могъл да бъде?

— Нищо не мога да измисля — поклати Джейк глава.

Райдър си даваше ясна сметка на кого би му се искало да бъде този човек, пък и кой би могъл... Майкъл Армстед заемаше пост, който му позволяваше достъп до всички важни технически данни.

— Какво знаеш за Армстед?

Джейк бавно поклати глава:

— И ти ли се съмняваш в него? Виж какво, не зная. Изглежда, че е отличен търговец, издигнал се постепенно до върха благодарение на добрата си работа. Направих някои дискретни проучвания, но нищо не излезе. Естествено, хвърлил е око на Лорън...

— Доста време отделя и на Джъстин — рече Райдър, стана от стола и отиде до прозореца. — А той е дете и не е трудно да избудалкаш едно момченце.

— Не съм съгласен — възрази Джейк. — Джъстин е специално момче.

— Прав си — засмя се Райдър. — Стори ми се доста интелигентен.

Адвокатът се замисли и повдигна леко вежда.

— Ти също прекара с него известно време, нали?

— Да, около половин ден — отвърна Райдър. Но никак не беше достатъчно, добави на ум.

— Имам една идея — обади се Джейк след известно мълчание.

— И каква е тя? — изсумтя Райдър.

— На Лорън ѝ е необходим неин човек в завода.

— Ами Армстед?

— Остави тази работа.

— А аз ли да отида да работя в завода?

— Райдър, ти толкова бързо схвана намека ми, че очевидно си обмислял подобна възможност.

— Не, но те познавам като петте си пръста.

— Няма по-подходящ от теб — опита се да го умилостиви Джейк. — Лорън би могла да те назначи, да речем, за...

— За производствен директор — подсказа му Райдър и закричи из стаята. — Така няма да съм прекалено високо в управлението, та повечето служители да ме гледат накриво, пък и ще имам достъп до деликатните въпроси и информация.

— Чудесно! — Светнаха очите на Джейк. — Виждам, че си обмислил тази работа предварително.

— Но това ще провали ролята ми на вещо лице в съда — напомни Райдър. — Съдът няма да приеме експертни показания от служител на компанията „Холт“.

— Ще повикаме някой от тримата специалисти, чиито имена ми даде преди — сви рамене Джейк.

— Ами ако Лорън не се съгласи? — попита Райдър.

Този път Джейк само се засмя.

— Ти ли ще й кажеш?

— Най-добре е ти да се заемеш с тази работа.

Поемайки дълбоко въздух, мъжът се размърда нетърпеливо на стола. Не го свърташе на едно място, чакаше всички да си тръгнат. Погледна часовника си и пак зачака. Този път тя искаше нещо друго и то бе доста по-трудно. С тази жена не се работеше лесно. Никога не отстъпваше, а обещанията ѝ не значеха нищо. Ами ако не удържеше на думата си? Всичко, което бе свършил досега е било напразно? Обзе го мъчително отчаяние. Нима всичко е било напразно. Той имаше цел и тя бе всичко за него, чиста и съвършена, както и любовта му.

Изправи се. Заводът трябваше да е вече пуст. Взе специалната си карта. Най-трудното бе да влезе в района с ограничен достъп. Налагаше се да чака докато е сигурен, че там вече няма никой. По-добре би било да бе останал до по-късно. Но все пак трябваше да го видят, че излиза. Не можеше да си позволи никакви грешки. Бе съвсем близо до целта. Това, което правеше, бе трудно и опасно, но рискът си заслужаваше. Всичко би направил за Ана. Неговата Ана.

Огледа се и вкара картата. Набра кода и почака. Заклучващото устройство на вратата забръмча тихичко. Натисна я и влезе...

СЕДМА ГЛАВА

— Не зная какво да ти отговоря, Джейк. — Лорън се отдръпна от масата, забравила за обедата. Повече от две седмици не бе виждала Райдър, нито бе разговаряла с него, дори и по телефона. А той сега поставяше кандидатурата си за производствен директор! И радост и надежда стоплиха сърцето ѝ. — Сигурен ли си, че си разбрал правилно?

— Напълно, Лорън. — Джейк направи гримаса, докато разглеждаше купения от автомата на снекбара сандвич с шунка и сирене.

— Но аз смятах, че Райдър ще бъде нещото ни лице пред съда. А това ще бъде невъзможно, стане ли наш служител.

— Няма проблем, той вече се обади на свой приятел, който се съгласи да го замести в съда.

— Нужно ли е всичко това? — попита тя. — Той е на мнение, а и аз напълно го подкрепям, че някой от фирмата измъква тайните и разработките на Клей и ги предава на „Ню Текникс“. Като производствен директор Райдър ще може свободно да се движи из завода и да наблюдава всичко. Ще опознае служителите, ще слуша клюките по коридорите, ще бъде практически навсякъде.

— Не оспорвам това — рече тя, — но ми се струва, че...

— Ти, естествено, можеш да откажеш, но съм длъжен да ти кажа, че това е единственият начин да открием кой те ограбва.

Лорън внимателно се вгледа в лицето на своя приятел.

— Не отговори на въпроса ми, Джейк. Защо Райдър е готов да направи това?

Не ѝ бе съдено да чуе отговора. Наблизо се разнесе глъчка.

Адвокатът се взря над рамото ѝ, за миг по лицето му се изписа учудване, което той бързо прикри.

— Здравсти, мамо! — долетя до тях гласът на Джъстин. Облечен в джинси, с незавързани маратонки той се движеше с чувствителна преднина пред Кланси Сейнт Джеймс, която, подпирайки се на бастуна

си, с мъка си проправяше път в претъпкания с посетители заводски снейкбар. Детето се плъзна по пода и се закова точно пред майка си, която закачливо дръпна козирката на бейзболната му шапка.

— Здравей, хлапе!

— Не, не ставай, моля! — Кланси възпря с ръка понечилия да се изправи Джейк. Тя очевидно не забелязваше или се правеше, че не забелязва предпазливото му изражение. Протегна бастуна и с извития му край ловко придърпа един съседен стол. Погледна киселото мляко пред Лорън и сандвича пред Джейк и презрително сви нос:

— Както виждам, изискан обяд! Не може да ви се отрече — знаете какво да ядете! — После се отпусна на стола.

— Здравей, Кланси. — Лорън й се усмихна и хвърли бърз поглед на часовника си. — Подрания сте поне с четирийсет и пет минути.

— Разбрах, а и ти, дяволе, го знаеше — отвърна Кланси и игриво почука Джъстин по коляното с бастуна. — Едва го удържах да не дойдем още по-рано.

Джъстин се ухили и се дръпна от обсега на бастуна.

— Не исках да закъснеем. Движението е толкова натоварено и ако бяхме попаднали на задръстване или катастрофа, нямаше да дойдем и след часове. Не съм ли прав? — настояваше момчето. — Пък и може да затворят магазина за военно снаряжение.

— Това пък какво е? — недоумяваше Джейк.

Лорън поклати глава и посочи вратата на Джъстин.

— Бягай в отдела „Нови разработки“, там днес изпробват новия робот. Иди да погледаш. Ще свърша след малко. — Усмихна се и го изпрати с очи, после се обърна към Джейк: — След две седмици скаутската организация на Джъстин ще прави излет с преспиване в палатки и трябва да пазаруваме. Настоява да му купим „истински“ военни дрехи и снаряжение от магазина за бракувани армейски принадлежности. Тъй като Кланси има доста опит, предложи услугите си да помогне при избора.

— И за пазаруването, и за лагеруването — веднага допълни Кланси. — Днес се чувствам великодушна и щедра!

— Наистина съм ти много благодарна. Джъстин щеше се чувства ужасно неудобно с мен. Нищо не разбирам от тези неща.

— Докато за мен ще бъде истинско удоволствие, скъпа — подхвърли Кланси уж между другото.

— За такива неща не викате ли и мъже? — попита язвително Джейк.

— За какво, да я „просветят“ ли? — попита уж невинно Кланси.

— Не, за да се правят на мъже пред дребните дечица по време на излета. — Още по-невинно отвърна Джейк.

— Ти да не би да си предлагаш услугите? — закачи го Кланси и очите ѝ проблеснаха предизвикателно.

— Кланси, ти сигурно не си обядвала. Този сандвич със сирене и шунка май не е лош, нали Джейк? — обади се Лорън.

Джейк изсумтя и подаде недокоснатия си сандвич на Кланси. Тя му го върна със завидна бързина, а после изпитателно изгледа приятелката си и бившия си годеник.

— Вие май все още работите по стратегията за откриване на вражеския шпионин тук в завода.

— Това пък какво означава? — стъписа се Джейк.

— Как какво? Толкова ли неясно се изразих? — сви тя рамене сякаш не го разбра.

— Колкото по-малко хора знаят за съмненията ни, толкова по-голям е шансът ни да стигнем до дъното на нещата, Лорън!

— За Бога, Джейк, защо се правиш на многознайко, пък и потаен на всичкото отгоре! — Сопна се Кланси раздражено. — Лорън нищо не ми е казвала. Но аз не съм паднала от небето очевидно някой мародерства производствените тайни на Лорън и положително това е някой алчен неин служител. И какво смятате да правите?

— Не е твоя работа — процеди през зъби ядосаният адвокат.

Лорън можеше да преброи на пръсти случаите, когато бе виждала Джейк да губи самообладание, а сега нямаше никакво съмнение, че той е повече от вбесен. И цялото му внимание бе насочено към нахалната ѝ червенокоса приятелка, която очевидно го дразнеше нарочно. И макар че клиентка му бе тя, а не Кланси, той сякаш забрави за съществуването ѝ.

— Смятам, че е и моя работа, когато някой прецаква интересите на първата ми приятелка и е на път да я разори — от говори му спокойно Кланси.

— Така ли? Добре тогава, ще запишем вниманието и нежните ти чувства в книгата за благодарности. И непременно ще ти изпратим писмо на признателност, когато пак яхнеш коня и запрашиш нанякъде.

— Никъде няма да ходя — сериозно му отвърна Кланси.

— Тази песен вече съм я чувал — изсумтя Джейк.

— Но сега решението ми е окончателно. — След това се обърна към Лорън и попита: — Какво стана с онзи човек Брейдън? — Внезапно очите ѝ се разшириха. — Боже! Не, не, не ми казвай! Значи новият ти имидж е проработил.

— Няма такова нещо — побърза да я увери Лорън.

— Какъв е тогава проблемът? Нали твоят свръх умен адвокат тук урежда нещата.

— Брейдън идва да работи в компанията. — Лорън погледна безпомощно Джейк и сви рамене. — На делото ще се яви друго нещо лице.

— За Бога! Това вече на нищо не прилича... — Джейк блъсна рязко стола си назад и се изправи, но Лорън леко хвана ръката му.

— Джейк, Кланси е моя приятелка и аз ѝ имам пълно доверие.

— Благодаря ти. — За миг суровите черти на Кланси се смекчиха и в сините ѝ очи проблесна нежност. — Останах с впечатлението, че този човек е експерт на световно равнище. Защо сега ще идва да работи в твоята компания?

— Току-що попитах Джейк за същото — отвърна ѝ Лорън.

— А пък аз непрекъснато се опитвам да остана насаме с клиентката си, за да ѝ обясня — троснато рече Джейк.

— Нуждаем се от вътрешен човек, който да разкрие кой краде разработките на Клей — тихо додаде Лорън.

— Нещо като агент под прикритие! Не е лошо! — зарадва се Кланси. — Чудесна идея! И Брейдън си предложи услугите, така ли? Ти си съгласна, нали?

— Мисля, че да. — Кимна Лорън след миг колебание.

— А чия беше идеята?

Същият въпрос вълнуваше и Лорън и тя се обърна към адвоката.

— Ти ли измисли това, Джейк? Или Райдър?

— И двамата — кратко отвърна той.

Кланси се облегна на стола, видимо доволна от чутото.

— Е, честно да си кажа, умирам от нетърпение да се запозная с този забележителен господин. Трябва да е много мой човек, след като е успял да ти направи такова впечатление, Лорън, пък и да предположи Джейк към толкова нетипична за него дръзка идея —

поклати глава и комично постави ръка на гърдите си. — Господи, много се развълнувах!

— Виж какво, скъпа — обади се Джейк и в гласа му имаше недвусмислена заплаха. — Въобразяваш си, че ме познаваш, но не ме принуждавай да ти доказвам, че не е така!

— Обещания. Голи обещания... — въздъхна Кланси.

Джейк едва не се задави. От гърлото му се изтръгна някакъв нечленоразделен звук, а Лорън побърза да насочи цялото си внимание към киселото мляко. Тези двамата, като нищо ще за почнат да си разменят удари още преди края на обяда!

— Хрумна ми нещо, Лорън — рече Кланси, внезапно замислена, с пръст на устните. — И то се връзва точно с плана ви да внедрите ваш агент в завода.

— Не забърквай Лорън в шантавите си идеи! — Джейк бе успял да се поуспокои. — Доколкото те познавам, ще изръсиш някоя недозряла и изпълнена с рискове идея, без шанс за успех, от която най-вероятно някой и ще загази. — И той нарочно насочи поглед към коляното ѝ.

— Получих тази рана, когато в кола, паркирана до едно кафене в Тегусигалпа, избухна бомба — троснато отвърна Кланси. — Бях на масичка на тротоара недалеч от колата, пиех кафе и четях сутрешния вестник.

— Това, което правим, не те засяга, Кланси.

— Струва ми се, Лорън е достатъчно голяма, та да може сама да вземе решение, дали да изслуша плана ми, или не. Ти какъв си ѝ — адвокат или баща? — попита Кланси.

— Внимавай!

Лорън го хвана за ръката и се опита да го успокои:

— Извинявай, Джейк, само за секунда. Какво имаш пред вид, Кланси?

Приятелката ѝ примъкна стола съвсем близо до масата, наведе се над нея и рече тихо:

— Вижте, знаем, че някой от „Ню Текникс“ е прекият получател на откраднатите разработки на Клей. По този пункт спор няма. Тук вече внедрявате Брейдън. Ами там? Там също ще трябва да има човек, който да слухти? Ако покрием и двете крайни точки, шансовете ни за успех се удвояват.

— А как ще следим какво става в „Ню Текникс“? — попита Лорън. — Там не можем да внедрим наш човек.

— Умирам да чуя как ще стане тази работа — ехидно измърмори Джейк.

— Това вече е въпрос на работа под прикритие. — Усмихна се едва забележимо Кланси, нарочно пренебрегвайки Джейк. — Ще следим две-три от заведенията и барчетата около завода на „Ню Текникс“ и ще видим каква информация може да се събере там. След работно време, естествено. Хората като си пийнат по едно-две питиета и езиците им се развързват. Обикновено говорят за работата си. Особено ако ги предразположиш. — И тя хитро изгледа адвоката.

— Идеята не е лоша. Обаче как...

— Никак няма да е трудно. — Снизходително повдигна рамене журналистката. — Достатъчно е да се позавъртиш там няколко вечери поред, да пийнеш по бира, две, да се огледаш и да слушаш. Нищо не се знае — може да се чуе нещо извънредно важно.

Джейк силно удари масата с длан.

— В никакъв случай! — изрева той. — Забранявам тези глупости, по дяволите!

Кланси го изгледа пренебрежително:

— Имах предвид себе си, Джейк, не Лорън. Защо крещиш? Аз ще се заема с тази работа. И преди съм работила под прикритие. Често се налага в журналистическата практика. Косъм няма да падне от главата на твоята клиентка. Има една малка кръчма „Синята риба“ ѝ викат, в която редовно се отбиват служители на „Ню Текникс“, вече проверих това. Няма начин да не...

— Няма начин да не загазиш колкото си искаш в тази „Синя риба“, малка глупачке — разпалено възрази Джейк. — Кланси, защо веднъж в живота си не вземеш да помислиш като зрял човек?

— В моя план няма нищо безразсъдно или неразумно, Джейк — спокойно отвърна Кланси. — Той е толкова рационален, колкото и вашата идея да внедрите Райдър Брейдън в завода „Холт“. Всъщност няма никаква разлика, освен в твоето собствено въображение. Тук ще действа мъж, защо там да не действа жена? Или пък си толкова остарял, че разсъждаваш като женомразец? Значи според теб жена не може да свърши работа, така ли?

— Ти май си нагазил в дълбоки води, приятелю. — Това бе гласът на Райдър, който се бе приближил незабелязано. Огледа присъстващите бавно и се усмихна на Лорън и на Кланси. — Адвокати! Какво да ги прави човек — поклати той глава шеговито. — Винаги са готови да спорят и пледират.

Джейк се усмихна облекчено.

— Толкова се радвам да те видя, приятелю. Вземи стол и седни. Някой трябва да ми помогне да наля малко мозък в главите на тези две дами тук.

Щом чу гласа на Райдър сърцето на Лорън лудо подскочи. За първи път го виждаше в облекло, различно от неизменните джинси. На пръв поглед по нищо не се отличаваше от хилядите бизнесмени в града, или дори от собствените ѝ служители, но на нея ѝ се стори чудесен. Никой мъж не бе разпалвал така инстинктите в нея, нито пък я бе разпалвал до полуда.

— А, ето го и този изключителен господин! — подхвърли Кланси и очите ѝ заблестяха закачливо.

Лорън се сепна, събра цялото си самообладание и представи Кланси, която огледа Райдър най-откровено от главата до петите.

— Предполагам, че знаете мнението на тези двамата за себе си — те ви имат за нещо като кръстоска между Джеймс Бонд и полковник Колт, прочутият създател на едноименния револвер. — Тя се ухили, когато Райдър премигна от сравнението. — Честно да ви кажа, крайно време беше някой да поеме инициативата и да разкрие този негодник, спотаил се в нашите среди — завърши шеговито тя.

Райдър размени поглед с Лорън.

— Значи Джейк е споделил с вас идеята, която обсъждахме преди време? — Тя кимна утвърдително и той продължи: — Какво е твоето мнение?

— Колебая се — рече тя някак несигурно.

Настъпи неловко мълчание.

— Това бе просто едно предложение — обади се по едно време той. — Всъщност ти и така си имаш предостатъчно служители.

— Така е — внимателно отвърна Лорън. — И въпреки всичко кражбата на разработки изглежда продължава. Щом си готов да се представяш за производствен директор на завода „Холт“, тогава този

пост и всичките му съмнителни придобивки са твои — предлагам ти ги с готовност.

Райдър се поколеба за секунда, после устните му се разтегнаха в усмивка:

— Е, добре, вече си имате и нов производствен директор, уважаема госпожо! — Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи. — Хайде сега, бъдете така добра да отидем да ме представите на новия ми началник, който и да е той.

Преди да успее да възрази, Райдър я хванал през кръста и нежно, но настойчиво я поведе към изхода.

— Кланси — успя да подхвърли Лорън през рамо, — ако Джъстин се върне, преди да съм го намерила в завода, кажи му, че ми се налага да свърша нещо важно и ще се върна веднага.

— Няма никакъв проблем — отвърна Кланси и я изгледа развеселено.

— Значи и Джъстин е тук — отбеляза Райдър щом излязоха от снекбара. Забави крачките си — харесваше му отново да бъде с нея, да я наблюдава и да слуша гласа ѝ. Сега, когато бяха насаме, възнамеряваше да прекара колкото се може повече време с нея, за да се наслади на присъствието ѝ. При това има и уважителна причина, каза си доволно той.

— О, да. Тук някъде из завода е. — Лорън смръщи чело. — Къде ли може да е Майкъл?

— Много време ли прекарва в завода?

— Що за въпрос? — вдигна тя изненадано очи. — Та той е генерален директор. И с основание ще се обиди, че съм назначила нов директор, без да се консултирам с него.

— Говоря за Джъстин, а не за Армстед, Лорън.

— О, да, естествено. — Явно бе, че Райдър не дава и пет пари за мнението на Майкъл, пък и на когото и да е друг от завода. — Кланси и аз щяхме да водим Джъстин да му купим дрехи и други неща за един излет с палатки веднага щом се освободя — обясни тя. — Най-вероятно досажда сега на инженерите, които се занимават с новия ни робот.

— И задава въпроси непрекъснато, нали? — Райдър се усмихна вътрешно и отвори вратата, като ѝ отстъпи да мине пред него.

— Боже, разбира се, и то какви! Признавам, че от време на време ми идва нанякорно с него.

— С кого ще ходи на лагер?

— С отряда скаути, към който принадлежи. Но няма да повярваш кой ще ги придружи като доброволец. Кланси, за Бога!

— С това наранено коляно ли? — Райдър повдигна вежди.

— Тя даде тържествена клетва, че раната ще зарасне до две седмици. — Лорън го погледна и се засмя. — Изглежда, когато имаш проблеми или си напрегнат, се стремиш да се разсейваш със странични неща, така ли е?

Усмивката ѝ сякаш го преряза. Дори не чу думите ѝ. Не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Целият изгаряше от желание. Две седмици не я бе виждал, но не бе забравил страстта, която само тя бе способна да запали в него. Какво ли би правил, ако я виждаше всеки ден? По дяволите, тя имаше нужда от него. И тя, и Джъстин! Той също се нуждаеше от тях и щеше да им помогне с всичко, което би могъл да направи.

Докато обикаляха из завода Райдър почти не пророни дума. Предпочиташе първо да види всичко, после да говори. Не бяха обиколили и половината цехове, а той вече ревизираше първоначалните си планове. Бе смятал да направи списък на всички съмнителни служители, но само след час му се струваше, че почти всеки, представен му от Лорън, би могъл да попадне в тази категория. Компанията работеше на базата на бизнес, притежаван и ръководен от едно семейство с цялата хармония, която може да предложи само малък и тясно обединен екип. За истинска сигурност не можеше да става и дума. Освен на шега, разбира се.

— Ето тук е главният ни мозък, така да се каже, екипът от учени: инженери и експерти. — Лорън вкара специалната си карта в отворието до вратата и набра кода. Райдър въздъхна — все пак е имало един район, който Клей Холт бе намерил за необходимо да отдели от останалите, за да се охранява по някакъв начин. Дватамата с Лорън влязоха в боядисано в бяло помещение, където десетина души работеха наведени над чертожни дъски.

— Естествено, Клей бе главната двигателна сила тук. За щастие не всички от започнатите, но недовършени негови проекти са загубени. Той ценеше таланта и творческото начало в другите и подбираше

подходящи хора за експериментите на своя „екип“, както го наричаше. Почти завършваме робот, създаден да помага на сакати. Той не се управлява ръчно, а може да изпълнява подадени устно команди. Остава да се доизпият още някои неща в този модел.

Райдър слушаше внимателно подробните обяснения на Лорън и откри, че започва да коригира първоначалните си преценки за нея. Изглежда след смъртта на съпруга си тя бе посветила огромно количество време на купищата технически проблеми, с които е трябвало да се запознае, пък и на други сложни въпроси, свързани с функционирането на фирмата и административната работа. Джейк му бе споменал, че преди това се е занимавала предимно с маркетинг и реклама. Истински подвиг е било да предотврати разпадането на компанията, а при това бе успяла и в редица други области и задачи, мислеше си Райдър и наблюдаваше как сръчните ѝ пръсти разгъват документацията и тя излага извънредно сложната концепция.

Всъщност Лорън му се струваше твърде уязвима и крехка, а това го привличаше непреодолимо. Същевременно тя бе вече демонстрирала пред него забележителна сила и находчивост на бизнесмен. Питаше се какви ли други изненади криеше тази красива жена под привидно сдържаната си физиономия. Какво ли удоволствие щеше да изпита да разкрива тези нейни тайни една по една, сякаш съблича дреха подир дреха. Само една целувка и се бе превърнала в пламтящ огън в прегръдките му. Каква ли щеше да бъде в леглото? Тази мисъл не му даваше покой.

Самата мисъл го възбуди и за миг с огромно удоволствие си представи голите им тела да се преплитат, а той потъва в сладните пламтящи форми на разкошното ѝ тяло. Даваше си ясна сметка, че връзката с тази жена ще изисква от него много по вече, отколкото бе давал в предишните си любовни афери, където главното бе винаги едно и също — лишено от дълбоки емоции сексуално удовлетворение, бързо и чисто физическо. Тя щеше да...

— А, ето го и Майкъл — рече Лорън и го извади от сладостния унес. Райдър веднага усети напрежението, което я обзе, само при вида на Армстед. — Хубаво, че го срещаме, тъкмо ще имам възможност да го уведомя за решението си — рече тя като се опитваше да бъде спокойна.

Райдър понечи да ѝ помогне:

— Ти говориш сякаш си направила нещо погрешно, Лорън. Тази компания е твоя, а не на Армстед. Не е необходимо да искаш от него разрешение, за да провеждаш ръководната си и кадрова политика.

— Възможно е той да погледне на нещата по различен начин — извинително промърмори тя и застана малко по-близо до Райдър. — Майкъл, тъкмо развеждах Райдър из завода.

Армстед го изгледа внимателно, а после безмълвно и въпросително повдигна вежди. Класически ход, помисли си Райдър и се запита дали в отношенията си с Лорън този човек често прибягва до подобен мълчалив натиск. В гърдите му се надигна гняв и той едва се сдържа да не сложи ръка на кръста ѝ, за да покаже на Армстед, че тази жена е под негова закрила.

— Току-що ме назначиха на работа при вас — рече вместо нея и наблегна на думите си, от което изпита дълбоко удоволствие.

— Той ще е новият производствен директор, Майкъл — добави Лорън.

Очите на генералния директор се присвиха и заприличаха на тънки цепчици:

— Не бях уведомен, че ще търсиш човек за този пост, Лорън. Или за какъвто и да е друг.

— Брейдън е изключително добре подготвен и подходящ за него — сви Лорън рамене. — Когато разбрах, че си търси работа, веднага реших, че просто имаме късмет. — Вече се държеше спокойно и с нищо не издаваше, че е забелязала леката му враждебност.

— Във връзка с новия договор с „Хайтек“ от Пенсакола производството ни е много натоварено. Нали самият ти наблегна на това тази сутрин? Предположих, че ще се зарадваш, ако някой ти помогне и поеме част от напрежението.

— О, да, естествено — отвърна Армстед и пое дъх, като хвърли замислен поглед към Брейдън. — Особено сериозни затруднения изпитва сега експедицията. Утре сутринта можеш да започнеш от там, Брейдън.

Райдър с мъка се сдържа да не се разсмее. Не се и съмняваше, че Армстед умира от желание да го отпрати колкото се може по-далеч. Защо не и в експедицията!

— Да ти кажа истината, Майкъл, реших да не ограничавам дейността на Райдър само на едно място — намеси се Лорън бързо. —

Мисля, че като начало най-добре е да се движи из целия завод свободно и да се запознава с всичко. Има извънредно голям опит и Бог ми е свидетел, че тъкмо сега имаме нужда от висококвалифицирана помощ. — Тя погледна Райдър одобрително. — Мисля да го оставим да действа по собствена преценка.

Райдър се усмихна вътрешно, когато видя как Армстед стисна челюсти. Започваше да разбира колебанията на Лорън относно решението ѝ: тя бе прескочила инстанцията, която Армстед представляваше. Този човек не приемаше лесно навлизането на когото и да било в собствената му територия.

— Влез за малко в кабинета ми, Лорън. Не можем да говорим тук пред всички — рече той уверено и отвори вратата пред нея.

— Опасявам се, че точно сега не разполагам дори и с минутка — вежливо отклони поканата му Лорън. — Утре в девет сутринта можеш да инструктираш Брейдън в моя кабинет за всички места, където смяташ, че имаме проблеми.

— Виждам, че си решила предварително как да постъпиш — процеди Армстед. Той видимо правеше големи усилия да овладее гнева си.

Лорън погледна Райдър, а той ѝ намигна съучастнически в отговор, като внимаваше другият да не забележи. Устните ѝ трепнаха в явно желание да отвърне на усмивката, но успя да овладее изражението си.

— Да — отвърна тя все тъй учтиво, — бях взела решението.

Армстед кимна рязко с глава:

— Е, тогава ще се видим утре сутринта.

Тя премигна, когато той се прибра в кабинета и хлопна вратата зад гърба си — не много силно, но все пак доста гневно.

— Какъв прекрасен човек! — саркастично отбеляза Райдър.

— Всъщност той наистина е прекрасен — рече Лорън и въздъхна. А когато Райдър изсумтя презрително, тя веднага се опита да оправдае и защити генералния си директор. — Съвсем естествено е да се чувства засегнат. Назначих те, без дори да разменя и дума с него, а той е генерален директор тук. Аз лично го назначих. Ти на негово място как би се почувствал?

— Искаш ли да ти кажа истината? — попита Райдър и я изгледа. Тя кимна утвърдително. — Бих побеснял, но не бих се ограничил само

с няколко лицемерни думи. Бих те отвел най-настойтелно в твоя собствен кабинет, където щях да поставя ултиматум.

— Аз пък щях да те уволня.

— Вероятно — рече той и сви рамене.

Тя го изгледа втренчено:

— Тогава защо...

— Ами самият факт, че той не бе достатъчно настоятелен, ме кара да заставам нащрек и да изпитвам още по-големи подозрения.

— Но той не е обикновен служител, Райдър. Опитай се да разбереш това. Държи на компанията, държи и на мен.

Райдър изсумтя, склучи пръсти около лакътя ѝ и я отведе от площадката пред вратата на Армстед. Последното нещо, което желаше сега, бе да говорят за отношенията ѝ с този човек.

— Мисля, че днес отнех прекалено много от времето ти. Защо не отидеш да си свършиш работата. Сигурно Кланси и Джъстин те чакат — предложи ѝ той. — Ще огледам останалата част от завода сам, а когато се върнеш, ще си поговорим отново. — Неочаквано му хрумна по-добра идея. — Свършете с пазаруването и се приберете у дома. Ще се отбия у вас на връщане оттук, за да довършим разговора.

— Добре. — След кратко колебание се съгласи Лорън. Стори ѝ се ужасно съблазнително да остави всичко на него — поне веднъж да отдъхне от този огромен товар. Райдър успяваше да събуди жената в нея. Толкова беше силен... Поколеба се, погледна над рамото му ѝ видя Джъстин да идва към тях.

— Здравейте — поздрави момчето и любопитно изгледа Райдър.

— Здравей, Джъстин — любезно отвърна Райдър и се усмихна веднага. Боже, какво удоволствие изпитваше само като видеше това момче! — Как върви къщичката?

— Вчера привърших с боядисването — гордо отвърна малкият. — Като изсъхне хубаво, ще я поставя на висок пилон.

— Ще имаш ли нужда от помощ? — попита Райдър веднага.

— Мисля, че двамата с майка ми ще се справим. Направих справка в една книга как се циментира пилон в земята.

— Джъстин... — обади се Лорън, очевидно смутена.

— Ще се справим, мамо. — Погледна я строго момчето.

Отново териториалните права, помисли Райдър.

— Трябва да си сигурен, че долу е закрепена добре...

— Зная — прекъсна го момчето.

— При силен вятър може да падне. Представи си, че вече са се излюпили малките и вземе да падне... — продължи Райдър.

— На циментовите торби нали има инструкции как се прави разтвора? — попита момчето.

— Да, описано е всичко. Прав си. Ако внимаваш, ще се справите и сами. — Обърна поглед към Лорън и съвсем целенасочено се загледа в нежните ѝ и изящни ръце и гладката кожа. — Майка ти само трябва да придържа пилоната, докато изливаш цимента. Вероятно няма да е трудно.

Джъстин неволно огледа стройната фигура на майка си, сякаш за пръв път преценяваше истинската ѝ физическа сила и възможности. Въздъхна и се обърна към Райдър.

— Вие сигурно сте поставяли много къщички.

— Случвало се е — сухо подхвърли Райдър. — Работил съм и със сух цимент.

— Страшно тежи. — Джъстин направи гримаса.

— Прав си.

— Ходих в склада за строителни материали. Защо не прескочите до нас да видите как ще поставя къщичката — предложи той уж между другото. — Ако сбъркам нещо, ще можете да ме коригирате навреме. Забелязах, че сте страшно печен и можете да покажете как се правят много неща.

Райдър щеше да се пръсне от гордост. Едва сега започваше да разбира колко много още му се иска да получи от това дете.

— Може да намина днес следобед. След като свършите с покупките за лагера.

При споменаването на думата лагер в очите на момчето пламна нов интерес.

— Сигурно знаете много неща и за това как се прави лагер, нали?

Райдър преглътна усмивката си:

— Е, спал съм на открито под звездите веднъж-дваж — рече той небрежно.

— Мама не разбира много от тия неща, но вие можете да я понаучите, нали? Не е страхлива, но е свикнала да си стои повече у дома. Кога ще идем до онзи магазин?

— Джъстин... — отново се сконфузи Лорън.

— Тя ще дойде след няколко минути — засмя се Райдър на обърканата ѝ и леко ядосана физиономия.

Застанала с ръце на кръста тя гледаше след хукналото към снейбара момче, а на лицето ѝ се бяха изписали и майчина любов, и неудобство. С тези двама мъже започваше да става...

— Госпожо Холт...

— О, Малкълм, ти ли си? — обърна се тя сепната.

Към тях се бе доближил силно приведен плешив мъж. Зад него се виждаше отворената врата на претъпкана с апаратура лаборатория. Износената му престилка бе закопчана накриво. По-възрастен служител Райдър сякаш не беше виждал досега.

— Запознахте ли се с предложението ми?

— Не съм имала време дори да го погледна. Много съжалявам.

— Зная колко сте заета, госпожо, но Армстед казва, че вие сте единствената, която може да разреши тестовете да продължат. — Говореше с нужното уважение, дори в гласа му прозвуча и лека нотка сервилност, но Райдър се намръщи, когато забеляза едва ли не враждебния му, напрегнат и немигащ поглед.

— Малкълм, това е Райдър Брейдън, новият ни производствен директор. Райдър, запознай се с Малкълм Стърн, един от нашите инженери. Той е на работа тук още от първия ден и беше близък помощник на Клей.

Стърн изсумтя нещо, погледна кратко Райдър и отново насочи очи към Лорън:

— Получил съм разрешението на Армстед, госпожо Холт. Вие трябва само да говорите с него. Каза, че ще ме подкрепи.

— Добре, добре, Малкълм. — Лорън докосна слепоочията си с два пръста и затвори очи за миг. — Обещавам ти довечера да направя всичко възможно да прегледам предложението ти.

Старецът изсумтя отново, сякаш се колебаеше дали да настоява повече, или не. После измърмори нещо, което определено не бе много учтиво, и се обърна да си върви. Райдър почувства появилата се изведнъж в Лорън тревога. И двамата изпратиха с поглед приведената фигура.

— Това сигурно е местният разсеян професор — рече той, когато вратата на лабораторията се затвори зад Стърн.

— Може и така да се каже. Той бе първият инженер, който Клей назначи. Убеден е, че компанията ще се провали и разпадне в моите неуки ръце.

— Възможно ли е да е толкова зле настроен, че да предава тайните на „Ню Текникс“?

— О, не! — сепна се Лорън. — В никакъв случай! Абсолютно невъзможно! Вярно е, че не ме харесва особено. Първо съм жена, второ не притежавам необходимите технически знания, за да разсъждавам като него. Но той е невероятно лоялен към компанията и е верен до гроб на паметта на Клей.

— Вероятно — процеди Райдър, но реши да си има едно наум за този човек. Засега Стърн бе първият, който поне явно не се подмазваше на Лорън. Това будеше известни подозрения. Очевидно старецът губеше търпение, когато трябваше да си има работа с жена, било тя и Лорън, особено ако тя не даваше бърз ход на любимия му проект. Брейдън бе срещал подобни хора и преди. Ексцентрични, блестящи професионалисти. Погледна Лорън и забеляза, че тя го наблюдава. — Какво има? — попита я веднага.

— О, нищо, просто забравих да ти благодаря.

— Дребна работа — сви рамене той.

Отново се подаде на изкушението и я хвана под ръка. Усети топлата и нежна плът. Изруга мислено. Сега щеше да я вижда всеки ден и това щеше да бъде голямо изпитание.

— Не са нито глупости, нито дребна работа и няма да забравя жеста ти! Благодаря ти, Райдър!

— Удоволствието бе изцяло мое — засмя се той пресилено.

ОСМА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Райдър напускаше завода, когато неочаквано забеляза светлина под вратата на кабинета на Лорън. За миг се поколеба, не можеше да реши какво да ѝ каже, когато влезе при нея: да я попита защо е още тук след тежкия работен ден, а не си почива вкъщи, или да остане насаме с нея, без приятелите ѝ, адвоката, служителите и всички останали, които непрекъснато отнемаха времето ѝ. Разтърси глава, напрегна плещи като боксьор, когато повалят за пореден път и отвори вратата.

— Защо, по дяволите, не сте си у дома, госпожо?

Сепната, жената зад бюрото вдигна глава от документите и се вгледа в сините му очи и суровите мъжествени черти, които колкото и да не искаше да признае, все повече я привличаха. Сакото висеше, праметнато през рамото му, нямаше я и връзката, ръкавите на ризата бяха навити. Мъжът пред нея беше едър, силен, поразчорлен и невероятно сексапилен.

— Райдър! — възкликна тя и усети, че гласът ѝ издайнически потрепва. Какво бе станало с въздържаната, владееща се бизнес дама, за каквато се смяташе?

Той направи няколко широки крачки и застана до бюрото. Погледна разхвърляните по него листове.

— Какво толкова спешно трябва да свършиш, та си се върнала тук, вместо да се прибереш у дома заедно с Джъстин, както ми обеща?

Лорън захвърли писалката и отмести стола назад. Раздвижи рамене и ръце с въртеливо движение няколко пъти, за да отпусне уморените си мускули и въздъхна.

— Не съм обещавала нищо. Чета предложението на Малкълм Стърн. Знаех си, че и утре няма да имам време да го прегледам...

Без да му мисли много, Райдър застана зад стола и сложи ръце на раменете ѝ. Тя настръхна цялата.

— Спокойно, отпусни се — измърмори той и започна нежно да масажира втвърдените мускули и сухожилия по врата, като продължи

надолу по гръбнака. Тя въздъхна дълбоко, с огромно облекчение.

— Господи, Райдър... това е направо...

Тялото ѝ се отпусна под ръцете му, тя цялата сякаш омекна. Главата ѝ увисна напред, безволева, прекалено натезжала за изящния врат. Уловен в собствения си капан Райдър изтръпна, всичко в него реагира, както би трябвало да се очаква при вида на отдалата се напълно на волята му жена, спокойна и изпитваща явно удоволствие от допира на пръстите му. Обзе го непреодолимо желание. Взря се в пухкавата нежна коса на врата ѝ и почувства тръпките, които я разтърсиха. Затвори очи и си представи голото ѝ тяло под своето, разлюляно от съвсем друг вид чувства.

Това беше грешка. Дори и ако допирът до крехките рамене и топлата копринена кожа носеха незабравими усещания, каквито не бе изпитвал с друга жена, това, което правеше, бе чиста лудост. Миг покъсно щеше да поиска да милва и други места, а на края да вкуси и... Обзе го силна възбуда и с неимоверно усилие на волята Райдър отдръпна ръце. Въздъхна дълбоко, отчаяно.

Изруга наум и посегна към листата на бюрото. Напрегна всички сили, за да се съсредоточи. Съумя донякъде да овладее хаоса от чувства и желания и се загледа в един от чертежите.

— Но това нещо функционира ли наистина? — запита той. Искаше му се да я нахока, че се поддава така лесно на настойчивите искания на някакъв старец, а друг вътрешен глас настояваше именно той да поеме това нейно бреме, едно от многото, с които се бе нагърбила.

Очевидно масажът бе свършил работа, защото тя изправи глава, усмихна се и го изгледа с леко замечтан поглед:

— Не зная дали ще повярваш, но роботът наистина действа!

Райдър се намръщи, взе друг чертеж, с повече детайли, и пак попита:

— А ти откъде знаеш, че работи?

— Преди да се заема с това предложение, се отбих до лабораторията и говорих с Малкълм. Той направи демонстрация — само за мен.

— Тази машина би могла да направи чудеса за човек с парализирани крака!

— Така е — отвърна тихо тя. — Ще може да отваря външната врата, да отговаря на телефона, да включва печката или телевизора, а това са само няколко от функциите, за които е пригоден. И всички команди се задействат само от гласа на собственика. Ще пренася болния от леглото до инвалидната количка, например.

— Истински шедьовър на роботиката — промърмори Райдър и се зачете в бележките на Стърн под чертежа.

— Искаш ли да го видиш? — попита Лорън и се изправи.

— Да не би Стърн да е още тук?

— Той не ни е и нужен. Аз мога да ти покажа за какво е програмиран. — Тя заобиколи бюрото и леко се изчерви, когато телата им да се докоснаха за секунда.

— Да вървим тогава — процеди той.

— Май няма никой — забеляза тихо Лорън, когато стигнаха до вратата на отдела за „Научни изследвания“. Протегна ръка и запали осветлението. Влязоха и се насочиха към задната част на помещението. Райдър я последва. Бе идвал вече тук и бе решил на всяка цена в някой от следващите дни да разгледа подробно десетината модели, които се намираха в различен стадий на разработка. Лорън отмина почти всичките и се спря пред машина, която Райдър веднага разпозна.

— Е, запознай се с Херкулес — усмихна се Лорън.

Райдър повдигна вежди:

— Досещах се, че този проект е малко мегаломански, ама чак пък Херкулес...

— Нали знаеш, че родителите се гордеят с рожбите си — усмихна се Лорън с разбиране.

Нима самият той не се гордееше със своя син! — Тази мисъл проблесна веднага в съзнанието му. Междувременно Лорън стигна до контролното табло и докосна един от бутоните. Чу се пиукане и тихо механично бръмчене, роботът се раздвижи като живо същество.

— Малкълм ми показва само няколко прости операции — промърмори Лорън съсредоточено и смръщи вежди, докато натискаше поредица бутони. — Мисля, че си спомням командите за няколко от тях, просто да получиш представа какво може добрият стар Херки, както го нарича Стърн.

— Внимавай обаче — предупреди я Райдър, като гледаше дългата стоманена ръка, надвиснала над главата ѝ. Според твърденията

на Стърн, роботът би могъл да извърши най-деликатно движение като например да придвижи шахматна фигура по дъската, изпълнявайки определен ход, или пък нещо по-внушително като да повдигне и премести инвалидна количка заедно с болния в нея. Тази сравнително голяма мощност би могла да бъде и потенциално опасна, мислеше си Райдър. — Не забравяй, че подадеш ли му веднъж команда, той ще извърши онова, за което е бил програмиран — отново напомни той.

— Не се безпокой — откликна Лорън, като все още се взираше в контролното табло. — Той сега само ще вдигне слушалката на телефона ей там. — Посочи тя с ръка към апарата, който очевидно бе сложен за целта на експеримента.

Райдър изсумтя и пристъпи напред.

— Вероятно, но хайде да не рискуваме. Остави аз да проверя първо.

— Не е необходимо. — Тя се наведе към вградения в таблото микрофон и подаде командата: — Телефонът звъни! Обади се, Херкулес!

Всичко стана толкова бързо, че и двамата не успяха да реагират. Вместо да вдигне слушалката, механичната ръка описа широка дъга в обратната посока. Лорън можа само да изписка изненадано, а стоманените пръсти се свиха около кръста ѝ неумолимо и я понесоха към стената зад нея. Тя панически се опитваше да се изскубне и да стъпи на земята. Това чудовище ще я смачка като нищо! Обзе я неописуем ужас, страх скова гърлото ѝ, но успя да извика задавено, когато студената стомана безжалостно притисна стомаха ѝ.

Райдър изруга яростно, и се втурна към контролното табло. Лицето му бе изкривено, пръстите му шареха по бутоните, натискаха различни клавиши с цифри, опипваха целия сложен механизъм. Избълва цял куп клетви, ала проклетият робот не пускаше жертвата си!

— Не се противи, Лорън! — извика Брейдън силно и настоятелно. — Не мърдай докато се опитам да открия кода и да отменя командата оттук!

В цялата ужасна паника тя чу гласа му и престана да се бори с металните лостове. Очите ѝ отчаяно се заковаха в Райдър, сега той бе единствената ѝ надежда! Кислородът бавно напускаше дробовете ѝ — натискът непрекъснато се увеличаваше! Пред очите ѝ заиграха черни петна с малки светли искрици по тях. Опита се да извика името на

Райдър, но не успя. Ръцете ѝ се повдигнаха отчаяно и тя примирено се отпусна, губейки съзнание.

Мъжът пред нея никога не бе изпитвал такъв ужас в целия си богат на преживявания живот. Ако само нещо се случеше с Лорън... Опита се да преодолее лудешката паника, надигаща се в гърдите му. Положително има начин да отмени командата. Стори му се, че долови някакво шумолене пред вратата.

— Хей! — изрева той с всички сили. — Помощ! За Бога, помогнете, тук се нуждаем от помощ!

Никакъв отговор! Пълна тишина! Загубил вече надежда и обзет от животински страх и ярост, Райдър стовари тежкия си юмрук в таблото. Избухнаха ярки искри, явно на няколко места се бе получило късо съединение, защото лампите изгаснаха. Електричество нямаше, следователно, за тяхно щастие, захранването на роботната система бе прекъснато! Механичната ръка безжизнено замръзна във въздуха. Брейдън по-скоро почувства, отколкото видя това.

— Лорън? — високо изкрещя Райдър. Тишина. И мрак. Помещението беше без прозорци и вътре стана тъмно като в рог. Този път тъй изруга още по-невъздържано, тръгна напосоки, спъна се в нещо, ритна го яростно и отново пипнешком се насочи към Лорън, като залиташе.

— Дръж се, скъпа! — успя да извика отново дрезгаво. — Идвам при теб! Всичко е наред, не се бой! — Стори му се, че тя издаде някакъв тих звук, но не бе сигурен. Господи, моля те, запази ми я! — молеше се той наум. — Скъпа моя, моля те... — повтаряше той и протягаше ръце в мрака.

— Райдър... — Лорън промълви едва чуто, а гласът ѝ прозвуча подобно скимтенето на наранено кученце. Краката му почти се подгънаха, от истинско и благословено облекчение. Тя беше жива. Той плъзна внимателно ръце по лицето, косата, врата и раменете ѝ. Когато усети металната клопка, която се бе обвила около кръста ѝ, сякаш захапала нежното ѝ прекрасно тяло, отново изруга невъздържано. Тя пое дъх на пресекулки и се разтрепери неконтролируемо. Обгърна лицето ѝ с длани и обсипа с целувки слепоочието, ушите, бузите — опитваше се да я успокои всячески, шепнеше нежности, мъчеше се да прогони болката и страха.

— Всичко е вече наред. Не плачи, моля те. Сега си добре. Обещавам ти, че вече няма нищо страшно!

— Изведи ме оттук, Райдър! Моля те! — Внезапно съвсем ясно проговори тя и той усети усилията ѝ да се освободи от металните обятия.

Веднага посегна и тя почувства как силните мъжки ръце опипват стоманените лостове, за да преценят натиска върху тялото ѝ.

— Дали ще можеш да се измъкнеш, ако малко отслабя хватката му? Ще се опитам да разтворя тези пръсти?

Тя въздъхна едва-едва и се опита да овладее паниката, която продължаваше да я души. Беше толкова тъмно! В какъв страшен капан беше попаднала! Немислимо беше силата на простосмъртен да се мери с мощта на тези клещи! Това бяха челюстите на стоманено чудовище!

Нима Клей не загина по същия начин?

Изглежда бе произнесла това на глас, защото усети ръцете на Райдър отново да я галят по главата.

— Успокой се, Лорън! — Държеше лицето ѝ между дланите си и въпреки мастиления мрак, тя усещаше, че той я гледа право в очите. — Няма да загинеш! Сега вече няма място за паника. Не мисли за Клей, не мисли за нищо друго, освен за това, че скоро ще те измъкна от този проклет робот. — Почака секунда-две, за да се увери, че тя го слуша внимателно и добави: — Мога да те освободя оттук, скъпа моя. Би било по-лесно, ако имах някаква светлина, но...

Лорън се разтрепери и трескаво заклати глава.

— Не, не, не се безпокой, няма да те оставя сама. Няма да търся фенер.

— Моля ти се, Райдър! Побързай...

— Разбира се, че ще бързам. — Изведнъж му хрумна нещо. — Лорън, нали носиш... сутиен?

— Да, защо? — Тя бе вече на ръба между сляпата паника и обезумяването. Какво общо имаше тук сутиенът?

— В него има стоманена жица... в банелите. — Това не бе въпрос, а по-скоро констатация. Очевидно той знаеше. — Ще трябва да го свалиш — нареди той. — Металната ръкохватка е почти прилепнала по корема ти, а когато се опиташ да се изплъзнеш под нея гръдният ти кош ще трябва да се движи колкото се може по-гъвкаво. — Той се прокашля и сега в гласа му прозвуча известно неудобство: —

Когато се освободят от подкрепата на сутиена, гърдите ти ще минат по-лесно...

— Разбирам. — Тя бързо схвана идеята му. — Добре. Разкопчай ме тогава — на гърба... Стигаш ли до там? — В мрака се чуваше шумоленето на коприна и той усети, че пръстите ѝ бързо разкопчават блузата.

— Съжалявам — измърмори той в следващия миг, щом ръцете му полазиха по гладката кожа на врата и гърба, а дъхът му погали ухото ѝ. Пръстите му се позабавиха на закопчалката, но след броени секунди тя поддаде. Отново мърморейки извинения той изхлузи сутиена леко нагоре и гърдите ѝ сякаш се изляха от него — едри, сочни, прелестни. Той преглътна с мъка.

— Не е необходимо да го свалям съвсем, нали? — попита тя, за пръв път благодарна за абсолютния мрак наоколо.

— Не. — Отговорът прозвуча остро, но ръцете му бяха нежни и грижливи също като на любим, който подготвя любимата си за някакво изпитание.

Райдър опипа стоманения лост, онази част от механичната ръка, която притискаше кръста ѝ. Докато правеше това, ѝ говореше със същия търпелив и спокоен тон, който използваше в разговорите си с Джъстин:

— Виж сега, когато натисна колкото мога този лост, той ще поддаде малко, а ти се помести леко наляво и надясно и провери дали мястото е достатъчно, за да се изхлузиш... Не, не в тази посока, скъпа — той се засмя дрезгаво. Смехът му прозвуча насърчително, но ръцете му не бяха съвсем стабилни, когато опипа кръста ѝ, за да ѝ покаже посоката, в която трябва да се движи.

— Представи си за миг, че тялото ти е течност и се опитай да го направиш, Лорън. Мисля си, че това ще ти помогне достатъчно. Разбра ли ме?

— Да... — прошепна тя едва чуто.

— Хайде, сега давай! — Той сграбчи лоста и натисна с все сила.

Лорън се опита да приложи съвета му: изхвърли от съзнанието си всички други мисли, страха и паниката и си представи, че е нещо като втечнено тяло. Вдигна ръце, започна да се върти и... За Бога! Получи се! Сантиметър по сантиметър, педя по педя, много бавно

отначало, малко по-бързо после... тяло то ѝ запълзя надолу. Скоро гърдите ѝ допряха метала и тя премигна, по-скоро от уплаха.

— Какво има? — трепна в същия миг Райдър. Напрежение то звучеше и в неговия глас.

— Ами върви по малко — прошепна тя, усещайки, че няма начин да не ожули гърдите си. Но... стисна зъби и се дръпна надолу по-силно. Ето! Първо едното рамо, после другото... завъртя главата, още няколко сантиметра и бе свободна! Свободна от ужасните обятия на стоманеното чудовище!

Щом стъпи на земята, коленете ѝ се подгънаха моментално и тя се свлече на пода сякаш тялото ѝ наистина бе втечнено. Райдър незабавно клекна, после седна до нея, от гърдите му се отрони стон на облекчение. Нищо не се виждаше, но тя усещаше присъствието му, топлината на тялото му. Поиска ѝ се да... Гърлото ѝ се сви и тя изхлипа.

— Боли ли те, Лорън? — запита той с искрено страдание в гласа. Протегна ръка и погали косата ѝ. — Къде те боли, мила? — Устните му трепереха. Тя почувства дъха му на бузата си, галювен и топъл.

Протегна ръка към него.

— Моля те, Райдър — прошепна тя, — моля те, прегърни ме!

Той изстена и я притисна към себе си. Времето сякаш спря, вдъхваше с пълни гърди аромата на тялото ѝ, усещаше топлата женска плът, а в съзнанието му отново забушува панически страх и нещо много по-могъщо — някаква първична ярост. Още малко и щеше да я загуби! Само за малко и... Без да усети, ръцете му я притиснаха с все сила, сякаш се боеше да не я изпусне от обятията си.

— Толкова ме беше страх... — едва чуто промълви тя.

— Зная, мила, зная... — Той протегна крака, обгърна главата ѝ с едната си ръка, а другата провря под кръста ѝ, облегна се на стената и я пое в скута си. — Имаш ли болки? Наранена ли си? Сигурно гърдният ти кош е охлузен... — Той внимателно прокара пръсти по корема и ребрата, заобикаляйки внимателно гърдите. — Вероятно и гърдите. Има ли...

Тя намести глава под брадата му и подсмръкна тихо.

— Не нищо ми няма, само съм още разстроена.

— По дяволите! — Гневът все още бушуваше в гърдите му. Облегна глава на стената. Защо трябваше да страда тази толкова

уязвима, толкова крехка жена? Защо именно тя му бе станала толкова необходима? Объркани мисли минаваха през главата му, бързо, хаотично...

Лорън почувства, че той помръдна и зарови лице в косата ѝ. Само преди няколко секунди бе ужасена от голямото изпитание. Сега, сгушена в прегръдките му, разбираше неимоверната цена на спасението и спокойствието, което носеше този човек. И колко бе хубаво да е в обятията му!

— Трябва да те изведа оттук — обади се Райдър. Изправи се бавно, понесъл и нея.

— Почакай — възпротиви се тя тихо и издърпа ръката си от пръстите му, — дрехите ми...

Райдър замръзна, а тя започна с мъка да намества презрамките на сутиена, после го закопча отзад, все още мъчно подвижна от шока, с непохватни пръсти, които трудно закопчаха и блузата. След няколко минути беше готова и тръгнаха към вратата. Райдър я отвори и бързо надзърна навън, за да огледа силно осветения коридор.

Нямаше никой. Коридорът пустееше, някак странно неземеен. Или така им се струваше. Лорън отново потрепери силно. Райдър я прегърна с едната ръка и леко я притегли към себе си.

— Ти кого викаше, когато Херкулес полудя? — внезапно си спомни тя и отново се разтреперя при съвсем пресния спомен.

— И аз не зная, чух нещо — отвърна той и в гласа му се появи ядовита нотка.

Тя въздъхна. Дали някой е бил там — отвън — но се е направил, че не чува виковете им за помощ? Дори не искаше да повярва в това. Не можеше да допусне такова нещо.

— Значи който и да е бил, е разбрал, че се намираме в беда, така ли? — попита тя неуверено.

— Естествено — отвърна Райдър и ръката му я притисна нежно. Лорън се отпусна върху нея.

— Изобщо не разбирам какво става тук, но щом те отведе у дома, ще се върна и ще започна да задавам въпроси — заканително добави той. — И дано получа ясни отговори...

Когато пристигнаха пред дома ѝ, той обясни накратко на Джъстин, че ще се наложи да отложат поставянето на къщичката за птици за ден-два, качи се на колата и незабавно тръгна обратно към завода. Страшно му се допуши, макар че се бе от казал от цигарите още преди две години. Бог му бе свидетел, че се нуждаеше от нещо, което да успокои надигналата се в гърдите му буря. Стомахът му бе на топка от нерви и тревога. Попадал бе в множество критични ситуации — някои от тях, извънредно опасни — и винаги бе успявал да се измъкне невредим. Но до днес не бе изпадал в положение, от което стомахът му така болезнено да се свие. Не бе страхлив, не бе и паникьор, но днешното изпитание бе малко повече от...

Дали беше обикновен нещастен случай? Все пак роботът е в експериментален стадий. Дефекти винаги може да има. А ако не е било случайност... Възможно ли е Лорън да е била определена за жертва? Може би тя бе попаднала в капан, предназначен за друг? Например за него? И кой стоеше зад всичко това? Отново помисли за тихото, прокрадващо се шумолене, което бе доловил тогава пред вратата. Но това бе в момент на паника, точно когато роботът бе изпълнил погрешна команда. А погрешна ли беше? Присви очи, загледан в тъмния път пред себе си. Не можеше да се освободи от чувството, че трябва да свърши нещо веднага, незабавно, спешно. Още повече го плашеше и предчувствието за надвиснала беда.

И Клей загина по същия начин! Това бе викът, изтръгнал се от Лорън, когато ужасната механична ръка я сграбчи. Лицето му се изкриви, пръстите му стиснаха до болка кормилото при спомена за собствената си безпомощност и паниката, за затъмнилия съзнанието му страх, че може да я загуби завинаги. Слава Богу, този път бе успял да се справи, но следващия...

Случката в завода постави в нова светлина решението му да стои настрана от Лорън. Та то бе просто смешно, все едно подигравка. Прокара длан по лицето си. Отново го бе обляла студена пот. В онзи толкова къс миг, когато бе на път да я загуби, разбра какво наистина означава тя за него, колко му е скъпа! Само това дори бе достатъчно страшно. Какво да прави оттук нататък?

Удари в безсилието си волана и се загледа в нощта. Не можеше да си отиде току-тъй, не можеше да им разкрие и онзи факт. Бе станал част от живота им — за добро или за лошо? Помисли за пламенната

прегръдка на Лорън, за вкуса на целувките ѝ, за мириса на косата ѝ, за мекото нежно тяло. Изпъшка и почувства, че му става горещо, тялото му се стегна, а неудовлетворението растеше с всяка измината минута. Докато продължаваше да крие от нея своята тайна, не би и могъл да я притежава.

Щом се увери, че вдовицата и онзи неин защитник са напуснали завода, мъжът се измъкна внимателно, тих като мишка, от съседната стая, където се бе скрил. Мина през малките цехове и се насочи към прозореца, с изглед към паркинга. Видя задните светлини на колата на Райдър да се отдалечават и губят в мрака. Въздъхна облекчено и се върна обратно, за да свърши последната си задача.

Този инцидент с робота бе нещо, което бе извършил напълно импулсивно. Рядко се подаваше на случайни пориви, но вдовицата трябваше да получи урок — да не си тика носа в неговото малко царство, когато и както си иска. Сега поне беше сигурен, че скоро няма да се вре, където не ѝ е работа. Вече бе развъртял цял куп проекти, които бяха известни само на връзката му с онази фирма. Още утре щеше да се разчуе, че този робот е несигурен, поне засега, и никой няма да се осмелява да слухти наоколо. Следователно другите му тайни щяха да са в безопасност.

Облече самото и се понамръщи. Новият началник бе друг тип човек, едва ли ще го държи на разстояние толкова лесно. Но и с него ще се оправи, когато му дойде времето.

Извади комплект разпечатки от папка, ловко замаскирана в тясното празно място между бюрото му и съседната чертожна маса. Бързо го пхна под самото. Човекът от фирмата бе ненаситен за производствените тайни на Холт. Припомни си кончината на Клей Холт. Тъжна работа. Не изпитваше никакви угризения. Само нетърпение. И опасения. Какво може да направи сам човек? А трябва да мисли за своята Ана. Пътят му е само един. И връщане назад няма!

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Лорън се събуди от гласа на Джъстин. Бодър и възбуден, той долиташе някак отдалеч, приглушено. Тя отвори едва-едва очи, за да види колко е часът, премигна и се разсъни. Беше едва шест и петнайсет! Няма ли граници за енергията на едно единайсетгодишно момче! Смръщена, отхвърли завивките и силната болка в гръдния кош я накара да затаи дъх. Когато се прибра предишната вечер, дълго стоя в горещата вана и така болката от смъртоносната прегръдка на полуделия Херкулес бе понамаляла. Въпреки всичко, всяко движение сега бе мъчително и тя чувстваше тялото си сковано, вдървено.

По пътя към банята се послуша и внезапно спря. Долу с Джъстин имаше още някой, чийто глас, много по-дълбок, на зрял мъж звучеше в тон с детския ентузиазъм. Лорън бързо уви цветния чаршаф около себе си и отиде до прозореца.

В двора бе и Райдър!

Устните ѝ се раздвижиха, но звук не излезе. Джъстин се навърташе около мъжа и весело бърбеше, а Райдър спокойно бъркаше с лопата нещо сиво, мокро и лепкаво. По едно време започна да го сипва в една дупка в земята. Беше съблякъл ризата си. Тялото му блестеше от пот. Тя дълбоко пое въздух и усети, че я обливат топли вълни. Виждаше как се свиват източените, силни мъжки мускули, ръцете му сръчно въртяха лопатата. Движенията на мъжа бяха леки и точни. Обзе я усещането, че присъства на демонстрация на непресторена мъжка сила. Не ѝ се беше случвало да наблюдава друг мъж, зает с физическа работа.

В този миг той вдигна глава и я видя. Вместо да пусне пердето и да се отдръпне, тя остана като закована на място, очарована от магията на погледа му. Косата ѝ се бе разпиляла по оголените рамене, умореното ѝ лице бе все още сънено. Лорън усети, че трепери, задъхваше се, но не можеше да откъсне поглед от неговия. Никога преди не се бе чувствала толкова жена, както сега!

— Маме, слез долу! — провикна се Джъстин, присвил очи от блясъка на слънчевите лъчи.

— Какво правите?

— Къщичка за птици — обясни момчето и посочи висок прясно боядисан в бяло пилон, който лежеше наблизко. Къщичката бе вече здраво закрепена на върха му. — Всеки момент ще я поставим на място тази чудесия!

„Чудесия“... Момчето вече повтаряше цветистите изрази на Райдър. Лорън се усмихна. Очевидно резервите му спрямо Брейдън се бяха изпарили. В това време Райдър премести лопатата в другата си ръка и се подпря на нея като опитен строителен работник, спрял да откъдне. Джъстин тутакси зае същата поза, облягайки се на първата попаднала му дъска. Лорън неволно се засмя. Застанали така един до друг те страхотно си приличаха. Бяха като две капки вода. Едната, разбира се, бе умалено копие на другата.

— Можеш ли да слезеш до десетина минути? — попита Райдър и се усмихна. — Ще позадържим монтажа. Но побързай, иначе циментът ще се втвърди и трудът ни ще отиде напразно!

— Идвам веднага!

Райдър продължи да гледа към прозореца още минута-две, след като пердето се спусна и скри съблазнителните ѝ форми и леко зачервената недоспала физиономия. После се обърна, но ръцете вече не го слушаха като преди. Сам не знаеше защо бе пристигнал тук толкова рано. Когато се събуди тази сутрин изпита неудържимо желание да я види и то веднага. Едва бе дочакал тя да се събуди.

За кой ли път вече го обзеха противоречиви чувства. Напрегна мишници и хвърли поредната лопата разтвор в дупката. Дори не забеляза, че Джъстин усърдно тъпче с крака вътре, за да трамбова циментовата маса. Момчето усърдно изпълняваше нарежданията му, за да не остане въздух в сместа. Джъстин и Лорън бяха събудили в Райдър инстинкти, които не подозираше, че притежава. Инстинкти на човек, решен твърдо да защити близките си. Колкото по-често се срещаше с тях, толкова повече се объркваха чувствата му. А сега, когато Лорън очевидно се намираше в голяма опасност, смяташе дори, че е въпрос на чест да я опази. Имаше чувството, че е попаднал, в заложен от самия него, капан.

Обърна се, сепнат от звука на отваряща се врата. С лека бяла блуза и избелели от пране джинси Лорън се появи свежа, невероятно привлекателна и възбуждаща. Прибрала бе набързо косата си под червена баретка. Кехлибарените ѝ очи му се усмихваха. Тя прекоси малкото вътрешно дворче и се запъти към двамата работници. Носеше поднос с две чаши кафе.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита той и пое чашата. Избърса потта от челото си, след което отпи голяма глътка. Правеше невероятно усилие да прикрие обзелото го желание.

— Схваната, насинена, леки болки тук-там — отвърна тя. — Като оставим настрана физическите страдания съм изпълнена със смелост и желание за нови подвизи.

Погледът му бе привлечен от дълбокото деколте на блузата, където се виждаше млечнобялата извивка на изящните едри гърди. Боже, как го възбуждаха формите ѝ! Бързо отмести очи.

— Днес трябва да си вземеш почивен ден — рече тихо, за да не го чуе момчето.

— Снощи откри ли нещо? — отвърна му тя с въпрос.

— Не. Нямаше никой, заводът бе пуст. Не намерих никого и в отдела за научни изследвания. Във всеки случай взех домашния телефонен номер на Малкълм Стърн и му се обадох да го уведомя за повредата изобретението му.

— Сигурно се е разстроил.

— Стори ми се, че да.

— Дано не мислиш, че Стърн е в състояние сам да саботира собствената си разработка? Посветил ѝ е толкова години.

Райдър мълчеше. Известно време съсредоточено разглежда трапчинката в ъгъла на устните ѝ, след което отмести очи. Тази жена имаше невероятно доверие в служителите си. Каква беше тази лоялност към всички тях! Когато всичко свърши, дали ще остане нещичко и за мен?

— Истински лукс е да не подозираш никого, Лорън. Но от сега нататък аз ще се заема с тази работа.

Междувременно Джъстин хвана пилоната и го помъкна към дупката.

— Хей, мамо — извика той, — нямаме време за кафе. Циментът започна да се втвърдява. Остави чашата и ела да ми помогнеш!

Тя повдигна рамене и изгледа Райдър безпомощно, а на сина си рече с бодър глас:

— Веднага, сър! Слушам, сър! Какво ще наредите да направя?

— Хвани пилона за другия край! — нареди хлапето.

— Нищо няма да правиш — спря я нетърпящият възражение глас на мъжа до нея. — Можем да се справим и без майка ти, Джъстин. Тя ще се отдръпне назад като дама и ще внимава да не изкривим пилона. Ти гледай долният край да влиза полека в сместа, а аз ще повдигам другия, разбрано?

Лорън се усмихна и послушно се отдръпна към масичката, където отнесе чашите.

— При мен е добре! — извика момчето веднага щом дебелият край на дървото се потопи в циментовата каша. Поел почти цялата тежест, Райдър бавно повдигаше другата страна.

— Как ти се вижда, маме? — извика Джъстин.

— Наклонен е с около десет градуса — отвърна Лорън.

— На коя страна? — обадиха се едновременно и двамата мъже и тя отново се удиви колко еднакви бяха израженията им.

— Наляво.

— А сега? — попита Джъстин след корекцията.

— Сега е добре.

В същия момент Хати Бел се подаде от вратата и извика:

— Закуската е готова!

Джъстин огледа къщичката за последен път — внимателно и гордо, изтри ръце в задната част на панталона и хукна към нея.

— Божичко, Хати Бел, съвсем навреме идваш. Гладен съм като вълк!

— Кога ли не е гладен. — Майчински се усмихна Лорън, като проследи сина си с поглед.

— Или чисто и просто бърза — обясни Райдър, спомняйки си момчешките години, избърса набързо ръце с една кърпа и я захвърли на земята. После взе чашата и допи кафето си.

— Или пък дава заповеди — подметна игриво тя, поглеждайки Райдър изпод дългите си клепки. — Като един друг човек, когото познавам.

— Навици, навици — засмя се той. Хареса му сравнението между него и Джъстин. Как му се искаше да може открито да даде

обяснение за това сходство, че и за колко още! Едва сега започваше да открива десетки дребни неща и в поведението на момчето, които му бяха толкова познати.

— Благодаря ти, че ми помогна — рече Лорън и се премести, за да му направи място до себе си на пейката.

Райдър не се възползва, а се подпря на масата и кръстоса глезените си.

— Щеше да се справи и сам. Много е упорит, пък и находчив.

— Мислиш ли? — усъмни се тя, отпивайки от кафето. — В едно съм сигурна, щеше да ми дава заповеди и да ме кара да тичам нагоре-надолу като луда, а онова нещо най-вероятно пак щеше да остане криво.

Вдигна очи и забеляза, че Райдър втренчено гледа врата ѝ, където кожата бе ожулена. Той протегна ръка и внимателно отмести яката, за да разгледа място. Погледите им се срещнаха и тя потръпна от силата на чувствата, които зърна в очите му.

— Каза, че не си наранена. Но това на шията ти като че продължава и по ключицата. Толкова зле ли си ожулена навсякъде?

— Не е страшно, Райдър — отвърна тя. — Кожата ми е много бяла, пък и лесно посинява при удар. Иначе се чувствам добре.

Той се отдръпна малко и я изгледа критично. Тя не се помръдна, продължи да го гледа с кехлибарените си очи, спокойно отвърщайки на скептичния му оглед. Райдър взе кафето от ръката ѝ, остави го на масата и внимателно я изправи на крака.

Наведе се към нея и продума тихо и дрезгаво:

— Джъстин бързо ли ще се върне? Искам да ти кажа нещо...

Лорън кимна, безмълвна, а клепките ѝ потрепнаха и почти закриха очите ѝ, когато той я хвана през кръста и силните му пръсти потънаха в нежната плът. После леко я привлече към себе си, а тя цялата се разтрепери.

— Снощи не съм мигнал — прошепна той в ухото ѝ. — Непрекъснато чувах гласа ти, който ме зовеше за помощ. И тихите звуци, които излизаха от гърлото ти, докато преглъщаше и храбро се опитваше да не плачеш. — Пое въздух, дълбоко и хрипкаво. — Чувствах се страшно безпомощен и изпитвах неистовото желание да ударя някого.

Тя неочаквано го целуна под брадичката.

— Ти нямаш никаква вина за случилото се.

— Толкова ми се искаше да стана и да дойда при теб посред нощ. Тя се усмихна и допря буза до силния мъжки врат. Кожата му бе все още влажна от потта.

— Защо не го направи?

Райдър събра в шепа косата на тила ѝ и нежно повдигна лицето ѝ към своето. Вгледа се в очите ѝ. Сякаш не вярваше на ушите си.

— Лорън — промълви той накрая, — толкова си красива — наведе се и целуна ъгълчето на устните ѝ. После мина по ред по бузата ѝ, връхчето на носа и стигна до другия ъгъл на устата. Тя въздъхна и задържа въздуха в дробовете си, така силно искаше, така копнееше той да продължи. А когато пръстите му докоснаха ожуленото място на шията тя простена. Милиметри разделяха устните им...

— Лорън...

Тя отвори очи и се потопи в дълбоката синева на неговите, които я гледаха внимателно.

— Лорън знае, че ще прозвучи нелепо, но...

Тя прошепна нещо, което би могло да означава протест и без да се замисли и за секунда престъпи всички норми на добро възпитание, втълпявани ѝ години наред. Просто се надигна на пръсти и го целуна. Устните му бяха топли, меки и се отвориха охотно под нейните. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя силно притисна тялото си до него. Усети как мъжът пред нея се стяга, поема дълбоко въздух и като стисна лицето ѝ между двете си длани започна да я целува жадно и продължително. Обзе я силно до изнемога желание, пожела мъжът до себе си и бе готова да умре за това. Влечението бе невероятно могъщо, завладя еднакво и тялото, и съзнанието ѝ. Слънцето вече напичаше, наоколо се носеха обичайните сутрешни шумове, но нищо не я интересуваше — все едно че бе на пустинен остров, съвсем сама с обекта на неудържимото си желание.

Пръстите на Райдър се плъзнаха надолу по шията ѝ към сочните и едри бели гърди. Той се боеше да не ѝ причини болка и дланта му погали меката и нежна плът, после я пое в шепа. Тя ахна и той откъсна устни от нейните, и само допря челото си до нейното. Ръката му обаче трескаво опипваше гладката повърхност на гърдта ѝ.

— Заболя ли те, скъпа? — Той дишаше като човек, пробягал километри. Палецът му бавно масажираше копринената кожа. —

Прости ми, ако ти причинявам болка.

Тя обви пръсти около китката му, за да задържи ръката му върху себе си.

— Не, не спирай. Не ме боли.

Лорън, Лорън! Някакъв глас пееше името ѝ и в съзнанието му то звучеше като тържествен химн на любовта. Като неудържим, страстен зов! Жената пред него бе прелестна, никога не бе пожелавал друга по-силно, по-пламенно! Затвори очи, за да се пребори с разкъсващата го страст.

Трябваше да спре! За Бога! Посред бял ден! Всеки момент Джъстин можеше да долети при тях. Главата му се сведе още повече и той успя да целуне жадно върха на бялата, благоуханна гърд — с мъчително усилие на волята извади ръка от блузата ѝ, но телата им си останаха притиснати едно до друго в сладка отмала.

— Някой ден, много скоро... — Райдър шепнеше сподавено, — ще бъдем само двамата, без никой друг. Ще те целувам и то така, както винаги съм жадувал... — Сега устата му бе допряна до ухото ѝ. Лорън усещаше топлината на дъха му и потрепваше. — Ще милвам, ще галя и ще целувам прекрасното ти тяло, навсякъде... и няма да ми стигне всичкото време на този свят...

Ръката му тръгна надолу по гърба ѝ, през кръста и спря на съблазнителните ѝ бедра. Притисна Лорън до себе си и тя по чувства неимоверната сила на желанието му.

— Някой ден... — отново простена той.

Лорън се отдръпна леко назад, а разтрепераните ѝ пръсти се опитаха да загърнат блузата.

— Май трябва да влезем — прошепна тя, пламнала и останала без дъх.

Той я спря, докосвайки я по ръката.

— Лорън, остани си днес у дома, моля те! Наредих тази сутрин да докарат колата ти. Оставил съм ключовете на малката масичка в антрето. Няма нужда да ходиш на работа. Аз ще се оправя с Армстед.

Тя въздъхна, изкушаваше се да го послуша. Но затова пък винаги бе обърквала нещата, именно защото бе играла пасивна роля в отношенията си с мъжете. Първо с Клей, после с Джейк, Майкъл, а сега и с Райдър. Все някой друг вършеше черната работа. Но така повече не биваше да продължава.

Погледна го безпомощно. Как да му каже онова, което ѝ се искаше?

— Не може, Райдър. Не бива. Имам да върша цял куп неща, пък и дължа на Майкъл поне един разговор, за да му обясня защо съм решила да те назнача.

— Не му казвай истината, Лорън. — Смръщи той вежди. — В никакъв случай.

— Майкъл не е човекът, който изнася разработките на Клей. Сигурна съм!

— Защо си толкова сигурна?

— Чувствам го! Толкова ми е помагал...

Райдър изпъна плещи, намръщи се още повече и облече ризата си.

— Май това е сред любимите ти думи, но в случая липсват и логика, и преки доказателства. Опираш се единствено на интуицията си. — Върху ризата той облече бял пуловер. — Лично аз го намирам за прекалено плъзгав, прекалено любезен, прекалено услужлив, с две думи... Прекален във всяко отношение!

— Райдър. — Лорън протегна ръка сякаш да го успокои. Не ѝ се искаше да разгневява този силен мъж, особено след великолепните божествени мигове, преживяни преди малко. Докосна го по лакътя и веднага усети напрежението в мускулите му. — Виждам, че вече подозираш и Майкъл, и дори онзи беден, възрастен Малкълм Стърн. Много ценя мнението ти, повярвай ми. Но просто ще трябва да приемеш и факта, че не мога да се съглася с теб абсолютно за всичко. Все пак аз още управлявам този завод.

— Добре! Чудесно! — Райдър измъкна ключовете на колата от джоба си. Постави си слънчеви очила и изведнъж пред нея застана друг, като че ли чужд и непознат, човек. Вече го нямаше изпълненият с нежност неин защитник и рицар, когото бе целувала само преди няколко минути. Сега пред нея стоеше непознатата мрачна и строга личност.

— Пак ще ти кажа, Лорън, чака те много неприятна изненада, ако продължаваш да гледаш на служителите си като на светци или невинни агънца.

От погледа му не избягна хладната и въздържана маска, която се появи на лицето ѝ. Но вече я познаваше достатъчно. Каквото и да

правеше, Лорън не можеше да контролира устата си. Тя бе уязвимото ѝ място и я издаваше. Мигновено усети жалост към нея, млъкна и прокара пръсти през косата си:

— Зная какво изпитваш към тази компания и към хората, които работят в нея. Но някой систематично те ограбва, а ти му помагаш, като отказваш да погледнеш истината и фактите в очите! Това е!

Тя вдигна ръка, но изведнъж спря и се замисли. Разбираше, че логиката и разсъжденията му са безупречни.

— Не, не е Майкъл — упорито рече тя.

Не виждаше очите му зад тъмните стъкла на очилата, но усещаше силата на погледа му, усещаше също, че той едва се въздържа да не я напляска като упорито момиченце.

— Може би не е точно той — бавно и тихо продума Райдър. — Ала по моя преценка никой не може да бъде извън подозрение, включително и скъпоценният ти Майкъл. — После, без да каже нищо повече, закрачи през моравата към изхода. На средата на пътя внезапно спря и се обърна: — Накарай Джъстин да изчисти и да прибере инструментите. Той тук прави каквото си иска, а ти не смееш дума да му кажеш! — Гледаше я право в очите.

После, без да обърне внимание на възмутената ѝ физиономия, направи още няколко широки крачки и хлопна вратата след себе си.

— Мислиш ли, че много съм разглезила Джъстин, Кланси?

— Моля... — Приятелката ѝ не отговори, защото тъпчеше пуканки в устата си и с интерес гледаше към терена на бейзболното игрище. Бяха на поредния мач от детската лига и в момента на игрището се зараждаше спор между треньора и бащата на един от играчите.

Лорън изгледа Кланси и повтори въпроса си.

— Да или не?

— Хайде бе, привършвайте с тези безкрайни приказки! — провикна се Кланси. — Няма ли да играете този мач?

— Кланси!

— Не бива родителите да се мотаят по терена — още по-високо възнегодува приятелката ѝ, обърна се с възмущение към Лорън и седна обратно на мястото си. — Ето, разсипах и пуканките... — Изтупа

полепналите по джинсите си сол и дребни трохи царевични зърна и погледна въпросително приятелката си. — Защо ме питаш дали е глезен? Ами, глезен е, разбира се! Едно дете, прекалено умно, поинтелигентно отколкото му е нужно и се движи само сред възрастни, които непрекъснато го хвалят и му се възхищават, а то слуша приказките им. Това е съвсем обяснимо, Лорън! Какво те интересува? Ще се оправи с възрастта!

Бе минала цяла седмица от забележката на Райдър, но Лорън изобщо не бе могла да я преглътне и все за нея си мислеше. Щастието на сина ѝ бе нейната ахилесова пета. Приемаше извънредно емоционално всичко, свързано с детето. Освен това бе свръхчувствителна към всяка критика, относно поведението ѝ като родител. За щастие го съзнаваше и си го признаваше.

Междувременно на терена играта бе възобновена и Лорън видя как Джъстин хвана трудна топка, после настигна противников играч, който за малко щеше да направи точка. Сърцето ѝ се напълни с гордост и майчина любов.

— Може би аз прекалявам с чувствата си и така се стига до глезенето, какво ще кажеш, Кланси? — измърмори Лорън. — Но пък...

— Как ти хрумна точно сега да анализираш поведението си? — любопитно я изгледа Кланси, после внезапно присви очи. — Да не би Джейк Левинсън да ти е давал съвети как се възпитават деца, въпреки пълното си невежество по този въпрос?

— Не, не е Джейк... — засмя се Лорън от все сърце. — Райдър...

— Гледай ти! И какво ти каза?

— Че позволявам на Джъстин какво ли не, че не му правя забележки, дори и за най-сериозни провинения. — Погледна стеснително приятелката си: — Така ли е наистина, Кланси?

— Не бих се изразила точно така. А и не са ми известни никакви тежки провинения. Вярно е, че хлапето е адски интелигентно и изобретателно, а пък кой на неговата възраст не се е измъквал от безкрайните родителски нареждания и поръчения — свърши това, свърши онова. Ние на неговата възраст не сме ли били същите? — Протегна ръка и потупа приятелката си по гърба. — Я не се впрягай. Джъстин е толкова добро дете!

Минаха няколко минути в мълчание. И двете внимателно следяха играта.

— Знаеш ли кое ми е интересно — обади се изведнъж Кланси, — питам се какво го е накарало да подхвърли подобна за бележка?

— Джъстин не бе прибрал няколко инструмента и малко боклук — въздъхна Лорън. — Всъщност трябваше да почисти, след като двамата с Райдър бяха монтирали една къщичка за птици.

— Няколко инструмента и малко боклук — повтори Кланси. — Не ми звучи като сериозно провинение. Да не би в момента да е имало и нещо друго?

Лорън отбягна погледа ѝ:

— Какво например?

— Например непредвиден спор между вас двамата.

— Да, тъкмо тогава възникнаха известни противоречия — неохотно призна тя.

— Вероятно за ситуацията в завода, нали? Аз и без това се канех да те питам как вървят нещата там?

— Добре, слава Богу! — отвърна Лорън. — Той е много опитен професионалист, от всичко разбира. Някои от новите му предложения предполагат големи промени, обаче той има талант за работа с хората, така че аз почти няма от какво да се оплача.

— Напълно разбираемо — коментира Кланси. — Този пост едва ли би затруднил човек с огромния опит на Райдър. Интересно ми е как го приема Майкъл Армстед?

— Не е във възторг, разбира се. От самото начало се обиди, че съм назначила Брейдън и оттогава непрекъснато ме увещава да огранича пълномощията му. — Припомни си и сцената в кабинета ѝ тази сутрин и се намръщи. Макар че бе очаквала отрицателна реакция от Армстед, гневът му бе надхвърлил всякакви граници.

Кланси кимна разбиращо.

— И сигурно той не повярва на ушите си, когато му отказа, нали? Нещо съвсем ново за него!

— Аз и без това нямах избор — унило отвърна Лорън. — Бях се съгласила с този план, още повече че и самият Джейк настояваше и го препоръчваше. И как да се откажа от него при първата съпротива?

— Е, разбира се, че няма да се откажеш — насърчи я Кланси.

— Но пък и не съм съгласна да подозирам всички в завода, както иска Райдър.

— Той до голяма степен има право, Лорън. Докато не установиш със сигурност кой точно краде разработките на Клей, по принцип подозираш всички, така си е.

— Разбирам, но се чувствам и нелоялна към хората си, след като пуснах Райдър в завода под фалшив претекст.

— Това пък е съвсем излишно. Няма смисъл. — Кланси отхвърли угризенията на Лорън с типичния си прагматизъм. — Винаги можеш да се извиниш на когото трябва — ако разбира се стане необходимо — след като Райдър Брейдън отстрани опасността за завода и за всичките му служители и направи работата им сигурна за следващите трийсетина години, нали? — Междувременно изкрещя поощрително по повод успешната игра на Джъстин. — Какво чух наскоро? Един от любимите ти работи щял да те разкъса, вярно ли е?

— Ти пък откъде разбра? — удиви се Лорън.

— От Джейк няма защо да се боиш — сви Кланси рамене.

Лорън веднага се заинтригува, забравила за собствените си неприятности:

— Значи пак се виждате с Джейк?

Кланси се загледа в красивата дъга на сполучливо ударена топка.

— Той се отби при мен преди две вечери.

— Кланси, наистина ли?

— Само си поговорихме, Лорън, нищо повече. Все още не може да ми прости, че приех онази работа във Вашингтон.

— Много беше засегнат.

— Добре де, но това беше преди десет години! Бях хлапачка, пълна с детски мечти и амбиции. Надявах се да стана голяма журналистка. Искях да обиколя света. Би било направо глупаво на онези години да си остана в този заспал град в Алабама, да се омъжа и да раждам деца, докато ме привличат съвсем други неща!

— Но бяхте сгодени, Кланси! Не помниш ли?

— Молих го да дойде с мен! Той вече бе завършил, беше адвокат. Можеше да си намери фантастична работа във Вашингтон, но не му се напускате Мобийл.

— Хората не могат да бъдат еднакви, Кланси.

— Да, вярно е.

— Мисля си, че го е страх да повярва, че наистина си се променила.

— Сега съм вече готова за това, което той иска. Бях по целия свят, видях толкова много неща. Доказах се като журналист. И се върнах у дома, където възнамерявам да остана. — Изтръска с длан още няколко трохи от пуканките, останали по джинсите ѝ и вдигна очи. В тях святкаше свирепа решителност: — И ще го накарам да ми повярва, та ако ще да пукна!

Лорън прикри усмивката си. Макар да бе изминало цяло десетилетие, привличането между Джейк и Кланси не бе угаснало, напротив! Щом се съберяха, мигновено започваха да хвърчат искри. Остри характери са и двамата, помисли си с най-топли чувства Лорън. Жалко, че досега различията им ги бяха задържали разделени.

Кланси подпря брада на бастуна. И рече с известно отчаяние:

— Най-много ме удивлява фактът, че Джейк се възхищава от качествата на Райдър и го уважава именно заради тях, а мен ме отхвърля точно поради същите черти!

Лорън я изгледа с изненада. И действително между Кланси и Райдър имаше доста сходни черти. И двамата бяха упорити и целенасочени хора, и бяха направили забележителни кариери, отвели ги по най-екзотичните кътчета на земята. И двамата обичаха да поемат риск, и двамата вероятно ненавиждаха предпазливостта, която пък бе вродено качество на Джейк, а и на нея самата, помисли си кисело Лорън. Защо ли Джейк, който завиждаше донякъде на Райдър, отхвърляше Кланси, която носеше същите волеви черти като Брейдън?

В същия миг около двете приятелки избухна истинска буря от аплодисменти, но Лорън остана безучастна, погълната от мислите си. Тя вече се отличаваше от Джейк — твърдо бе решила да не се примирява с проблемите и да не избира лекия и уж сигурен път на съгласието с всички и всичко. Бе вече готова да рискува, ако трябва да постави на карта удобното си и приятно съществуване, но да получи онези незначителни удоволствия от живота, които обещаваха връзката ѝ с Райдър, та макар и с известна несигурност. При положение, разбира се, че той самият я желаше.

Неочаквано хрумнала ѝ мисъл я накара да смръщи чело. Ами ако Райдър и Кланси бяха хора, които се боят да се обвържат? Нищо чудно!? Практиката и събитията говореха именно за това. Райдър водеше живот, чийто стил бе предмет на завист и възхищение от страна на мнозина мъже. Не можеше да си представи, че той ще се

откаже от този стил, а и защо да го прави? Що се отнасяше до Кланси пък, тя изглежда бе готова накрая да свърже съдбата си с тази на Джейк, а той вероятно скоро щеше да разбере за това.

— Я виж кой е тук! — прекъсна Кланси мислите ѝ.

— Райдър! — Лорън го зърна и сърцето ѝ подскочи. Брейдън не се озърташе. Гледаше право пред себе си и вървеше към Джъстин, който вече го бе забелязал. Тънка телена мрежа отделяше игрището от зрителите. Сега момчето се затича към мрежата ухилено до уши и протегна пръсти през малките дупки в нея. Щом Брейдън се доближи достатъчно синът ѝ започна да му говори нещо, много бързо и оживено. Лорън ги наблюдаваше със смесени чувства. Джъстин очевидно се нуждаеше от вниманието на някой по-възрастен мъж, това бе безспорно. Нямаше баща и тази липса не можеше да не се отрази на психиката му. Всяко момче имаше нужда от баща или поне от някакъв заместител, рече си тя горчиво. Усещаше отсъствието на Клей и ѝ липсваше дълбокото и истинско приятелство, което ги бе свързвало. Добре де, но не всеки мъж би могъл да бъде този заместител. Момчето бе вече отхвърлило вниманието на няколко от старите приятели на Клей. А Майкъл? Той бе се старал месеци наред, докато детето откликна донякъде на протегнатата от по-възрастния човек приятелска ръка.

А сега, за по-малко от четири седмици, гледай само как се сближиха! Мисълта дойде спонтанно в съзнанието ѝ.

Продължаваше да ги наблюдава, а Джъстин очевидно му обясняваше какво е станало досега. Правеше това с много ентузиазъм, а Райдър се усмихваше леко и явно слушаше извънредно внимателно. Не бе никак трудно човек да си обясни за що Джъстин е толкова привлечен от Райдър и защо това бе станало сравнително бързо. Със същата лекота и обаяние Брейдън бе предположил към себе си почти всичките служители в завода.

Проряза я неочаквана болка. Дано момчето да не страда по-късно, мълчаливо се помоли Лорън. Може би Райдър истински се радва на детската компания, но това вероятно е само временно явление. Възможно е скоро да замине в поредната си командировка в някой затънт край на света, за да не се завърне с месеци! Освен това начинът на живот на Райдър бе прекалено напрегнат и интензивен, за да има в него място за едно момче. Едно бе тя да рискува чувствата ѝ

да останат без отговор, съвсем друго — да бъдат подложени на изпитание тези на Джъстин. Неин дълг бе да се грижи за него и да го опази, поне докато е още малък.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Райдър? Райдър Брейдън! Ти ли си, за Бога?

Усмихнат Райдър слушаше развълнувания разказ на Джъстин за развитието на мача, по време на който на два пъти му бе идвал реда да удря топката. Обърна се с любопитство и за своя изненада видя пред себе си ухиленото лице на Нийл Пътнам! Приятелят му от студентските години сграбчи ръката му и енергично я раздруса:

— Как си, приятелю? Какво правиш, по дяволите?

— Добре съм — отвърна Райдър и на свой ред широко се усмихна. — По-добре не би и могло да бъде.

— Откога си в града?

— Отскоро. Обаждах се в службата ти, но ми казаха, че си в чужбина — по линията на някаква програма за културен обмен, така ли? В Мексико беше, нали?

— Да, взех и Пати и близнаците. Тази седмица се върнахме. — Нийл се отдръпна и огледа приятеля си с лъчезарна, доброжелателна усмивка. — Добре изглеждаш. Откога не сме се виждали, я да си помисля? Май от пет години? — Поклати глава. — Как лети само времето!

— Здравейте, доктор Пътнам — обади се Джъстин.

Нийл все още гледаше Райдър, след миг отмести очи към Джъстин, усмихна се и на момчето и изведнъж занемя. Хвърли бърз, изпитателен поглед към Райдър, след това се обърна към, детето:

— Здравей, Джъстин, какво става тук?

— Нищо особено засега — сви малкият рамене. — Къде са?

— Коди и Джейс? Горе на трибуната. Изостанали са с тренировките и сега ще погледат малко от скамейката.

Джъстин подритна оградата:

— Не сте прав. Наистина се нуждаем от тях. Къртис Уейнрайт все още отсъства и треньорът е пуснал Шърли Бийчъм. — В гласа му прозвуча искрено презрение.

— Е, може би следващата седмица ще са вече във форма — рече Пътнам и изгледа Джъстин със симпатия.

— Джъстин, твой ред е! — извика някой откъм игрището.

— Трябва да бягам — усмихна се момчето и хукна през терена.

Настъпи минутка тежко мълчание.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Райдър? — пръв се обади Нийл.

Райдър бе проследил детето с очи. То тъкмо грабваше бухалката, направи няколко бързи замаха за загрявка и пристъпи напред, за да посрещне първата топка за този гейм. Удари я ниско долу — постижението не беше лошо — захвърли бухалката и се затича с всичка сила към първа база. Очите на Райдър се разшириха от вълнение, той неохотно се обърна към Нийл, после се разсмя сякаш извинително:

— И аз си задавам този въпрос вече цял месец.

Нийл го изгледа замислено, после се извърна към малката трибуна за зрители и очите му потърсиха Лорън.

— Боже мой, никога не съм си представял... Как реагира Лорън, когато ѝ каза?

С наведена глава Райдър подритваше червената пръст на терена под мрежата, проврял пръсти в дупките по-горе.

— Не съм ѝ казал. Все още...

— Това не го вярвам — промълви Нийл и тихо изруга.

Райдър поклати глава безмълвно.

— Тя и без това скоро ще се досети — измърмори приятелят му.

— Защо? — Райдър рязко изправи глава.

— Боже, Райдър, та той толкова много прилича на теб!

Лицето на Брейдън се изкриви в мъчителна гримаса — обзе го буйна радост, помрачена мигновено от пареща мъка, задави го болка, сякаш някой искаше да го задуши. Копнееше да може да заяви пред всички, че Джъстин е негов син. През последните единайсет години бе обикалял света самотно, без никакви връзки, без ангажименти, без любов. Нямаше семейство, нямаше корени, пък тогава и не държеше особено на тях. Но не и сега! Кога начинът му на мислене се бе променил толкова рязко?

Загриженото лице на Нийл отново се насочи към скамейките и подири Лорън с очи.

— И вероятно вече имаш и някаква връзка с нея, нали?

— Да, имам... — Райдър се загледа във върховете на обувките си и тъжно поклати глава. Странни думи употребяваше приятелят му. Но си беше точно така. Нали той самият си бе обещал да не стига до там. Обаче се бе обвързал и на всичкото отгоре бе затънал до шия в почти целия ѝ живот. Беше забъркал такава каша...

— И как стана тази работа, Райдър? Защо?

— И аз не зная. — Брейдън безпомощно сви рамене. — Съвсем сигурно е, че не беше по мое желание или по мой план. В началото си беше чист бизнес. Джейк ме помоли да им стана консултант по едно дело. Сигурно знаеш за него? — Погледна Нийл, който кимна утвърдително. — Срегнах се с Лорън един-два пъти. Съпругът ѝ бе починал. Тя ми се стори ужасно уязвима... Помислих си, че наистина има нужда от мен. Знаех си, че тази работа започва да става лудешка и неразумна, но не можах да се спра. После видях Джъстин... — Засмя се с неудобство, почти срамежливо. — Опитах се да се измъкна, да се отдръпна... Но не можах, Нийл. Това е.

Нийл бавно поклати глава.

— Опасна игра играеш, Райдър! Мисля, че разбираш това?

Райдър потри слепоочията си:

— Разбирам, че трябва да ѝ кажа. По дяволите, длъжен съм да ѝ кажа всичко. Но тъкмо се наканя да го сторя и ме хваща страх. Не искам да ги загубя.

— И какво ще направиш в края на краищата?

— Не съм съвсем сигурен... — измърмори Райдър.

— Какво означава това? — Нийл присви очи.

Как какво? Райдър погледна към терена и Джъстин и почувства невероятна самота. Усети парещо съжаление за всичко, което бе изпуснал от живота на това дете. Всички важни моменти — първата дума, първата усмивка, първата самостоятелно направена крачка... Кой ли го бе научил да кара колело? Дали бе плакало първия училищен ден, когато за пръв път се бе отделило от майка си?

Отново погледна към терена — Джъстин се разхождаше напред-назад, очакваше реда си. Изглеждаше уверен в силите си и спокоен, безгрижно подмяташе бухалката от едната в другата ръка. Някой му извика от скамейките на трибуната. Той тръгна към мястото, където щеше да посрещне следващата противникова топка. Не, не — рече си

Райдър. Едва ли е плакал през първия учебен ден, поне не повече, отколкото той самият.

Клей и Лорън Холт си бяха свършили добре работата по отношение възпитанието на Джъстин, но дълбоко в себе си Райдър се гордеше с истинското наследство — неговото, това, което очевидно бе предал на сина си. Джъстин бе здраво и интелигентно дете, роден атлет. Нещо повече, в него имаше дух и решителност, вродено самочувствие и непокорима гордост. Какъв истински мъж щеше да стане! Очите му се отделиха от момчето, за да се насочат към скамейките, където бе Лорън. Точно сега ли трябваше да напусне живота им? За да остане отново сам?

— Всичко това е моя грешка — виновно измърмори Нийл, а в очите му се четеше истинска загриженост. — Хиляди пъти съм се упреждал за това, че се раздрънках онази вечер. Това е непростимо нарушение на медицинската етика и професионалната тайна. — Той тъжно поклати глава. — Боже, само как съжалявам, повече, отколкото можеш да си представиш.

Очите на Райдър отново бяха приковани на терена, където Джъстин се канеше да спечели още една точка за отбора си. Краката му танцуваха по игрището, но се държеше на нужното разстояние от противниковия играч и очевидно здравата го дразнеше. Ухилено, момчето се опита да притича до съседната база, но не успя и бързо се върна в своята.

— Изобщо не трябва да съжаляваш — кратко издума Райдър, без да отделя очи от сина си.

Нийл погледна към публиката, където стояха неговите близнаци Коди и Джейс — изправени и настървени — и запалено викаха за „Блу Джейс“. Остана така замислен за минутка, после потупа Брейдън по рамото и рече с леко дрезгав глас:

— Не се притеснявай, приятелю, ще се видим пак.

Райдър проследи с очи Нийл, който тръгна към синовете си. И двамата бяха почти сламеноруси, синеоки — истински умалени копия на баща си. Почувства лека завист, когато и двамата весело посрещнаха баща си, борещи се кой да го прегърне пръв. Също като игриви паленца, рече си Райдър и се усмихна, като си спомни вечерта, в която се бяха родили. И тогава бе изпитал лека завист, но пък и бързо бе забравил за случилото се — бе прекалено млад, целият му живот бе

пред него, тепърва щеше да пътува до втръсване. Онази вечер — май беше точно преди единайсет години — и на ум дори не му бе дошло за възможността да има собствено семейство. Тогава то не бе дори и в списъка на важните неща, които го чакаха тепърва, то бе нещо мъгливо, оставено за далечното и неинтересно за момента бъдеще.

Какво се бе променило? Кога се бе променил той самият? Тълпата зарева в същия миг. Обърна се точно навреме да забележи Джъстин, който с героичен плонж се бе добрал до финала и сега се изправяше бавно, пламнал от удоволствието на победата. Момчето се усмихна и помахна с ръка — махна на него — на Райдър! Веднага му хрумна мисълта, че при първа възможност трябва да сложи край на измамата, да изясни истината, да ликвидира тайната. Тя помрачаваше отношенията им! Как ли ще реагира Лорън, когато се опита да ѝ обясни? Дали ще разбере какво бе направил той и защо? А имаше и друга опасност. Щом схване каква точно е връзката помежду им, тя би могла да го прогони завинаги от живота си.

Би трябвало да разбере! Той ще я накара! Впи пръсти в стоманената мрежа на оградата. Даде си сметка, че никак не е сигурен дали тя ще погледне на постъпката му благосклонно. Иначе щеше ли да усеща непрестанното напрежение и онази болка в свития си от притеснение стомах сякаш беше престъпник? Нийл бе прав. Трябваше да ѝ каже веднага. Но първо да ликвидира онзи проблем в завода. Възможно е Лорън да е в голяма опасност. Това беше задача номер едно. Докато не отстрани опасността не би трябвало да се залавя с друго!

Горе на скамейката до Кланси Лорън както винаги потръпна при появата на Райдър. Висок, широкоплещест гигант, той пристъпваше като бог по тревата. Скоро след това жилавата му фигура се понесе по стълбите нагоре, прескачаше по две стъпала към трибуната! Въпреки най-добрите си намерения и решимостта да се съпротивлява на вълнението, което винаги я обземаше при вида на този мъж, тя бе напълно безпомощна пред тръпките, които полазиха по цялото ѝ тяло.

— Гледай ти!

— Какво има? — Изненадана, Лорън обърна очи към Кланси.

— Нищо, просто си възклицавам — дяволито рече Кланси, докато очите ѝ обгърнаха фигурата на Райдър. — Никак не се учудвам, че ти е взел ума и те е накарал да забравиш и задръжките, и скрупулите си, че и какво ли още не.

Задръжки, скрупули! Боже! За миг Лорън си помисли колко ли би било хубаво да ги няма изобщо — също като Кланси! Сигурно тогава няма да живее в постоянно напрежение, няма да се разхожда насамнатам и да се опитва да си представи какви ли не любовни техники, които никога не бе изпитала! Няколкото минути в прегръдките на Райдър само дадоха храна на въображението ѝ и запалиха огъня на сладостно очакване.

— При това не си само ти — продължи закачливо приятелката ѝ и я потупа разбиращо по коляното. — Като гледам преди малко как сладко се усмихваше и Джъстин, докато разговаряше с нашия герой, май и хлапето е влюбено в него... Сега изглежда са първи приятели.

— Райдър му отделя доста време — отвърна глухо Лорън.

— Разбирам — отрони само Кланси, но в очите ѝ се появи игриво пламъче, което накара Лорън да изпита смътно безпокойство.

— Кланси...

— Извинете. Ако обичате... — Райдър си пробиваше път сред зрителите на трибуната, устремен към Лорън. Хората учтиво го пропускаха да мине.

— Здравейте — рече той, спря и я погледна право в очите.

— Здравей — механично отвърна Лорън и мигновено забрави за какво говореше с Кланси. Загорял от слънцето, с обветрено от времето лице, този мъж просто я караше да губи ума си. Коя ли жена би устояла на леко усмихнатия здравеняк с невероятен мъжки чар?

— Здравей, Райдър — усмихна му се Кланси и наклони глава, а очите ѝ немирно зашариха по лицата на двамата.

— Тук май е главната агитка на „Блу Джейс“, прав ли съм? — попита той и понечи да се отпусне на скамейката до Лорън.

— Точно така — рече Кланси и внезапно се изправи, подпряна на бастуна. — Седни тук, на моето място. Нашият човек на терена е в чудесна форма днес, само дето онзи глупак, съдията... Ще взема да сляза долу за малко, че и аз като някои други досадници да му кажа няколко приказки!

— Кланси... — Лицето на Лорън помръкна.

— Не се безпокой, няма да излагам Джъстин. Обещавам ти! — И като им махна весело с бастуна, закуцука надолу по стъпалата към игрището.

Скамейката бе запълнена с хора и се наложи Райдър леко да присвие рамене и се попрегърби сякаш да се смали, а Лорън неволно се притисна към него и се сгуши до ръката му, наведена напред.

Двамата не бяха разговаряли насаме от онази сутрин, когато той и Джъстин монтираха къщичката за птици. Въпреки това тя го бе виждала всеки ден в завода. Пък и кой ли не я бе информирал за действията и поведението му из цеховете. От най-нископоставения чиновник до самия Майкъл Армстед — десетки хора ѝ разказваха, без да ги е питала, всевъзможни неща за новия производствен директор. Изглежда нямаше начин човек като Райдър Брейдън да мине незабелязан, особено в завод като този на Холт, основан и ръководен от едно семейство. Всъщност така бяха планирали нещата и Джейк, и Райдър. Седмицата се изниза, а тя не престана да мисли за целувката в онази ранна утрин. Постепенно се бе изнервила от очакване и от факта, че той не бе намерил време да се отбие при нея, макар и за малко. Поне да я бе информирал за това с какво се занимава! Излизаше, че първият ѝ опит да му подсказе, че го харесва, бе минал незабелязан! Поне така смяташе тя.

— Тъкмо си мислех, че би могъл да се отбиеш за няколко минути и да ми разкажеш дали си открил нещо... — студено започна Лорън.

— Когато науча нещо със сигурност, ти ще си първата, която ще разбере — отвърна Брейдън, без да откъсва поглед от терена долу.

Защо ли казаното от него току-що я ядоса толкова много? И без да разсъждава повече, тя продължи:

— Цялата седмица е пропиляна напразно, така ли?

— Не съм казвал такова нещо.

— Значи все пак си научил нещо... — Тя го изгледа изпитателно. — Или си открил кой е човекът? Кой е той, Райдър?

— Имам само някои подозрения, Лорън. — Той я погледна предизвикателно. — Вече съм си научил урока да не подхвърлям пред теб разни имена, без да имам достатъчно сериозни доказателства. Затова сега си мълча и продължавам да работя по проблема. Освен това не съм абсолютно сигурен какво точно става в твоя завод.

Нещо в тона, в сериозното изражение на лицето или пък в загрижено присвитите му устни я накара да забрави раздразнението и обидата.

— За какво намекваш, Райдър? Моля те, кажи ми!

— Не зная точно. Колкото повече се ровя, толкова повече недоумявам и се обърквам...

Тя впи очи в неговите:

— Какво означава пък това? — Гласът ѝ прозвуча високо, хората наоколо я погледнаха с любопитство.

— Не е тук мястото да го обсъждаме — прекъсна я той и окуражително стисна лакътя ѝ. — По-добре да се видим в кабинета ти утре рано сутринта. Тогава ще поговорим. Аз също искам да те питам някои неща.

Само че Лорън не можеше да чака. Щом има да ѝ казва нещо, нека го чуе още сега. Веднага. Или малко по-късно, да речем, след края на мача. Ще отведе Кланси до тях, ще сложи Джъстин да спи и после Райдър ще ѝ разкаже всичко. Трябваше от самото начало да се разберат той да я информира всеки ден, а не тя самата да слухти като влюбена ученичка.

Мислите ѝ бяха неочаквано прекъснати от силна глъчка на терена. Райдър я хвана за ръката и двамата се изправиха.

— Това е Кланси — рече ѝ той и я повлече със себе си надолу към скамейката на резервните играчи на „Блу Джейс“. Лорън протегна врат, за да види какво става и изумено ахна, когато зърна дребната фигурка на приятелката си да лежи по гръб в малкото изкопче пред пейката на резервите от екипа на Джъстин. Боже мой! В онази мръсна червена пръст, рече си тя и като се отскубна от Райдър хукна към Кланси. Разблъска съотборниците на Джъстин и се наведе над нея.

— Какво се е случило? — попита разтревожено и се отпусна на коляно до приятелката си.

— Пак това проклето коляно — изохка Кланси и сините ѝ очи обиколиха уплашените лица на момчетата, които се бяха скупчили около нея и я зяпаха с широко отворени очи. — Ама че калпав крак... — продължи тя леко засрамена. — Тъкмо говорех със съдията, когато изведнъж се спънах и ето ме сега тук по гръб.

— Ти не говореше със съдията, ти му крещеше, Кланси — поправи я Джъстин, който също я гледаше, само че с любопитство, а

не с уплаха. — После започна да размахваш бастуна пред лицето му. А когато той отстъпи, ти се спъна в бухалките тук и падна.

— Кланси, скъпа моя, удари ли се? Много ли те боли? — Лорън съчувствено погали бинтованото коляно и като опарена отдръпна ръка, когато приятелката ѝ изохка и присви очи от болка.

— Навехнала съм го. Нищо ми няма.

— Няма да е „нищо“ след петнайсет минути, когато се подуе и стане двойно по-дебело — загрижено се намеси Райдър и клекна до Лорън. — Ела, ще те занеса до колата. Лорън ще те откара у дома.

— Ами Джъстин? — възрази Кланси и се опита да седне. — Мачът още не е свършил.

Без да отговори, Райдър я вдигна на ръце и я понесе, а Лорън взе бастуна.

— Ами малкият... — започна Лорън и се обърна.

— Не се безпокой — спокойно отвърна Райдър, — ти се погрижи за Кланси, аз ще се заема с Джъстин.

Лорън се запита какво ли е намислил, но не посмя да каже нищо и само кимна утвърдително.

Когато рано на другата сутрин Лорън паркира колата си пред завода, на паркинга имаше само още два автомобила. Единият беше блейзърът на Райдър, а другият ѝ бе непознат — черен, нисък и очевидно мощен, силно издължен спортен модел. Не позна и марката. Загледа го за миг и реши да провери кой от служителите ѝ е толкова съвестен, та идва в ранната утрин на работа.

Взе куфарчето си, излезе от колата и след малко вече бе забравила и черния автомобил, и евентуалния му собственик. Не бе спала достатъчно тази нощ. Часове наред си бе задавала въпроси, на които не знаеше отговорите, непрекъснато се бе безпокояла за какво ли не. Райдър бе довел Джъстин, но отклони поканата да влезе. И въпреки силното си желание да го разпита за толкова много неща, тя не настоя. Ставаше ѝ все по-трудно да се бори със силното си увлечение по този мъж, а на всичкото отгоре сега той бе и неин служител, подчинен с други думи. Да не говорим за отношенията, които съвсем очевидно се създават между Джъстин и Райдър, рече си тя. Започна да се изкачва

по стълбите към предния вход. Лицето ѝ бе намръщено, бе потънала в мисли. Толкова се бяха усложнили нещата напоследък...

За голяма нейна изненада главната врата бе отворена. Премести куфарчето в другата си ръка и прибра ключовете в чантата. Вероятно Райдър бе оставил вратата отключена, за да я улесни. Стъпките ѝ отекнаха из пустите коридори. Обикновено фоайето бе пълно с хора, но тази сутрин всичко изглеждаше странно празно и тихо. Имаше нещо доста необичайно тук и тя почувства леки тръпки да полазват по гърба ѝ. Сви по коридора, който водеше към кабинета ѝ.

Още отдалеч забеляза, че вратата е леко открената. Значи Райдър вече я очакваше вътре. Обзе я неясно предчувствие. Пое дълбоко дъх и силно бутна вратата.

Какво бе това? Дочу ли нещо? Приглушено тупване, после шум като от боричкане или тътрене. Очите ѝ бързо обиколиха стаята. Беше още много рано, нищо не се виждаше. Трябваше да включи осветлението. Защо ли Райдър не бе запалил лампите? По стар навик ръката ѝ се протегна към ключа, но не стигна до него. Долови нови шумове, после като че нещо тежко падна, а нечий глас изстена болезнено.

Пристъпи напред и тогава видя, че вратата на склада е отворена, а вътре светеше. В малката стаичка имаше двама мъже! Изненадани, те вдигнаха очи. Лорън се уплаши и замръзна на място с впит в тях поглед. На главите им бяха нахлузени маски от найлонови чорапи, а в краката им лежеше човешко тяло. Сърцето ѝ подскочи и сякаш спря. Райдър!

Той изпъшка и като повдигна коляно, се опита да стане. Движението му, сякаш уплаши двамата нападатели и те беззвучно се втурнаха към Лорън. Кръвта замръзна в жилите ѝ от ужас. Не можеше да откъсне очи от разкривените черти на лицата им под плътно прилепналата материя. Минаха на милиметри от нея, изскочиха през вратата и стъпките им закънтяха из пустите коридори.

Лорън се устреми към Райдър, а краката ѝ омекнали, сякаш от глина, трепереха неудържимо. Едва стигна до него и се свлече на колене. Погали лицето му с треперещи пръсти. Кръв! По пръстите ѝ имаше кръв — неговата!

— Райдър! Мили Боже! Какво са ти направили?

Той отново се опита да се подпре на коляно, за да се изправи.

— Не, не! Остани тук, ще отида да потърся помощ!

Райдър поклати глава и почти седна с ужасно усилие на волята, задъхан и със замътен поглед. Хвана се за кръста и изохка:

— Добре съм. Нямаха време да ми счупят нещо — упорито рече той и внезапно ѝ се усмихна с леко крива усмивка. — Ти пристигна навреме, тъкмо да им развалиш удоволствието.

Пренебрегвайки опитите му да я отблъсне от себе си, тя го прегърна през рамото и му помогна да се настани по-удобно, намествайки един от кашоните зад гърба му. Райдър дишаше тежко. Кехлибарените ѝ очи загрижено го оглеждаха и изведнъж потъмняха, когато се спряха на устата му.

— О, Райдър, та ти кървиш!

Той небрежно обърса кръвта с опакото на ръката си.

— Нищо ми няма, Лорън. Наистина! Не се бой. — Взе от ръката ѝ салфетката, която тя измъкна от чантата и я допря до разцепената устна. — Успя ли да ги видиш добре?

Лорън го погледна с неразбиращи очи:

— Какво каза?

— Питам, успя ли да ги видиш?

— Естествено. Те едвам не ме събориха, когато избягах.

— Имах предвид друго — познаваш ли ги? Разпозна ли някой от тях? — Той пак се опита да се изправи на крака, примигвайки от болка. Лорън се засуети около него, хвана го за кръста.

— Не, тези маски пречеха... Нещо да не ти е счупено? — запита тя разтревожено, като, без да се усеща милваше гърдите му с все още потрепващите си пръсти.

— Не, само съм ожулен и натъртен тук и там. Къде по-зле съм си изпачал. — Хвана ръката ѝ в своята и я стисна окуражително. — Обаче се изплаших до смърт, като те видях да влизаш. Само като си помислих какво можеха да ти направят... — Затвори очи и се облегна на един от старите шкафове.

Сърцето ѝ преля от съчувствие — погали охлузеното и посиняло на няколко места лице. Райдър изви лице и целуна дланта ѝ. В Лорън се надигна неударима нежност, завладя я и някакво друго чувство — далеч по-дълбоко и неописуемо...

— Какво стана тук, Райдър? Кои бяха тези двамата?

Опрял гръб на шкафа, мъжът се изправи, вече поукрепнал, и я поведе в кабинета, без да пуска ръката ѝ. Затвори вратата и се запъти към коженото канапе. Тежко се отпусна и се опита да я привлече до себе си, но тя отказа и остана права. Все още беше уплашена и разтревожена. Отиде до малката тоалетна и намокри кърпа с хладка вода. Внимателно избърса лицето му и за почналата да се подува устна. Той измърмори нещо и тя отдръпна ръка.

— Извинявай — каза му тихичко и внимателно започна да разглежда разкъсаната кожа. — Тази рана не се нуждае от външна превръзка. Сигурно има вътрешен кръвоизлив.

Очите им се срещнаха. Стори ѝ се, че поглежда в бурните пенливи вълни на разгневено море. Рядко им се случваше да са толкова близко един до друг и сега тя използва възможността да огледа чертите на лицето му. Очите, помисли си Лорън, не съответстват на грубата мъжественост на лицето. Бяха тъмносини и този цвят се подчертаваше приятно от леки черни кръгове около ириса, над който надвисваха дълги и леко завити по краищата мигли. Краят на едната вежда бе леко цепнат и така симетрията на това хубаво мъжко лице се нарушаваше. Тъкмо това сега ѝ се стори извънредно трогателно, поиска ѝ се да го целуне и погали. Сърцето ѝ преливаше от нежност и милост към този силен мъж.

— Някой иска да ме разкара от играта — тоест не съм им удобен като твой помощник, Лорън. Преча им тук — в твоя бизнес.

— Какво означава това? — премигна тя.

— Ами тези двамата негодници ми бяха направили нещо като засада тази сутрин тук. Вероятно са ме следили през последните две седмици. Почти всеки ден пристигам тук рано, още преди шест. Изчакали са ме да вляза и после ме нападнаха в склада.

Тя потрепери, ледени тръпки пробягаха по гърба ѝ. Райдър я гледаше и нервният възел в стомаха му се стегна отново. Боже, как само искаше да ѝ помогне, да я приласкае, да я защити от всичко, което ставаше в завода. Но това е всъщност и основният проблем тук, рече си той и собственото му безсилие в момента го отчая още повече. Колко бе безпомощен и слаб сега... И все още не разбираше какво точно става около него.

— Може би търсят онези планове... липсващите — предположи тя. — Нали и ние започнахме издирването в този склад. Може би и те

предполагат, че са там...

— Не. Искаха да ме предупредят да се разкарам и го направиха: разкарай се от пътя ни и не се връщай повече, защото следващия път...

— Според теб това ли е била целта на посещенията им?

— Точно така — сухо рече той. — И я постигнаха много убедително.

— Не мога да повярвам — прошепна тя и седна до него. — Какво можем да направим? Да се обадим ли на полицията?

— Да, струва ми се, че трябва да я уведоим, но нямаме много факти. Гласовете им ми бяха непознати, можем да ги опишем в най-общи линии, но тези маски...

— Видях колата им отвън, но не запомних номера...

— Не забеляза ли нещо по-особено — лепенки или надписи по броните, специални фарове или нещо подобно...?

Лорън поклати глава:

— Колата бе черна, явно с много мощен двигател. Почти нова... само това си спомням. Май че имаше нещо на задния прозорец, но не съм сигурна. Толкова съжалявам, че те нараниха, Райдър. Никога не съм вярвала, че може да се случи нещо подобно. Да знаеш колко съм ти благодарна за всичко, което направи за мен.

— Хей, госпожо, какви са тези приказки? — Райдър протегна ръка и я хвана нежно за брадичката. — Ти май искаш да ме разкараш, а? По бързата процедура, нежно и кротко. Вече заговори в минало време и прочие. Няма да стане! Няма да се откажа, особено сега, след като се опитаха да ме принудят със сила. Свикнал съм с тези неща, издържам на голямо напрежение. Добре е да го знаеш!

— Ако по една случайност не бях пристигнала в онзи момент, знае ли човек какво щяха да направят с теб? Не ми се иска тук да има повече насилие, Райдър! Ще продължим битката в съда и по всички начини, които повеляват американските закони. Както по-рано, преди двамата с Джейк да измислите този план!

— Това нещо няма да се реши в съда, Лорън. — Той се изправи и смръщи лице от болка.

— Зная си, че рискувам да загубя. Но това е риск, който съм готова да поема. Освен това няма да загубя цялата си компания, а само дългосрочните права върху разработките на Клей. Все ще оцелея някак. Джъстин и аз...

— Ти няма ли да започнеш да ме слушаш какво говоря!

Тя се стресна и го погледна уплашено. Никога не бе говорил толкова грубо! Стоеше пред нея с широко разкрасени крака, агресивен и навъсен:

— Това дело няма да се реши в съда, защото, както виждам, случаят не е просто кражба на разработки, ами далеч по-сложна и опасна работа. Не само кражби стават в завода ти, Лорън!

— За какво говориш, Райдър?

Той енергично разтри мускулите на врата и тила си.

— Все още не съм съвсем сигурен. — Отиде до прозореца и се загледа навън. — Проверил съм доста неща, Лорън. И част от тях са меко казано странни. Някои от научните проекти, по които се работи в отдела за развойна дейност, нямат нищо общо с промишлената роботика. — Обърна се пак към нея. — Компанията „Холт“ никога не е сключвала контракти за военни разработки, нали? Прав ли съм?

— Не... Да, искам да кажа, че си прав. — Поклати глава, объркана. — За какво говориш? За роботизирани машини, които се използват на бойни самолети или кораби, нали?

— Да, това имам предвид.

— Никога не сме сключвали такива договори. Клей бе убеден пацифист. За нищо на света не би се съгласил неговите работи да се използват за нещо друго, освен за мирни и хуманни цели. Беше идеалист, в пълния смисъл на думата.

— Е, някои хора в компанията ти не споделят възгледите му...

— Ти да не би... — Лорън поклати глава. — Не, това е не възможно. Такива неща не могат да се случат тук без мое знание.

— Сама каза наскоро, че не си технически квалифицирана достатъчно, за да ръководиш научната и чисто професионалната дейност на компанията, Лорън. Можеш да разчиташ някои чертежи и спецификации, но я си представи, че някой си поста ви за цел умишлено да те заблуди?

— Но защо? — почти изплака тя и скочи от канапето. — Компанията никога няма да сключи контракти за производство или разработка, на каквото и да е извън промишлени работи. Погрижила съм се за това. Какво точно имаш предвид?

— Все още не съм намерил категоричен отговор. И да ти призная честно, не бях готов да ти кажа дори и това, което научи току-що, тъй

като все още имам повече въпроси, отколкото отговори. Но тъй като играта с тези хора започна да задебелява, време е да разбереш, че си имаме работа с нещо, много по-сериозно от прост промишлен шпионаж.

Лорън сви рамене безпомощно.

— За мен промишленият шпионаж съвсем не е просто нещо — тихо рече тя. — Направо онемявам като чуя за него, да не говорим за по-сериозни проблеми, както казваш ти.

Райдър се замисли:

— Може би те точно на това са разчитали.

— Моля те, Райдър, обясни ми какво имаш предвид?

— Мисля си за постоянните неприятности, които напоследък имаш в завода — производствени аварии, закъснели доставки на важни продукти, купища незначителни, но дразнещи проблеми. А откакто съм тук, откривам и други неща. Миналата година е имало пожар в старата сграда, който не е засегнал новата и не е създал траен проблем, но затова пък е увеличил значително обема на застрахователните ти вноски. — Намръщи се и продължи: — Който и да е онзи, по чиято воля се води играта, все ти си на топа на устата — сама жена, която се бори да се справи с новите си, доста тежки отговорности, допълнително усложнени и от крайно неприятен съдебен процес.

Райдър премълча подозренията си във връзка с инцидента с робота Херкулес. Премислил и огледал бе нещата отвсякъде, но не откри нищо, за което да се хване.

Мълчаливо и напрегнато, Лорън изслуша казаното от него и промърмори загрижено:

— Като те слушам виждам много неща по друг начин. Мислиш ли, че хората от „Ню Текникс“ стоят зад всичко това? Имам предвид не само разработките на Клей, но и евентуални военни съоръжения?

— Трудно ми е да кажа, Лорън. На този свят има толкова много безскрупулни хора, които само чакат да се възползват от жена в твоето положение.

Ама че съдба! Мислено въздъхна тя. Защо не съм по-борбена, по-активна, по-силна! Защо оставям хората около мен да ръководят живота ми? Ако бях хванала нещата по-здравно в собствените си ръце, всичко това едва ли би се случило.

— Прав си — рече тя. — Ако не бях толкова наивна, вероятно нямаше да им е толкова лесно да саботират компанията „Холт“.

— Не исках да кажа това, Лорън — намръщи се той.

— О, Райдър, нека да си кажем истината! Ако Кланси, например, оглавяваше завода тя щеше да овладее положението още от първия ден.

— Нещо не мога да те разбера.

— Хората, които стоят зад неприятностите ми, са се насочили към компанията само защото аз съм начело. Повярвай ми, ако бях по-енергична или по-твърда, може би и по-опитна, те едва ли щяха да бъдат толкова уверени в силите си.

— Не, не е така, Лорън — замислено я погледна Райдър. — Поне аз не мисля така. Пък и потрепервам при мисълта, че Кланси би могла, например — както казваш — да застане на чело на компанията. Боже опази! Под нейното ръководство до сега фирмата едва ли би оцеляла!

— Може и да си прав. Но Кланси най-малкото не би чакала околните да ѝ свършат работата. — Лорън пое дъх и продължи: — Във всеки случай, ако си прав за въпросните инциденти в завода през последните няколко месеца, който и да е зад тях едва ли би се зарадвал на човек като теб, примерно, който идва и поема отговорен и контролен пост.

— Точно така. Тук си права. И се чудя, защо ли изчакаха толкова време, преди да се опитат да ме обезсърчат и изгонят.

— А ти? — веднага запита тя, затаила дъх.

— Какво аз? — Райдър не разбра накъде бие тя и сините му очи се впиха в нейните.

— Обезсърчен ли си?

Устните му се свиха в ядовита гримаса:

— Не, миличка. Нали ти казах — трудно ще ме изгонят с такива методи. Оставам до края!

— Не зная какво да ти кажа, Райдър. Ами ако се опитат отново? Възможно е следващия път да пострадаш по-сериозно?

— О, не се безпокой за мен. Изобщо не възнамерявам да им давам друга възможност. Тази сутрин бях нещо като седяща мишена, мислите ми бяха на друго място, заводът беше напълно празен, бях оставил вратите отключени, за да не търсиш ключове. Тези неща вече няма да се повторят.

Излезе иззад бюрото ѝ и застана до нея. Лорън почувства странно облекчение и полека-лека спокойна увереност се възцари в душата ѝ. Каквото и да става, рече си тя, вече не бива да разчитам прекалено много на Райдър и неговата подкрепа.

Той се пресегна и вдигна телефонната слушалка:

— И двамата се нуждаем от чаша кафе, но първо да извикаме полицията. — Бързо набра номера, а ръката му успокоително се обви около кръста ѝ докато чакаха отговора.

Тя се облегна на бюрото и остави той да поеме нещата. Само и този път, каза си тя. А после...

Полицията пристигна и Лорън даде показания, като се опитваше да бъде спокойна. Оказа се обаче, че нервите ѝ не са чак толкова наред. Трудно ѝ бе да повярва, че такива ужасяващи неща се случват в собствения ѝ, досега сравнително спокоен свят. Насилие, промишлен шпионаж, военни разработки зад гърба ѝ — какво ли още можеше да се очаква? Донякъде се успокои, когато Райдър авторитетно започна да се разпорежда, както подобава на директор. Показа на полицаите къде бе станал инцидентът, те снимаха свалиха отпечатъците от пръсти на местопрестъплението, както се изразиха. Самата дума я накара да потрепери...

Неин бе ангажиментът как да управлява живота си, повтаряше си тя. Компанията бе нейна и на Джъстин. И като си го повтаряше, вдигна телефона и се обади във ФБР. Невъзможно ѝ бе да пренебрегне подозренията на Райдър, че в завода вероятно се разработват тайни военни съоръжения. Не бе сигурна какво ще направят федералните власти и изобщо как се постъпва, как се разследват подобни неща, но затова пък бе сигурна, че тя е длъжна да ги уведоми. Освен това щеше да запази всичко в тайна.

След като полицаите си тръгнаха Майкъл Армстед дойде в кабинета.

— Ченгетата ли бяха тук? — Той я изгледа изпитателно, но тя не отговори. Гледаше през прозореца към отдалечаващите се служители на закона, съпроводени от Райдър. Армстед застана до нея.

Брейдън изпрати детективите до полицейската кола. Носеше тъмните си очила за слънце и те прикриваха драскотините и ожулванията около очите, но подутината и раната на долната му устна се виждаха дори и от това разстояние.

— Той да не се е бил с някого? — тихо възкликна Майкъл. — Какво се е случило, Лорън?

Тя се обърна и го изгледа безмълвно. Стори ѝ се, че Армстед е искрено изненадан. Не ѝ се искаше да се влияе от подозренията на Райдър. Можеше ли Майкъл да бъде предател и крадец? Способен ли бе на такова ниско дело? Участваше ли в заговора в завода?

— Лорън, чу ли ме?

— Рано тази сутрин двама души нападнали Райдър ето там — и тя посочи с ръка склада. — Вътре. Бяха го съборили на земята, ритаха го, биеха го... Ако не бях пристигнала, не зная какво щеше да се случи.

Майкъл се приближи до нея, постави ръка на рамото ѝ:

— Боже мой, ти наранена ли си? Направиха ли ти нещо?

Тя се отдръпна рязко, ръката му неловко увисна за миг във въздуха. Отиде зад бюрото си и каза:

— Мен дори не ме докоснаха. Когато се появих, побягнаха.

— Слава Богу! — облекчено въздъхна Армстед. Помълча и после запита: — Е, и за какво е цялата работа, според теб?

— Не зная, Майкъл. Ти какво мислиш? — Тя го погледна в очите.

Той извърна глава, постави ръце в джобовете си и рече:

— Точно върху това мисля и работя.

— Как да разбирам думите ти? — намръщи се тя.

— Ами ако бързо не разберем какво става тук и не вземем нужните мерки компанията отива по дяволите. Съвсем ясно виждам, че Брейдън се навърта и слухти в участъци и отдели, които нямат нищо общо с производството. Зная какво ще ми кажеш. — Предупредително вдигна ръка той сякаш очакваше тя да възрази. — Дала си му специални пълномощия, зная. Нека си слухти. Но аз също искам час по-скоро да узная кои са подлещите и крадците в нашия завод. — Замълча за известно време, после добави: — Няма да стоя безучастен и да си затварям очите или да се осланям на Брейдън да ги открие, Лорън! Аз също ще проведа моето малко разследване. Заявявам ти го направо, за да не кажеш после нещо, когато открия факти, които може и да не ти харесат.

Лорън въздъхна — досещаше се какво ще последва. Не се съмняваше, че подозренията на Армстед ще паднат именно върху Райдър, както между впрочем и неговите падаха върху Майкъл. Пък и

каква вреда би имало, ако даде същите пълномощия и на Майкъл — нека и той работи по въпроса. Така и така не би могъл да изрови нищо срещу Райдър. А същевременно пък може да хвърли допълнителна светлина върху някои неизяснени неща. Сега всякаква помощ бе добре дошла, колкото и малка да се окажеше тя.

— Добре, Майкъл. Действай! Направи всичко, което можеш.

Той се загледа в нея, очевидно бе учуден, че получава разрешение, без какъвто и да е спор. Приблужи се до бюрото и я изгледа многозначително:

— Първо ще ти кажа, че Брейдън се прави на много потаен и още нещо, което е дори по-важно — преди той да се появи тук, ние нямахме всичките тези проблеми... Едва ли аз трябва да ти казвам това!

— Не, нямахме, прав си — физическо насилие и прочие — съгласи се тя.

Решен да не изпуска дадения му шанс, Армстед седна на стола пред бюрото и запалено продължи тирадата си:

— Май трябва да коригираш даденото му позволение да си врене навсякъде, Лорън. Поне докато научим повече неща за него самия. Пък и да изчакаме какво ще каже полицията по днешния случай.

— Джейк го познава много добре — прекъсна го тя търпеливо. — Познава го и му има пълно доверие.

Армстед пое дъх и отново се хвърли в атака:

— И Джейк може да сгреша, Лорън. Никой от нас тук не е съвършен. Освен това не е общувал с Брейдън години наред. Нещата се променят, хората — също.

— Обаче и аз самата му вярвам, Майкъл — вече по-твърдо рече тя. — И засега вярата ми в него остава непроменена.

Мъжът стоеше до прозореца. Този ден му се струваше безкраен. Бе изчакал загрижено развитието на нещата — полицаите пристигнаха, после си бяха отишли. Но все така бе неспокоен. Клепачът на лявото му око заигра. Дяволски тик! Глупашка постъпка! И ненавременна! Беше се опитал да им обясни, че действат прибързано. Но кой да слуша! Онази жена е толкова алчна, че започва да прави грешки. И

най-важното, подценява Брейдън. Не беше човек, когото можеш да уплашиш и прогониш със заплахи и насилие.

Извърна глава, замисли се за сегашните си възможности. Нямаше голям избор. Дано не стане прекалено късно. Обзе го отчаяние и умора — като тежко бреме те легнаха на плещите му. Всъщност нямаше никакъв избор...

Ана! Моя Ана!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Отново съм в същото положение, Кланси — въздъхна Лорън, докато наливаше вино за себе си и за приятелката си в елегантни кристални чаши, очевидно купени от антикварен магазин.

Кланси се бе излегла удобно върху мекото луксозно канапе.

— В какво положение, Лорън? — попита тя, докато поемаше чашата си.

— Отново чакам помощ отвън.

Кланси отпи от виното — бе свежо, хладно шардоне.

— Искаш ли да ми обясниш за какво точно става дума?

— Обясних ти вече какво се случи днес. Всъщност пострада Райдър, не аз, но той настоя да се прибера у дома по-рано, доста преди хората да са си тръгнали. Поръча да заключат вратите и да не пускам Джъстин навън, освен със сигурни хора, ако зная къде е всеки момент и с кого. Ако се бях съгласила щеше да забрани и излета му.

— Като стана дума за това... — Кланси намести пострада ли крак. — Чувствам се като истинска предателка задето изоставям Джъстин точно в този миг, но с това коляно едва ли ще съм му от полза из горските пуцинаци.

— Не се безпокой. Съмнявам се, че ще му е интересно да ходи по излети с жени, без да се обиждаш, разбира се.

Кланси се ухили сърдечно:

— Сама не знаеш колко си права. Е, и на кого се падна честта да му бъде бавачка?

— На родителите на Къртис Уейнрайт — отвърна Лорън. — Дори и при това положение едва убедих Райдър да го пусне. Само послушай какво още ми нареди: до второ нареждане да не оставам сама в кабинета си по обяд или в която и да е друга част на завода, където важи правилото за ограничен достъп на хора. Освен ако съм придружена от него, естествено. Практически превръщам се в затворничка, докато нещата се изяснят. И всичко това, естествено, било за мое собствено добро — горчиво добави тя.

Кланси се понадигна леко, остави чашата на масичката:

— Не виждам нищо лошо, Лорън. Напълно разбирам мотивите му. Обстановката наистина налага да се действа предпазливо.

— Ами ако тя не се изясни със седмици? Или месеци?

— Допускам, че Райдър скоро ще овладее положението — каза приятелката ѝ. — Той не е човек, който ще допусне някой да тероризира теб или близките ти. И ще реши проблемите. Съвсем скоро, уверена съм.

— Ето какво не ми е наред, Кланси. От мен се очаква да си седя тук, а той да ми решава проблемите. — Лорън се изправи и закрочи нервно из стаята. — Както ти казах, пак чакам помощ от други, пак други ми вадят кестените от огъня. Ако не е Джейк или Майкъл, то ще е Райдър...

— Едва ли имаш голям избор, Лорън — съчувствено ѝ отвърна Кланси. — Това е положението. Ти да не си амазонка, та да запашеш меч и да подгониш негодниците.

Лорън допи виното си и с рязко движение остави чашата на масата, така че за малко не я счупи.

— Я ме погледни! Не съм ли здрава, права и достатъчно умна, че да се оправям сама? Защо седя и чакам други да решават съдбата ми?

— Слушай Лорън, стига с тези риторични въпроси!

— Помниш ли когато ти казвах, че винаги съм вършила онова, което обществото намира за правилно и благоприлично, винаги съм избягвала рисковете и...

— И това ако не е риторика, здраве му кажи!

— Добре де, мислех си тъкмо за думите ти от онзи ден. — Лорън се пресегна към бутилката и си наля нова чаша.

Кланси я загледа с лека загриженост, а Лорън отново закрочи из стаята:

— Колко е часът?

— Осем и тринайсет — отговори Кланси.

— Джъстин ще спи у Скот тази нощ, а ние ще излезем малко... Да отскочим до онази кръчма „Синята риба“, какво ще кажеш?

Очите на приятелката ѝ се разшириха от удивление.

— Ти сама предложи да се отбием там уж случайно, да се огледаме, да се послушаме... Кой знае, може и нещо да научим, нали?

Кланси заклати енергично глава:

— Не, не, нямах теб предвид. Ти там ще се набиваш на очи като... като... де да знам като какво. Някой може и да те познае...

— Добре де, ще се маскирам малко.

Забравила болното си коляно журналистката рязко се изправи на крака и опря ръце на хълбоци.

— А как по-точно, ако мога да попитам?

— Грим в изобилие, ще променя прическата, очила, по-различни дрехи. Ти би трябвало да знаеш това най-добре, хората виждат онова, което им се иска да видят. Едва ли някой ще очаква да срещне Лорън Холт в това заведение.

— Не зная. Струва ми се много рисковано...

— Моля те, Кланси! Аз все едно ще отида там, но ще се чувствам много по-добре, ако и ти си с мен. Сама каза, че много пъти си вършила подобни неща?

— Е, да... в миналото — възрази Кланси. — Онова минало, което се опитвам да забравя и оставя зад гърба си. А ако Джейк научи?

— Няма да научи. Ще кажем само на Хати Бел. — Лорън се запъти към кухнята. — Тъй като Джъстин няма да бъде тук, не мога да рискувам. В случай на нещо непредвидено ще трябва бързо да ме намерят. Затова ще ѝ кажа...

— Какво са направили? Я повтори! — Райдър гледеше Джейк в очите, а пръстите му стискаха телефонната слушалка до счупване. Отсреща Хати Бел му обясняваше нещо бързо и задъхано. — По дяволите! Що за детинска история! — Той тръшна слушалката и лицето му се изкриви от тревога и гняв.

— Лорън и Кланси са отишли в „Синята риба“ — обясни той. — Ти чувал ли си по-абсурдна идея?

Джейк едва се въздържа да не му разкаже някои подвизи на Кланси, на фона на които сегашното им посещение щеше да му се види детска игра.

— Да тръгваме. — Райдър извади ключовете на колата. — Нямаме време за губене, ще трябва да ги измъкнем оттам.

Изтичаха надолу по стълбите на старата къща. Райдър влезе в своя автомобил, запали двигателя и нетърпеливо погледна към Джейк, който отиваше към другата врата. Преди два часа адвокатът бе

пристигнал тук, за да обсъдят какво да правят сега, когато противникът бе минал в открита атака. Последното нещо, което биха искали в този момент, е Кланси и Лорън да застанат на самата „фронттова линия“! Райдър даде газ, излезе от малката алея с вихрена скорост. За секунди бе на черния път към главното шосе. Караше сякаш го гони самият дявол.

— Не съм допускал, че Лорън е способна на такава глупост — промърмори Джейк.

Райдър размаха показалец обвинително и изръмжа:

— Проклет да съм, ако това не е идея на Кланси! Помни ми думите!

— Вероятно — съгласи се Джейк. Познаваше си стоката. До гуша му бе дошло от нейните необмислени постъпки, да се хвърли с главата напред, без да помисли за последствията! Типично за необузданата ѝ натура. Ако смяташе да остане в Мобийл, както се кълнеше, че ще да направи, ще трябва да се запознае с един нов Джейк, какъвто не е и сънувала!

Това, че Джейк потвърди предположенията му сякаш наля още масло в огъня, който гореше в душата на Райдър! Той отново изруга и в яда си съвсем необмислено мина на по-ниска предавка. Двигателят зарева.

— Защо, по дяволите, не можеш да си контролираш мацката? — изсумтя Райдър.

— Тя не е моя мацка. Поне още не е.

— Но умира да бъде!

Джейк измънка нещо неопределено, изражението му стана непроницаемо.

— Досега никой не е успял да обуздае Кланси, най-малкото пък аз...

— Това е само защото отказваш да видиш истината в очите през последните дни... Какви ти дни — цели седмици — продължи Райдър, а в гласа му звучеше и гняв и досада. — Дай най-сетне на жената онова, за което отдавна мечтае.

Джейк се облегна бавно на седалката и обърна очи към Райдър:

— И за какво мечтае тя според теб? Каж ми, моля те!

— Хукнала е след теб, значи иска нещо, за Бога, сляп ли си! Не знам колко седмици вече се върти около теб, а ти реагираш като евнух,

не е ли така, а? Ако започнеш да се държиш така, както само ти можеш, ще омекне като пух в ръцете ти! А наместо това тя лудее тук и замисля какви ли не щури истории... При това опасно щури, Джейк. По дяволите!

Джейк преглътна и се замисли за огнения характер на Кланси. За миг си представи тялото ѝ под своето, бездиханна, пламнала в екстаз, отдала се изцяло, напълно...

Райдър сви рязко, за да избегне дупка в пътя.

— А сега помъкнала и Лорън със себе си! Само да ги намеря...

— Прав си... — обади се Джейк, в чието съзнание все още се въртеше мисълта за голото тяло на Кланси...

Паркингът пред бара беше пълен. Кланси направи два пълни кръга, докато намери място за колата. Използваха малката ѝ подвижна мазда, тъй като тя самата бе настоявала да кара.

— Може да се наложи да изчезнем бързо — рече тя и гласът ѝ прозвуча като че вероятността за това бе наистина голяма.

Лорън излезе от автомобила. Бе решена да се държи самоуверено и дръзко. Досега не бе влизала в бар без кавалер. Но дори и с придружител не бе посещавала заведение като „Синята риба“. Пое дълбоко дъх и се запъти към входа след Кланси. Не бяха стигнали още вратата, когато чува зад тях шум от спирачки, свистене на гуми и някаква кола шумно поднесе и спря недалеч от тях.

— Кланси! — Пръстите на Лорън се впиха лакътя на приятелката ѝ.

— Какво става? — Кланси също се разтревожи.

— Виж тази кола. — Лорън ѝ показа току-що спрялата черна лимузина. Вътре седяха двама мъже, които очевидно нямаха намерение да излизат. Светна огънче на запалка. Единият палеше цигара. На задния прозорец се виждаше надпис, жълт на цвят.

Кланси прочете написаното на глас — бе реклама на някаква марка скъпо вино.

— Тези да не са ти приятели? — попита тя Лорън.

— Не! Не съм сигурна, но ми се струва, че тъкмо тази кола бе паркирана пред завода днес сутринта по време на произшествието с Райдър. Спомням си, че на задното стъкло имаше голяма лепенка, но

когато Райдър ме попита дали съм видяла не що особено, не можах да си спомня...

Кланси я хвана за ръката и я помъкна назад.

— Хайде да изчезваме. Тези типове не са безопасни и няма да се интересуват от факта, че сме жени. Ако те познаят...

Лорън издърпа пръстите си и спря.

— Сигурно си права — рече тя замислено. — От друга страна, сега за първи път имам възможност лично да се срещна с някой, който има отношение към проблемите в завода. — Тя отпрати умотителен поглед към приятелката си. — Виж какво, Кланси, ако сега си тръгна или пък отида да търся телефон, за да се свържа с Райдър или Джейк, или пък с Майкъл, ще загубя много време, а вероятно и този шанс. Компанията си е моя отговорност, а не тяхна. Не мога да избягам от нея. Ще остана. Трябва да го направя, Кланси.

Приятелката ѝ замълча за миг, после рече с нежелание:

— Добре, но ще правиш каквото ти кажа, чуваш ли? — и с тези думи се обърна, за да тръгне към входа на заведението.

Лорън я настигна и стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти, Кланси. Сега като влезем в бара веднага ще се слеем с посетителите и едва ли някой ще ни познае. Освен това баровете са винаги тъмни.

— Хм, вярно — изсумтя леко презрително Кланси и я погледна. — А ти естествено говориш от висотата на огромния си опит в подобни заведения. Ама какво ли ще видиш през тези смешни очила?

— Ще се оправя някак. — Лорън нагласи огромните очила с тъмни стъкла, които покриваха по-голяма част от лицето ѝ. После подръпна надолу ризата, която носеше над нарочно избелените джинси, без дори да се усети каква привлекателна и запомняща се гледка е в тясно опънатите панталони. Беше се облякла по извънредно необичаен за нея начин. Никъде не би носила подобни дрехи, освен в собствения си заден двор. И може би по тази причина си внушаваше, че никой няма да я познае, камо ли да ѝ обърне внимание. Беше измислила и още нещо за всеки случай — бе си накъдрила косата набързо и сега по челото и слепоочието ѝ падаха вълнисти къдри.

Намъкнаха се тихичко в бара. Първото впечатление на Лорън бе, че навсякъде има много мъже, мъже и пак мъже, че музиката свири досадно силно и всички се смеят на висок глас. Смръщи чело и сбърчи

нос, тук направо смърдеше на застоял тютюнев дим и стара бира! Кланси уверено вървеше до нея и веднага щом зърна свободни места на масичка в единия ъгъл на бара бодро закрачи към нея. Лорън обаче поизостана и се огледа. Куражът ѝ я напусна веднага. Май всички — ама абсолютно всички — мъжки лица бяха вече обърнати към тях.

— Върви напред и гледай само напред — веднага ѝ пошушна повелително Кланси. — И не се спирай никъде, докато не стигнем до онази масичка там до стената.

— Хей, вие двете симпатични дами, няма ли да пийнете по нещичко с мен? — На пътя им застана висок, брадат гигант, ухилен до ушите. Гърдите му бяха толкова широки, че на Лорън, която стигаше едва до третото копче на ризата му, ѝ се видяха като тухлена стена.

— Не, благодарим — отвърна му нахакано Кланси. — Имаме среща тук с едни хора.

— Че аз не съм ли човек бе, сладурче — и той протегна ръка да ги спре.

Кланси умело се провря под огромното ръчище и продължи към масата, без да спира и без да се оглежда. За голямо облекчение на Лорън великанът прие отказа им великодушно и се отстрани от пътя ѝ.

— Хей, момичета, ако си промените решението, ето ме ей тук — додаде той все така широко усмихнат.

Щом се настаниха Лорън закова очи във входа на заведението. Междувременно се появи келнерката и забърса надве-натри плота пред тях с голям влажен парцал.

— Какво да бъде? — попита тя, след като ловко прехвърли цигарата от единия край на устата си в другия.

— Газирана вода с лимон — започна Лорън, но в този миг приятелката ѝ я скрита под масата и тя само премигна.

— Две бирички — поправи грешката ѝ Кланси.

— Моята да е светла — рече Лорън набързо. — Предпочитам светло пиво — поясни тя извинително. Изобщо не обичаше бира.

— Светла да бъде — изфъфли жената през цигарата. — Сега идва!

Докато тя се отдалечаваше, Лорън продължи да гледа към вратата, а Кланси уж незабележимо разглеждаше кръчмата и посетителите.

— Онези двамата, дали ще влязат скоро, ти как мислиш? — попита я Лорън, доста смутена от обстановката.

— Едва ли — отвърна небрежно Кланси, като отдръпна ръце от масата, за да може келнерката да им остави бирата. Щом жената си тръгна тя добави: — Сега се дрогират в колата.

— Откъде знаеш? — стресна се Лорън.

— Не забеляза ли, че пушеха?

— И какво от това?

— Това не бе обикновена цигара, миличка.

— О, така ли?

— Уважаемите дами танцуват ли?

Лорън вдигна сепнато очи — до масата стоеше каубой. Тоест мъж, облечен в каубойски дрехи, джинсова риза, джинси и износени ботуши. На колана му имаше голяма сребриста катарамата.

— И с двете ли ще танцуваш? — засмя се Кланси.

В същия миг от автомата за плочи се понесе нова мелодия, смесица от кънтри и лек суинг.

— Защо не — ухили се каубоят. — Това е тексаски танц с двойна стъпка, тъкмо ще водя по една дама с всяка ръка. Аз съм много добър на тези неща — отляво и отдясно с по едно готино гадже — добави той и намигна многозначително. — Е, ще ставате ли?

— Не, благодаря — отвърнаха в един глас и двете „готини гаджета“.

— Като стоим тук на масата, сме като неподвижни мишени, лесни за попадение — извинително добави Лорън и продължи да се взира в гъстия дим. Вече бе забелязала, че зад тях има маса за бiliarд. Край нея стоеше самотен мъж, който играеше някаква сложна игра с непрекъснато сменяне на стиковете. Удари топките още веднъж, избърса тебешира от пръстите си и подреди стиковете на поставката на стената.

— Защо не изиграем една игра — предложи неочаквано Лорън. — Като ни гледат, че сме заети може и да ни оставят на мира, какво мислиш?

— Чудесна идея, Лорън! — изненада се Кланси. — Как ти хрумна? О, забравих, че ти редовно играеше бiliarд с баща си.

— А ти пък вероятно си се научила да играеш в някой затънт край на света в заведение като това, нали? — отвърна Лорън с усмивка.

— В сержантския клуб на американската база в Западна Германия — ухили се Кланси.

След пет минути около масата се струпа истинска тълпа. Хората се блъскаха, за да следят играта и на никой дори не му мина през ума да ги закача. Но вероятно това щеше да продължи само докато трае битката на масата. И двете бяха забележително добри — Кланси очевидно не си беше губила времето в онзи армейски клуб, а Лорън бе достойна партньорка и отлична ученичка на своя баща, който бе изключителен майстор. Отначало тя се смущаваше от тълпата, но после се отпусна, поощрителните подвиквания на мъжете наоколо дори взеха да ѝ харесват.

— Я удари петицата и седмицата — съветваше я едно конте с вид на нехранимайко.

— Остави я да си играе как си знае — намеси се мъж, на когото всички викаха Джо.

— Леле! Видяхте ли този удар, а?!

— Слушай, сладур, що не се опиташ да фалцираш тази топка? — ухилено подмяташе един мъж точно зад нея. Вниманието му обаче бе съсредоточено главно върху красиво заоблените ѝ бедра.

— Ей, момчета, тези мацки ще потрошат масата — шегуваше се трети.

— Не изпускай от очи вратата — прошепна Лорън на Кланси, докато се готвеше за поредния удар.

Преструвайки се, че трие с тебешир стика Кланси се наведе към ухото ѝ след малко и рече:

— Току-що влязоха.

Лорън се сепна, ръката ѝ трепна и ударът ѝ се оказа несполучлив — топката мина на косъм от ъгловата дупка. Симпатизантите ѝ около масата изпъшкаха в един глас.

Кланси се наведе, за да се премери за следващия удар и пошепна така, че само Лорън да чуе:

— Това нарочно ли го направи?

Лорън обаче се усмихна тайнствено и уж разсеяно огледа заведението. Новодошлите се насочваха към бара. И двамата ѝ бяха непознати. Може би, ако носеха маски от найлонови чорапи... Присви очи, напрегна се да се съсредоточи, толкова бе задимено! Уви! Нямаше смисъл. Въпреки всичко, бе сигурна, че сутринта пред завода бе

видяла същата кола и вероятно тези двамата бяха нападателите на Райдър. Опита се да запомни добре чертите им и се обърна отново към масата.

— Вече можем да приключваме — тихо каза тя.

— Гледай сега как деветката влиза в онази дупка — кимна разбиращо Кланси и удари топката.

— Печелиш! — обади се Джо и намигна на Кланси. — Сега аз ще ти съдера сладкото задниче — и пак ѝ намигна.

— Абе, я се разкарай — пристъпи напред каубоят с готов в ръката стик. — Вече съм се уговорил да играя с победителката.

— Хайде бе! — Наежи се Джо и го изгледа заканително. — Кога успя, бе? Я изчезвай!

Юмрукът на човека с каубойските дрехи се заби светкавично в лицето на Джо. Улучи го право в носа. Олюлявайки се, Джо разтърси глава, изрева като ранен звяр и се нахвърли върху каубоя. Удари го тежко в диафрагмата.

Още щом започна боят, Лорън и Кланси се опитаха бързо-бързо да се измъкнат от тълпата. Оказа се обаче, че не са достатъчно бързи. Каубоят отговори на удара с още по-силен удар, Джо залитна, повлече със себе си околните и всички се изсипаха на пода като оловни войници. Настана невероятно меле. Лорън се намери под нечие тежко тяло. Опитваше се да се измъкне, беше като замаяна, наоколо ѝ се мятаха ръце и крака, дори не разбра, че останалите посетители вече се биеха и в бара започна невероятна олелия.

— Какво става тук, по дяволите? — До слуха ѝ стигна глас, който ѝ прозвуча като спасителна камбана. Това бе Райдър! След отчаяна борба, тя успя да изпълзи на четири крака. Не виждаше добре. Опипа очилата си — бяха извити под странен ъгъл. Намести ги на носа си и вдигна глава. Цял кръг лица се бяха надвесили над нея и я гледаха любопитно. Сред тях бе и ухилената муцунка на Кланси. Лорън замига, опитвайки се да фокусира поглед и веднага забеляза мъжко лице, което се бе смръщило страховито.

— Райдър — промълви тя беззвучно.

Той изруга и протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Хей, мой човек, я почакай малко — враждебно се намеси Джо, — тази малка дама беше с мен. Ние...

Горкият Джо! Отнесе го за втори път тази вечер. Юмрукът на Райдър се стрелна изневиделица и го тресна в брадата. Този път обаче Джо се свлече на пода подобно на бик под чука на касапин.

Без да каже нито дума, Райдър хвана Лорън за ръката, завъртя се на пети и я повлече след себе си към изхода.

— Ами Кланси? — безпомощно се обади тя и загрижено се обърна да погледне през рамо. Видя някъде назад червените къдри на приятелката си, а до нея стоеше някакъв мъж. — Чакай, за Бога... Това не беше ли Джейк?

— Твоят адвокат има грижа за нея! — рязко отсече Райдър и продължи напред.

На десетина метра зад тях се разиграваше друга сцена. Джейк отблъсна навирания се в ръцете му човек с каубойско облекло и хвана Кланси за ръката.

— От години не съм бил свидетел на толкова безотговорна и детинска постъпка... — започна той. Кланси го погледна с невинно изражение и широко отворени сини очи.

— Джейк, не искаш ли да ти...

— Млъкни, Кланси! — сопна ѝ се адвокатът и още по-здраво я сграбчи за ръцете, готов да я помъкне след себе си, след Райдър и Лорън. Беше много ядосан и всеки миг щеше да избухне.

— Ей, ти! — Каубоят го блъсна в гърдите. — Я не пипай това гадже. Ние двамата сега ще ударим по един стик на масата, а ти се разкарай! Нямаме нужда от теб!

Джейк замръзна на място. После изгледа Кланси смразяващо.

— Това да не би да е вярно, Кланси? Наистина ли имаш среща с това магаре тук? — Кланси го гледаше с широко отворени очи и клатеше глава. — Какво означава този жест, Кланси? — тихо и заплашително изсъска Джейк.

— Не, Джейк. Не съм имала среща с това магаре тук — послушно повтори думите му тя.

Джейк само кимна, пусна ръцете ѝ и се обърна спокойно към каубоя:

— Загря ли, мой човек — рече той, — чу какво каза гаджетото?

Кланси го хвана за лакътя, внезапно разтревожена за него:

— Виж, Джейк...

Адвокатът отблъсна ръката ѝ.

— Ти май имаш някакъв проблем, а, каубой? — говореше тихо, но очите му проблясваха предизвикателно.

Другият внезапно вдигна ръце в примирителен жест и отстъпи.

— Нямам проблеми бе, човек. Просто исках да си направим една приятелска игра, ама може и друг път, нали така?

Джейк обаче остана непреклонен.

— Не и с тази жена, приятел, разбра ли ме? С нея няма да играеш никога, ясен ли съм? — Гласът му не потрепваше, думите предизвикваха и другите наоколо.

Целенасочено изчака няколко секунди. Никой не се опита да отговори на предизвикателството. Джейк изгледа присъстващите. После, очевидно доволен от видяното, хвана Кланси за ръката и я поведе към изхода, покрай билиардната маса и бара, през малкия дансинг и навън.

— Къде е колата ти?

Кланси показа с ръка малката мазда. За пръв път в живота си не можеше да отговори. Залиташе леко и подтичваше да догони Джейк, който вървеше с нервни, широки крачки. Когато стигнаха колата, тя бръкна в джоба си и послушно извади ключовете. Джейк ги взе и отключи вратата до мястото на шофьора. Тя влезе, но прескочи лоста на скоростите и се прехвърли на съседната седалка. Ясно бе, че Джейк ще кара. Той се качи, затвори вратата и я заключи отвътре, но не запали двигателя. Седеше, и мълчеше. После се обърна и затърси с очи блейзъра на Райдър. Даде му знак с ръка да тръгва. Приятелят му махна в отговор, запали фаровете и потегли. Мощната кола избуча и след миг Райдър и Лорън бяха заминали. Джейк изсумтя и внезапно протегна ръка. Безмълвно сграбчи Кланси, притегли я към себе си и я вдигна като перце. Постави я в скута си и жадно впи устни в нейните. Целувката му бе страстна и ненаситна. За Кланси времето спря — сякаш нещо я закова в обятията му и нетипично за нея тя се отпусна в тях покорно и кротко. Но само за малко. После нещо вътре в нея също полудя — тя бе точно там, където отдавна бе искала да бъде. Прехвърли крак, за да ѝ е по-удобно, после обви ръце около врата му...

Междувременно Райдър натискаше газта. Остави онази жалка кръчма зад себе си в облак прах. Колата летеше в нощта. Лорън

потръпна и сподави спонтанното желание да се изкикоти налудничаво. А той мълчеше със същото ядовито изражение. Не бе проговорил нито дума, откакто пръстите му, също като стоманени щипци, се бяха обвили около китката ѝ. Челюстта му бе едно издадена напред. Не отместваше поглед от центъра на улицата.

Лорън отново потрепери. Сега ще започне лекцията, помисли си тя. Но нямаше никакво намерени да мълчи само защото той, пък вероятно и Джейк, си бяха въобразили, че мястото ѝ е у дома или зад бюрото — в пасивна безопасност, докато той и адвокатът вършат нейната работа! Не усети кога стигнаха пред дома ѝ. Райдър спря рязко, гумите изсвириха.

И преди още да има възможност да си отвори устата и да започне да я поучава, тя бе вече вън от колата на половината път до предния вход. Райдър обаче я застигна с няколко крачки.

— Благодаря за разходката — иронично подметна тя и бръкна в чантата за ключовете си.

— Няма ли да виждаш по-добре, ако ги свалиш? — попита той и смъкна очилата от носа ѝ.

Тя ги грабна гневно от ръката му и ги напъха в чантата. Най-накрая намери ключовете, но затова пък не можеше да улучи ключалката. Пръстите ѝ трепереха и тя неохотно остави Райдър да свърши тази работа. Лорън влезе вкъщи, следвана от своя телохранител.

— И така — започна той делово, — няма да си тръгна оттук, преди да ти кажа откровено няколко неща. — Хвана я за ръката, сякаш се боеше, че докато заключва тя може да избяга. — Къде можем да поговорим?

— Ако смяташ да ми четеш лекции, няма смисъл. Тази вечер отидох в онзи бар и...

— Как можа да ѝ позволиш да те придума да участваш в нещо толкова неразумно. Това си беше истинска авантюра!

— Да не мислиш, че Кланси ме е накарала да отидем там?

— Ами кой друг? — нетърпеливо попита той.

Тя се засмя презрително и в гласа ѝ се появи нотка на обида:

— Да, все трябва да бъде Кланси. Аз нямам мозък, нямам мое собствено мислене. Възрастен човек съм, но не мога да вземам

решения, особено ако предполагат и най-малкия риск, дори ако от тях зависи бъдещето на собствената ми компания, нали така?

Той помисли известно време, сетне продължи.

— Предположих, че идеята е на Кланси, защото постъпката ви е извънредно рискована. Не смятам, че не си способна да вземаш решения. Доказвала си го достатъчно пъти, Лорън. Но в никакъв случай не бива да правиш всичко сама. Отиването ви в „Синята риба“ е направо налудничаво. Нима не разбираш, че имаме работа с много опасни хора! Какво би станало, ако бяхте налетели направо на тях?

В този миг тя го погледна снизходително и в очите ѝ се появи тържество.

— Точно така и стана. Аз налетях не на един, а на двама от тях!

Той замлъкна, гледаше я право в очите, настъпи мъчителна тишина. Сякаш я изучаваше — с разочарование, съжаление и много обич, както се постъпва с някое непоправимо и неразумно, но любимо дете. Поведе я към всекидневната. Единствената светлина там идваше от красив лампион. Лорън рязко издърпа ръката си от неговата и седна на мекото канапе, а той се отпусна на крайчеца му недалеч от нея.

— Значи налетя на двама от тях.

Гласът му бе равен, но тя усети, че той с мъка сдържа чувствата си. Незнайно защо, страшно ѝ се прииска да го уязви, да го нарани.

— Видях онази черна кола, същата, която беше пред завода тази сутрин. Вътре имаше двама мъже. Те влязоха в бара малко след нас двете. И аз се погрижих да ги огледам много добре!

— И онзи идиот, облечен като каубой, беше един от тях, така ли?

Лорън се изсмя:

— Не, той просто ни се слагаше.

— Ами другият — тук Райдър почти се задъха от ревност и яд, — онзи кретен, който бе толкова тъп да си мисли, че има някакво право над вас, той пък кой беше?

Тя пак се изсмя:

— О, мисля, че взех ума на Джо най-вече с играта си на билиард.

— Я помисли пак — почти изскърца със зъби Райдър. — Кой налита на бой само за да играе партия билиард с една непознатата?

— О, Райдър, стига моля те.

— Всичко можеше да се случи! Да те наранят, например! Ами ако беше отнесла някой от онези яки юмруци? — Той протегна ръка и

презрително разклати немирните ѝ къдрици. — Пък и нищо чудно да те познаят, въпреки тази дивотия на главата ти.

Лорън отново изпита желание да го ядоса. Бръкна в чантата си и сложи големите си слънчеви очила.

— Аз пътувах инкогнито, господине! — палаво рече тя и му се ухили сладникаво.

Райдър въздъхна, но удържа гнева си. Облегна се на канапето.

— Ти изглежда не си повярвала на нито една дума от всичко, което ти казах днес. Поемаш невероятен риск, отиваш в този бар, забъркваш се с разни...

Тя се изкикоти и захвърли очилата.

— Точно така, забърках се... — Погледна го лукаво. — И Кланси се забърка. Само като си помисля, че се изтърколих на пода, а отгоре ми се строполи една яка и силна маймуна!

— Как е възможно да се шегуваш с подобни неща — въздъхна Райдър и нещо в него сякаш се пречупи. — Успя да ме изплашиш до смърт! Можеше да пострадаш много сериозно. — Този път в очите му се четеше искрена мъка.

Сега вече желанието на Лорън да го дразни се изпари. Внезапно пространството между тях сякаш се наелектризира. Той протегна силните си ръце и със странно, типично мъжко стенание я грабна в обятията си.

— Как не разбираш, че ме подлудяваш все повече? — изпъшка Райдър и зарови устни в косата ѝ. — Само ако те беше докоснал онзи едър тъпанар, направо щях да го убия!

В следващата секунда започна да я целува пламенно и жадно. Устните ѝ запламтяха, сърцето ѝ биеше до пръсване. Милувките му бяха груби, страстни и сякаш подчертаваха мъжкото му превъзходство. Много скоро обаче се превърнаха в гальовни, нежни и същевременно неударжими ласки. Лорън откликваше охотно, с всеотдайна готовност и не прикриваше пламналото в нея желание. Устните му се впираха в нейните, трескави, настойчиви сякаш готови всеки миг да я разкъсат.

Той стенеше от нетърпение, мърмореше нещо, което тя така и не чуваше... Постави я в скута си и продължи да я целува трескаво и неистово. Ръцете му полазиха по раменете и гърба ѝ, притиснаха я към едрото му тяло, тя отвърна на натиска и почувства силата на възбудата му през панталона.

Ето го най-сетне дългоочакваното, отказвано ѝ от съдбата вече толкова време, блаженство — физическо удовлетворение и наслада. Нямаше никакво намерение да го отблъсква, напротив желаше го с цялото си същество. Обичаше този мъж! Любеше го с цялата си душа! Откъсна устни от неговите, за да му го каже:

— Райдър...

— Не спирай... — Гласът му бе дрезгав, възгруб. — Боже мой, Лорън, не спирай... Искам те, не мога, нужда се от... — Думите му затихнаха постепенно, а устните му полазиха по бузите ѝ, по носа, по косата и слепоочието.

Ръцете му се спуснаха по тялото ѝ, а дланите я притиснаха така, че тя се задъха и се понесе в някакъв бездиханен ритъм. Главата ѝ увисна назад, тялото ѝ затрепери. Райдър простена отново, едвам се владееше. Внезапно, с остро и решително движение, той я преобърна и от скута си я положи на пода, свличайки се до нея. Бързо разкопча и изхлузи джинсите ѝ.

— Искам да те гледам цялата, скъпа моя! — Дръпна ризата, която бе облякла за посещението си в бара, и тя охотно вдигна ръце, за да му помогне. Той шепнеше, гласът му бе пресипнал и напрегнат, докато я събличаше: — Зная, че е безумие, но не мога. Или трябва да го направя, или ще полудея... Може би по-късно ще се считам за подлец, но сега толкова те желая... толкова много... — Думите се лееха от устата му бързо, също като подгонени от вихъра листа. Дишаше тежко и неравно, гледаше я право в очите: — После ще ти обясня, мила, скъпа... обещавам ти — и ръцете му започнаха да разкопчават собствените му джинси.

— Побързай, Райдър... — Очите ѝ бяха потъмнели от страст — тя го желаше не по-малко. — Аз също те искам. Обичам те, Райдър!

Тези думи сякаш увиснаха в наелектризираното пространство помежду им. Отначало той като че не ги проумя. Отпусна глава и челото му почти допря гърдите ѝ. Лорън чувстваше как тялото му се люлее, раздирано от противоречиви чувства. Мъжът се възря в очакващото го тяло под него и мисълта за собствената му измама удари като мощна вълна студен въздух. Проникна в тялото му и сякаш впи ледени пръсти в гърдите му. В устата му загорча нетърпимо.

— Хайде, Райдър, какво чакаш? Какво има? — Лорън впи поглед в лицето му объркано.

Като се проклинаше мислено, той се отдръпна. Протегна ръка към ризата ѝ, но тя го изпревари с пламнало лице. Решила да се махне час по-скоро, тя се изправи, прикривайки голотата си с ризата.

Райдър стана също и протегна ръце към нея, искаше да ѝ помогне да се облече. Ръката ѝ се стрелна и го отблъсна... Боже мой! Сякаш искаше да го удари. Всъщност Лорън му обърна гръб и започна да нахлузва дрехата с треперещи ръце, без да забележи дори, че той деликатно се бе извърнал.

Почувства, че тя е готова и едва тогава събра смелост да вдигне лице към нея. Тя го гледеше втренчено, очите ѝ бяха станали жълтеникави от светлината. В тях проблясваха сълзи и нещо друго, вероятно обида, помисли си той. Имаше пълно право да се обижда.

— Какво точно искаш от мен, Райдър? Защо постъпи така? — Гласът ѝ бе тих, тревожен, леко потреперващ.

Той притисна пръсти към горещото си чело.

— Съжалявам. Аз...

— Съжаляваш ли! — Изведнъж гласът ѝ се извиси почти истерично.

Господи, помогни ми! Какво да правя? Райдър хвана глава с двете си ръце и стисна очи. Не можеше да гледа болката и унижението в нейните. Как да ѝ разправи всичко — от игла до конец? Ами ако тя реши да го изгони завинаги? Да го изключи от живота си? Тогава какво щеше да прави? Той изпъшка. За Бога, бе се хванал в капан, който сам си бе поставил.

— Не мога да те разбера, Райдър... — Тя пак го гледеше, а долната ѝ устна трепереше. — Пристигаш при мен, нахлуваш в живота ми, набутваш се в компанията ми, проникваш в абсолютно всяко ъгълче на моя живот, печелиш доверието на адвоката ми, очароваш Хати Бел, завладяваш сърцето на сина ми... — Обърна се гърбом, затвори очи и започна да трие слепоочията си. — Винаги си там, където имам нужда от теб, а аз изглежда често се нуждая от теб, без значение колко пъти се заричам да не те търся повече. Сигурно ти е забавно. Ти си първият мъж, когото допускам до себе си откакто почина Клей, мъж, който успя да събуди сексуални желания у мен, пък ти и дадох да разбереш това. Не беше трудно, защото макар че ти изглежда си решен да го отричаш, между нас се породиха нещо, което не се случва всеки ден.

Очите му пламтяха от потиснатите от него самия чувства. Но преди да отвори уста, за да започне изповедта си, тя го спря с поклащане на глава.

— Не, Райдър, моля те, не казвай нищо. Мисля, че поведението ти тази вечер е повече от красноречиво. Когато решиш окончателно какво точно искаш от мен, тогава ще можем да говорим. Дотогава, бъди така добър и си върви!

Минаха няколко секунди. Той стоеше неподвижен, също като закован. Минута, две, три... Изведнъж, без да каже нито дума, я заобиколи и залитайки излезе през вратата. Лорън затвори след него, опря чело на стъклото и дълго остана така. После се обърна, изправи рамене и бавно тръгна към стълбището за горния етаж. Никога не се бе чувствала по-самотна.

Отвън Райдър стоеше на пътеката, обзето от същински ураган от чувства. Всичко бе от объркано по-объркано. Думите на Лорън продължаваха да звучат в съзнанието му. Тя бе съвсем права да се чувства объркана, обидена и отхвърлена. По дяволите! Отхвърлена! Да, той я бе отхвърлил! Беше се опитал да постъпи почтено и достойно с нея, но бе объркал нещата и я бе наранил жестоко! Погледна нагоре към тъмното небе и нещо в душата му се счупи. Беше се уплашил да ѝ каже истината, от страх, че тя ще го изгони. Щеше да я загуби — и нея, и Джъстин, и шансът да прекара остатъка от живота си с тях — хората, които обичаше най-много на света.

Неподвижен, отчаян, той усещаше как болката пълзи и вледенява сърцето му. Последното, което искаше, бе да нарани Лорън. Обичаше я лудо, даде си сметка за това неочаквано за самия себе си. Желаяше я повече от всичко друго на света — подобно нещо не му се беше случвало досега. За пръв път в живота си се бе влюбил истински, дълбоко. Не я ли притежаваше напълно, изцяло — никога нямаше да намери мир.

Напъха ръце в джобовете и се опита да подреди мислите си. Първо прехвърли наум всички причини, които му даваха основание да отложи признанието, което му тежеше. Предчувстваше, че скоро ще разбере какво става в компанията и кой стои зад тази странна история. Какво толкова означаваха още няколко седмици или месеци дори? Извади едната ръка от джоба си. В дланта му просветна ключът от предната врата на къщата ѝ. Не се ли намесваше отново съдбата?

Обърна се и впи очи в блестящата месингова ключалка. Тя като че примигваше на бледата лунна светлина. Логика, разум, дори чувствата му за почтеност изведнъж отстъпиха — всяка фибра на тялото му зовеше да отвори вратата и да влезе. А признанието щеше да дойде малко по-късно. Вътрешният му глас щеше да му подсказе, а сега... сега желанието и любовта го разкъсваха отвътре и го тласкаха неударно да отключи тази врата и да провъзгласи любовта си...

Като хипнотизиран протегна ръка и пъхна ключа в отворието.

Влезе, поколеба се в подножието на стълбата, а после се втурна нагоре, като прескачаше стъпалата по две наведнъж. Горе на площадката се огледа. Всички врати бяха отворени, с изключение на една. Лорън беше там — сигурен бе в това! Целият му стар опит в любовните отношения с жените се изтри от съзнанието му, бе като неопитен ученик, неподготвен за това, към което отиваше. Несигурен, тръпнещ, той се доближи до вратата на спалнята ѝ. Пое дълбоко дъх и почука.

— Лорън? — Стори му се, че чу някакво шумолене, но отговор не дойде.

— Лорън, аз съм — Райдър. Може ли да вляза? Никакъв звук, никакъв отговор... Опита дръжката, не бе заключено. Поколеба се две секунди, после отвори...

Лорън се надигна несигурно от леглото и втренчи уплашени очи в него. Той стоеше в рамката на вратата неподвижен, с разтуптяно до пръсване сърце. Гърлото му пресъхна. Копнееше да има сила да се втурне към нея и да я грабне, да я притисне в прегръдките си и да изтрие с целувки обидата и огорчението, които ѝ бе причинил. Как се стремеше към тялото ѝ — меко и пламенно! До болка искаше да проникне в нея, да потъне в плътта ѝ — горяща и тръпнеща, да я обладае изцяло!

— Защо си тук? — попита го тя и изтри сълзите си с опакото на ръката. — Какво искаш?

— Теб... — бе лаконичният му отговор, а очите му я изгаряха жадно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорън се разтрепери. Дъхът ѝ направо секна. Погледът ѝ трескаво потърси очите му. Младата жена не можеше да повярва на ушите си.

Без да доближава до нея, той заговори бързо и трескаво. Думите направо се лееха от устата му.

— Ти беше права, когато каза, че между нас се е зародило нещо особено, Лорън. В началото се опитах да се боря. Никога по-рано не съм се чувствал така!

Затвори вратата и пристъпи към нея. Деляха ги сантиметри.

— Опитах се да се държа на разстояние, но сякаш всичко ми пречеше, сякаш срещу мен бе организиран заговор. Бях решил да се явя в съда като нещо лице по твоето дело и после да се оттегля. А покъсно, когато започнаха неприятностите в завода, вече не можех да си тръгна току-така. — Улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Пък и приятелството ми с Джъстин се задълбочи... — Въздъхна и потърка пръстите ѝ в бузата си. — Колкото и да се опитвах, нищо не се получаваше. Колкото по-често те виждах, толкова повече се усложняваха чувствата ми към теб.

Лорън слушаше, не смееше да поеме дъх, а в гърдите ѝ бликна надежда и радост — отначало слаба и плаха, после все по-силна и ликуваща. Този човек разкриваше пред нея душата си, а вродената му почтеност искреше във всяка негова дума. Тя вече знаеше, че Райдър е човек без корени, самотник, който не се задържа дълго на едно и също място. Досегашните му връзки са били кратки и незадълбочени, без ангажменти и отговорност. Естествено тя не е попадала в същата категория.

Сърцето ѝ се изпълни с благодарност, когато осъзна, че той непрекъснато е мислил за нея, за болката, която би ѝ причинил със заминаването си, задълбочи ли се връзката им. В същото време и тя бе мислила за него. Може би той смяташе, че я познава по-добре от нея самата? Но се лъжеше!

Въздъхна и затвори очи. Чувстваше огромно облекчение и щастие, горчиво-сладка радост я изпълваше. Може би нямаше да го притежава завинаги, но сега бъдещето и илюзорните надежди за сигурност не ѝ се виждаха толкова важни, както преди време. Нали си бе представяла абсолютната сигурност в лицето на един брак с Клей. И какво се бе получило! Този път ще рискува, ще направи всичко по силите си, за да получи насадата, която ѝ предлага любовта на Райдър! И ако тя не може да бъде вечна, какво от това? Пак си заслужава...

Той нежно обгърна лицето ѝ с длани.

— Не исках да те наранявам, любима — прошепна Райдър и прокара палци по устните ѝ. — Моля те, повярвай ми!

Тя тихо въздъхна и обви ръце около кръста му. Райдър я притисна, зарови устни в косата ѝ.

— Обичам те, Лорън!

При тези думи сърцето ѝ подскочи и заби лудешката. Бе чакала толкова дълго да ги чуе, да повярва, че и той я желае толкова много, колкото и тя — него. Да чуе признанието в любов от собствената му уста...

— Аз също те обичам — промълви Лорън и се притисна силно към тялото му, искаше да се съедини с него, а този миг да продължи безкрай...

— Трябва да ти покажа колко много те обичам — прошепна той глухо, а пръстите му се ровеха в косата ѝ. Устните им се сляха в дълга и жадна целувка, която предвещаваше още наслади. Силна и изтръгваща дъха ѝ, обещаваща и искаща още и още любов и ласки. Времето замря, а целувката им продължаваше. Тялото ѝ омекна и се обви около неговото от устните до пръстите на краката... После той се откъсна от нея.

Седна на ръба на леглото и протегна ръце към нейните. Поднесе ги към устните си и започна да ги целува.

— Искам да те докосвам навсякъде, любима. Да те почувствам, да вкуся от теб... цялата... навсякъде — и очите му блестяха, а тя потръпна, предвкусвайки очакваното... Пусна ръцете ѝ и отново я целуна, дълго, томително, сякаш разкъсваше плътта ѝ. Устните ѝ му се подчиняваха с готовност, цялото ѝ тяло откликваше охотно на търсещите му ръце...

— Ще те любя така както отдавна мечтая — дрезгаво шепнеше той, забравил съмненията и чувството за вина.

Двамата се свлякоха притиснати един в друг на леглото и целувката му не бе вече нежна. Устните му сякаш разкъсваха лицето, ушите ѝ, връщаха се на устата, която отвърщаше със същата любовна стръв. Целуваше я с бясна страст, езикът му търсеше нейния и потъваше в неznайни кътчета, сладки и жарки тръпки бягаха по цялото ѝ тяло. Ръката му обхвана в шепа едната ѝ гърда, замилва я гальовно, а тя прехапа устни и дъхът ѝ спря. Той обгърна зърното през тънката материя на блузата. Тя притискаше главата му, извиваше се и стенеше, насърчаваше го да побърза. Искаше го... вътре в себе си, по-скоро, по-скоро...

Райдър едва се удържаше. Бе започнал нежно, за да удължи и нейното, и своето удоволствие, но тя не му даваше тази възможност, гънеше тяло под него, горяща от желание за физическа наслада също като него. Той посегна да свали блузата ѝ. Щом усети намерението му, тя трескаво започна да му помага, вдигна ръце, за да го улесни, разкопча копчето на джинсите си и смъкна ципа. Райдър ги изхлузи от прелестните крака и ги захвърли. Лорън лежеше пред него по пликчетата с цвят на слонова кост.

Кръв нахлу в главата му. Никога не бе изпитвал подобно нещо — такива емоции не бе познавал в предишните си любовни преживявания. Трескаво започна да смъква дрехите от себе си. Огромното желание и гледката на прелестното тяло с копринената кожа под него го правеха непохватен. Пръстите му не намираха копчетата, коланът не искаше да се разкопчае. Лорън следеше движенията му с неприкрита възбуда. Беше се надигнала на лакти, косата ѝ бе разпиляна в буен водопад от златисти къдрици по възглавницата.

Райдър отново изстена и се наведе над нея, неукротимо възбуден и тържествуващ, а тя охотно протегна ръце към него.

— Ако продължаваш да ме гледаш така — изпъшка той, заровил глава в гърдите ѝ, останал без дъх, — ще свърша след две минути.

За пръв път Лорън усети искрена женска гордост, че е способна да го възбуди така! Целуна косата му, и го притисна към гърдата си още по-силно. Той се опита да поеме въздух, а устните му полазиха надолу към меката и послушна плът на корема ѝ.

— Не искам да те бавя, ти се измъчваш... — възкликна тя и гореща вълна я обля, когато езикът му се стрелна по пъпа ѝ и смело продължи надолу. Бикините ѝ бяха само малко късче коприна с дантела във формата на цвете, прикачена точно на хълмчето между бедрата ѝ. Райдър целуна цветето. Тялото ѝ се разтресе в неописуема наслада, бяла светлина пробяга пред очите. Това трябва да бе върхът!

— Толкова си красива! — прошепна той дрезгаво, упоен от мириса и вкуса на прелестното тяло. — Страшно те желая! Обичам те безумно!

Тазът ѝ се повдигна и тя извика името му със задавен глас. Нови сладни вълни се разлиха по мъжкото тяло. Рязко смъкна пликчетата и се отпусна между бедрата ѝ.

— Не мога да повярвам, че накрая ще те притежавам — изпъшка неразбираемо и веднага покри лицето ѝ с целувки.

— Твоя съм — стенеше тя — и ще бъда твоя винаги, завинаги, докогато ме искаш...

Завинаги, помисли той. Искаше я завинаги. Ако това е възможно. Ръката му се плъзна по гладката кожа на бедрата ѝ. Пръстите му намериха онази интимна падина отдолу и потънаха в парещата плът. Тя го желаше, тръпнеща и изгаряща в очакване. Само тази мисъл бе достатъчна да го изпълни с неудържимо удовлетворение.

— Сега, сега — изстена тя и още по пламенно впи пръсти в раменете му. — Вземи ме сега, веднага, моля те...

Райдър надигна глава и погледна право в кехлибарените очи.

— Какво има? — попита тя и протегна ръка към стиснатите челюсти. Докосна устата му, а в очите ѝ играеха златисти искрици. — Какво има, защо се бавиш?

— Обичам те — рече той с неравен, потрепващ глас, подобно на готов да се разплаче човек. — Обещай ми, че ще запомниш това!

— Добре, ще го запомня.

— Обещаваш ли?

— Обещавам!

Той кимна, а очите му се разтопиха от нежност. Сетне проникна в нея с единствен силен тласък.

Замря, изчакваше реакцията на плътта ѝ... Боже, изпитваше невероятно блаженство! Тя бе всичко, за което бе мечтал. Бе я желал толкова време, бе изчаквал толкова дълго... Дали не сънуваше? Тя се

помръдна под него и това предизвика още по-голяма наслада. Затвори очи и си представи невероятно красиви неща. Помисли за онзи миг, преди дванайсет години, когато по някакъв каприз на провидението техните съдби се бяха свързали неразривно. Какво ли би казала Лорън, ако знаеше колко силно желаеше той детето им да бе заченато по този естествен начин, с много обич и красота?

— Следвай ме — помоли той задъхано. И като дишаше тежко, започна ритмичния и страстен танц на любовта, притиснал с ръце бедрата ѝ към своите. Любеше я ту нежно, ту властно, ту гальовно и ту по-грубо. Телата им се бяха слели в едно, отправени към своя малък райски екстаз. Почувства тръпките дълбоко в утробата ѝ. Усети ноктите ѝ да се забиват в мускулите на гърба му, тя стенеше и това направо го подлуди, усилвайки неимоверно сладострастните усещания. Отправени към взаимното удовлетворение, и двамата във вихъра на любовния апогей, телата им лудуваха в пламтяща хармония; тогава в него нещо експлодира и той вече не можеше да спре... Надигна се колкото можа върху нея и ѝ даде всичко от себе си...

Когато Лорън се събуди, беше сама. Вън все още бе тъмно, но първите проблясъци на зората осветяваха хоризонта. Тя се протегна и опипа мястото до себе си. Чаршафът бе още топъл. Претърколи се върху него и зарови лице във възглавницата, помириса я, жадно пое въздух и се усмихна.

Сетне се обърна по гръб и въздъхна доволно. Дори и в бляновете си не бе очаквала да изпита такава радост, с каквата сега бе изпълнено сърцето ѝ. Благодарение на Райдър се бе почувствала красива и желана, истинска жена. Нямаше частица от тялото ѝ останала нецелуната, недокосната. Как само я бе любил! Цялата тръпнеше от изпитаното, потръпна от мисълта къде я бе докосвал. А насладата ѝ бе още по-пълна от това, че сега и тя познаваше неговото тяло в най-интимните му кътчета.

Но къде беше той? Огледа стаята. Вратата на банята бе отворена, но вътре нямаше никой. Лорън стана и облече син копринен пеньоар. Излезе и веднага забеляза светлината в стаята на Джъстин. Изгаряща от любопитство се отправи натам.

Райдър се взираше в екрана на монитора, погълнат от онова, което виждаше. Внимателно четеше сложната материя, преглеждаше я отново и отново и всичко си идваше малко по малко на мястото.

Кой би могъл да допусне? А ако не му бе хрумнало да разгледа детската стая? Ако не бе пожелал да надникне в ежедневието и в малкия свят на Джъстин? Сигурно никога нямаше да направи своето откритие! Като на шега бе прегледал купчинката дискети и внезапно откри, че те съвсем не само колекция видео игри. Най-неочаквано бе попаднал на липсващите елементи от оригиналните разработки на Клей Холт!

Когато Лорън влезе в стаята, той дори не я забеляза. Застанала зад гърба му, тя с интерес се взря в извънредно сложните символи, които той бе извикал на екрана. Райдър бе само по долните си гащета. Заобиколен от личните вещи на Джъстин и детските мебели той приличаше на великан, а тялото му й се стори още по-огромно и могъщо. Допря тяло до гърба му, обви ръце около силния врат и го целуна по тила.

— Здравей, скъпа — обади се той пресипнало, но Лорън веднага усети, че вниманието му е някъде другаде.

— Какво правиш тук? — запита го тя с престомена строгост и сбърчи после.

— Откривам купища интересни неща — отвърна той сериозно и кимна с глава по посока на дискетите, поставени до компютъра. — Виждаш ли ги тези дискети?

— Е, и... — Увлечението на Джъстин по компютрите и електрониката съвсем не бе нещо ново за Лорън. Какво толкова интересно намираще Райдър в това? Нищо не разбираше...

— Няма да повярваш какво открих сред видео игрите — рече той и пръстите му заиграха по клавиатурата. Символите изчезнаха и на тяхно място се появи нещо много наподобяващо електронна схема. Стори й се сложно за сина й. Едва ли бе част от неговите занимания...

— Какво, за Бога, е това, Райдър?

— Робот — рече той и се ухили.

— Наистина ли? — удиви се тя.

— Виж тук. — Райдър се помести, за да може и тя да вижда екрана през рамото му. — Няма да повярваш на очите си!

В този миг автоматът на климатичната инсталация се включи и Лорън потрепери от студ. Коприненият пенъоар бе по-скоро красива, а не практична вещ. Райдър я прегърна през кръста, но вниманието му остана приковано към чертежите на екрана.

— Защо да не повярвам?

— Ние си скъсахме нервите да търсим липсващите звена в завода, обърнахме го нагоре с краката, а те са си били тук, в стаята на Джъстин. — Протегна ръка и потупа пластмасовата кутия с дискети. — Бяха записани на някои от тези дискети — обясни той, като поклащаше глава. — Жизненоважни за компанията материали, небрежно захвърлени сред комплект видео игри. За Бога, Лорън!

— Е, хайде сега... — Лорън поклати глава.

— Това е самата истина. За какво, по дяволите, е мислил Клей? Тези записи са невероятно важни и ценни, изключително необходими за бъдещето на компанията.

Тя поклати глава, беше озадачена. Отново погледна екрана със сложния чертеж и се опита да проумее какво ли се бе случило:

— Клей бе човек, изключително посветен на работата си — промърмори замислено тя. — Не беше типично за него да се отнася небрежно към нея.

Райдър също не разбираше как би могъл учен като Клей да постъпи така безотговорно. Може би имаше нещо друго? Да остави такива ценни разработки, на стойност милиони долари пък и жизненоважни за собствения му бизнес, в ръцете на едно единайсетгодишно дете, пък било то и негов любим син! Звучеше невероятно. Още една загадка, поредната в цяла верига мистерии, коя от коя по-оплетени. Райдър замислено сви рамене. Нищо не разбираше. Протегна ръка и изключи компютъра на Джъстин, решен на всяка цена да разнищи нещата до край.

Телефонът звънеше. С недоволно мърморене, Лорън се събуди от дълбокия си сън. След случката в стаята на Джъстин двамата с Райдър си бяха легнали отново. Тя протегна ръка над гърдите му и едва успя да напипа апарата. Придърпа шнура, за да не го събуди. Но преди да поднесе слушалката до ухо то си, той се размърда и за части от

секундата я намести върху себе си. Лорън успя да допре мембраната до слепоочието си и като му се усмихваше се обади:

— Ало.

— Лорън Холт?

Все още усмихната тя отмести слушалката, за да може да залепи бърза целувка върху устните на Райдър, после добави:

— Да, слушам ви.

— Вие ли сте дамата, дете е собственичка на компанията Холт?

Тя смръщи чело в предчувствие на нещо неприятно.

— Да, кой се обажда?

— Помислих си, че може да ви е интересно да научите, че в завода ви е поставена бомба.

Тя погледна Райдър и лицето ѝ пребледня като сняг.

— Ало, госпожо Холт?

— Какво, какво казахте?

— Не ме ли чухте? В завода ви е поставена бомба, която ще избухне някъде след около... — Тук гласът направи пауза и след малко добави: — След час и двамайсет и осем минути.

Щрак! И връзката се прекъсна.

— Боже мой! — прошепна тя, зашеметена, вторачена в слушалката, която все още държеше в ръка, без да вижда, че трепери като лист обзета от ужас и страх.

Райдър се подпря на лакът и присви очи:

— Какво стана, скъпа? Какво ти казаха?

— В завода има бомба!

— Моля?!

— Ще избухне след час и двамайсет и осем минути!

Без нито миг колебание Райдър грабна слушалката от ръката ѝ и натисна вилката. Изруга, скочи на крака и в движение започна да набира номера на полицията. Обясни положението с няколко кратки изречения, докато Лорън още се измъкваше от леглото.

Тя порови в едно от чекмеджетата, извади чисто бельо, после нахлузи джинсите и ризата си. Когато Райдър остави слушалката тя бе почти готова.

— След секунда тръгваме — рече Лорън и завърза косата си на тила.

— По-добре остани тук — опита се да я убеди той, докато вдигаше ципа на панталоните и обличаше ризата си. После клекна и обу обувките на бос крак.

— И дума да не става — твърдо отказа тя и отвори вратата. Обърна се нетърпеливо към него. Той тъкмо прибираше ключовете и портфейла си от нощната масичка. — Хайде, Райдър, побързай!

— Идвам, но трябва да предупредим Хати да внимава много за Джъстин. Щом се прибере, да не го пуска навън. Хич не ми харесва това, което става тук!

Тя кимна, лицето ѝ бе бяло като сняг. Двамата излязоха заедно.

В завода ги очакваше група полицаи. Съобщиха им, че чакат специализиран екип от службата за борба с тероризма. Там бе и Майкъл Армстед заедно със секретаря си Джими Джоунс. Армстед обясни, че на него също му се обадили със същата заплаха. По всяка вероятност се е обаждал същият човек. Майкъл изглеждаше напрегнат и разтревожен. Райдър го наблюдаваше внимателно. Трябваше да признае някои неща, че поведението му беше безупречно. Ако той бе зад цялата работа, то поне играеше ролята си повече от добре.

— Опитах се да ти се обадя у дома — обясняваше Армстед на Лорън, — но Хати ми съобщи, че вече си излязла, заедно с... Брейдън.

Лорън почти не го слушаше. Гледаше Райдър, който крачеше към приближаващия се полицейски камион, в който бяха сапърите и експертите по взривове и експлозиви.

На свой ред Армстед наблюдаваше Райдър.

— Брейдън ми се струва прекалено спокоен, особено като се има предвид, че всичко тук може да избухне всеки момент — рече той.

Изненадана от прекия намек, Лорън го изгледа.

— Какво искаш да кажеш, Майкъл?

— Говоря това, което мисля, Лорън. Този човек се държи така, сякаш... — Той сви рамене, после добави със сарказъм: — Сякаш знае нещо, което ние — останалите — не знаем... Знаеш ли, Лорън, още не мога да повярвам, че при Брейдън всичко е наред. И ако питаш мен — поведението му е на измамник.

— Твоите подозрения не са основани на никакви факти, Майкъл... — Лорън се постара да запази хладнокръвие.

— Все още не, обаче...

— Ти изглежда непрекъснато се занимаваш само с Брейдън. Виж сега какво ще ти предложи — защо не се завъртиш около онова заведение, което наричат „Синята риба“. То се посещава най-вече от служители на „Ню Текникс“. Може би там ще откриеш нещо по-конкретно от намеци...

— Шефе... — обади се неспокойно Джими Джоунс, като нервно пристъпяше от крак на крак, — дали да не придружим сапъорите по време на обиколката им из завода?

Лорън погледна Армстед многозначително:

— Предложението ми се струва съвсем разумно.

Армстед разочаровано стисна зъби, а Лорън му обърна гръб и се запъти към входа на завода, където се бяха насъбрали доста хора. Там бяха и Райдър, и групата сапъори, и множество униформени полицаи. Пристигаха и журналисти.

— Май че е по-добре да престанеш да нападаш Брейдън пред шефката — обади се Джоунс.

— А ти защо не престанеш да ми даваш акъл! — скастри го Армстед. Най-лесно му бе да си го изкара на секретаря.

— Добре, добре, само не се ядосвай — примирително вдигна ръце човекът. — Искях да кажа, че изглежда Брейдън е влязъл под кожата на шефката. Нали виждаш, че бе готова да ти издере очите щом започна да говориш против него...

Армстед наблюдаваше Лорън и Райдър, които оживено разговаряха.

— Този път, приказките няма да помогнат. Трябва да измисля нещо по-сериозно, за да разколебая доверието ѝ в това копеле. Ти не разбра ли, че той вече я е свалил. И дори е спал с нея.

— Някоя жена не харесва да се говорят гадни приказки за любовника ѝ — мъдро забеляза Джими.

— Глупава, безразсъдна кучка... — изсъска Армстед, още по-ядосан и обезсърчен. — Сега ако не внимаваме, в играта ще се намести този тарикат Брейдън и ние така и ще си останем с пръст в устата! Трябва да го разкараме, Джими! За какво съм се блъскал като луд тук толкова години? За да дойде някакъв хитрец и да ограби труда ми. Няма да стане! — Физиономията му съвсем се ожесточи. — Трябва да измисля как да го елиминираме.

Бомба нямаше! Според анонимната заплаха тя би трябвало да избухне в осем часа. Два часа по-късно сапъорите прекратиха търсенето. Полицейските експерти провериха територията на завода сантиметър по сантиметър. Не намериха нищо подозрително.

Дълбоко замислен, Райдър прехвърляше фактите в съзнанието си за кой ли път. И колкото повече разсъждаваше, толкова повече се убеждаваше, че всичко е било направено само за да разстрои и изплаши Лорън и да я докара до ръба на хистерията. Само така ще стигне до решението да се откаже от завода. Позната тактика. Но кой бе зад всичко това и докъде бе готов да стигне? Дали пък следващият му натиск няма да бъде по-персонален? Въпросите бяха повече от отговорите, а въображението на Райдър работеше интензивно. Привиждаха му се какви ли не ужасни методи за тероризиране на млада вдовица с малък син...

В неделя вечер не бе стигнал до никакво решение. Крачеше замислен из стаята на Лорън и мислеше за Клей. Изключено бе да докаже, че е бил убит, но вече дълбоко вярваше, че смъртта му е била много навременна и удобна за някого. Но за кого? Който и да стоеше зад цялата тази бъркотия явно не се спираше, а и за в бъдеще вероятно не би се спрял пред насилие. Не, Райдър не бе готов да поеме риска да жертва по някакъв начин Лорън или Джъстин, или пък и двамата заедно.

Междувременно журналистите бяха подушили това-онова и се възползваха от ситуацията максимално. Вечерта след бомбената заплаха, когато се прибираха у Лорън, пред къщата ги чакаше репортер. По-рано Райдър му бе отказал всякаква информация и го бе изгонил. Отказваше изявления и по телефона. Но изглежда край на журналистическото нахалство нямаше.

— Не ми харесва положението, Лорън.

Тя се облегна на стола и потри уморено чело с пръсти:

— И на мен не ми харесва.

Той спря зад нея и постави ръце на раменете ѝ. Тя почувства силата му и сякаш част от нея премина в тялото ѝ. Отпусна се и въздъхна, а той започна да масажира напрегнатите ѝ мускули. Естествено, миг след докосването усети как в слепоочията му леко

забуча, а кръвта му кипна. Усмихна се и се остави на вълните на възбудата, като продължи приятното си занимание. Колко хубаво би било да може да се грижи за нея винаги. Всеки ден. До дълбока старост. И след нея...

— Знаеш ли кое ме плаши най-много? — измърмори Лорън и наклони глава, за да може той да разтрие и врата ѝ, който я болеше най-много.

— Кое?

— Общественото внимание и любопитство. Наглостта на репортерите. Това, че отново сме в центъра на новините. Мразя да ме търсят непрекъснато и нахално по телефона, да ме причакват пред собствената ми къща! Мразя ги, Райдър! — Тя отпусна глава назад и го погледна отдолу нагоре. Лицето ѝ бе уморено, отпуснато, но красиво. Ужасно красиво. Той се наведе и я целуна.

— Хрумна ми нещо — рече той и като я избута лекичко се намести на стола до нея. После я повдигна и я настани в скута си. Тя се задъха и се изчерви. — Сегашното ни положение крие множество неизвестни. Знаем съвсем малко. Някой очевидно желае да упражнява натиск върху теб, като те тормози, но досега никой не е пострадал физически. Опасявам се, че тази граница би могла да бъде премината.

Докосна косата ѝ, плъзна пръсти в копринените кичури, улови лицето ѝ с длани и като наведе глава, се взря в очите ѝ.

— Затова настоявам ти и Джъстин да поживеете известно време у дома, докато нещата се изяснят.

Сърцето ѝ подскочи от радост. Какво предложение! Прекрасно би било да бъде в дома му, дори и за кратко! Но радостта ѝ бе само за миг, после в душата ѝ нахлуха съмнения и лицето ѝ помръкна. Погледна го в очите. Той не говори за никакъв ангажимент, рече си тя. Просто временно, докато се оправи положението.

— Ако се притесняваш какво ще си помислят хората, недей — усмихна се той. Изтълкувал бе посвоему изражението ѝ. — Няма да е зле и Хати Бел да дойде. Тя ще се грижи за Джъстин, пък нали е и член на семейството ти. У дома има много място.

— Сигурен ли си, че го искаш, Райдър?

Никога в живота си не бе изпитвал по-голяма сигурност в нещо. Да ги приюти под покрива си, нея и Джъстин, да има правото да им предложи закрила — това бе шанс, който сам Господ му изпращаше.

Райдър я притисна до тялото си. Лорън отпусна глава върху гърдите му, а той се замисли за капризите на съдбата. Нещо го бе довело тук точно в този опасен момент, на това място и въпреки съпротивата му се намеси в живота им. Не беше религиозен, но за него провидение имаше и то се бе намесило. В това поне беше сигурен. Вече знаеше, че каквото и да става, не би могъл да живее без Лорън и Джъстин. Снощи бе направил решителната крачка и бе притежавал единствената жена, която смяташе предопределена за себе си. Връщане назад нямаше. Сега нейното щастие бе негово, нейните проблеми — негови.

— Какво, според теб, ще каже Джъстин? — попита той.

— Ще попита „Може ли веднага да тръгнем за там?“ — засмя се тихо тя.

Нещо заседна на гърлото му. Дълбоко трогнат продължи.

— Ами Хати Бел?

— О, тя отдавна смята, че имаш нужда от жена, която да се грижи както трябва за старата ти къща. — Лорън плъзна ръка по гърдите му. — Ако, разбира се, си готов да я вземеш.

Той поднесе пръстите ѝ към устните си, целуна дланта ѝ, а езикът му пробяга по нея.

— Може да се смята за назначена — засмя се Райдър.

— Мамо! Мамо! Къде си?

Той се сепна, в очите му се появи тревога. Скочи като ужилен и нежно отстрани Лорън от себе си. Момчето тъкмо бе започнало да му вярва и моментът не беше подходящ да рискува с неговото доверие. Щеше да провали всичко завоювано досега.

Лорън пък изобщо не се впечатли. Засмя се и се обади:

— Тук сме, моето момче, ела.

Джъстин се втурна при тях. Бе разтревожен, в очите му проблясваха сълзи.

— Мамо, пуснах компютъра и забелязах, че някой е бил в стаята ми. Дискетите на татко ги няма! — Хвана я за ръката и я задърпа след себе си. — Ела! Ще ти покажа — някой е ровил по бюрото ми.

— Не се безпокой, Джъстин — успокой го Лорън. — Аз ги взех. — Леко смутена, погледна Райдър над главата на сина си: — Мислех да ти кажа, но след тази тревога с бомбата съвсем забравих. Извинявай, Джъстин.

— Така ли? Но защо си ги взела? — обърка се момчето.

Беше време да се намеси Райдър. Той се изкашля и застана до Лорън:

— Майка ти и още много хора търсят тези дискети вече доста време — рече той тихо. — Ти къде ги намери?

— Баща ми ги остави там — отвърна малкият.

Райдър се ядоса. Това му се бе случвало и друг път, когато бе ставало дума за поведението на Клей Холт. Безсъмнено Клей е бил блестящ учен, но и човек, напълно лишен от здрав разум. Безгрижието му в този случай — да захвърля дискетите си така безотговорно — би могло да струва много на Лорън и Джъстин.

— А каза ли ти нещо за тях?

Момчето бавно поклати глава:

— Каза само, че трябва да ги прибера в кутийката — да не се развалят. — Погледна към майка си. — Аз винаги съм бил много внимателен, нали, мамо?

Тя го погали по косата и зарови пръсти в нея:

— Това е точно така.

— От време на време съм ги преглеждал — продължи то. — Но не разбирам много съдържанието им и затова ги прибирам обратно.

— Нито веднъж ли не ти хрумна, че и аз мога да се интересувам от това, какво има на тях? — попита го Лорън.

— Не съм се замислял — призна веднага малкият.

Лорън понечи да каже нещо, но Райдър я изпревари.

— Някой друг знае ли за дискетите?

Джъстин поклати глава отрицателно, после явно си помисли нещо и очите му пробягаха от Райдър на Лорън и обратно:

— Да не съм сбъркал в нещо?

Райдър постави ръка на рамото, му и се усмихна:

— Не, не си. Не се безпокой. Май ти и татко ти сте обичали да си играете заедно с компютъра.

— Татко винаги играеше на моя компютър — гордо отвърна детето. — А когато ходехме в завода ми разрешаваше да работя на неговия. Големият му компютър има невероятни възможности.

Райдър кимна разсеяно — мислите му се бяха върнали към съдържанието на онези безценни дискети.

— Обзалагам се, че понякога е използвал твоя компютър, за да прегледа свои материали у дома, когато се върне след работа. А

понякога ги е забравял тук, нали? Така ли стана последния път?

— Не, не ги забрави. — Джъстин поклати глава. — Онази вечер, когато работеше в моята стая, се наложи да отиде в завода за нещо и ми напомни, ако изключвам компютъра да внимавам да не повредя дискетите. — Погледна майка си и изведнъж се разстрои: — Това бе същата... същата вечер, когато се случи нещастieto. Когато той...

Райдър схвана и сведе очи. Лорън прегърна и приласка детето:

— Не плачи. Ние просто се чудехме как са се озовали в твоята стая. Сега вече знаем. А ти си ги пазил много добре.

Тя се бе насълзила. Райдър също изглеждаше много разстроен. Стана ѝ приятно, когато разбра, че той не е безчувствен към явното страдание на сина ѝ. Протегна ръка към него, а той се доближи и застана съвсем близо до нея и момчето, но не посмя да ги прегърне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите две седмици се превърнаха в истинско блаженство за Лорън. Тя бе на седмото небе. От време на време си казваше, че се държи като глупачка, но пък непрекъснатата близост с Райдър ѝ носеше странно спокойствие. Напълно забрави усещането за заплахата и напрежение, които я съпътстваха в продължение на вече близо година. Освен това, през тези изпълнени с прекрасна магия седмици нито в завода, нито в съда имаше никакви сериозни неприятности. Струваше ѝ се, че най-накрая щастие започна да се усмива, настъпил бе рядък период на спокойствие и мир.

Старата къща на Райдър страшно ѝ харесваше. Вярно е, че се нуждаеше от още доста работа, за да се превърне в онова, което всеки собственик би желал да притежава, но пък в този дом имаше толкова скрити възможности, че Лорън едва се въздържаше да не влезе в ролята на архитект и декоратор. Винаги бе мечтала за такава къща. Още когато я зърна за пръв път почувства невероятния ѝ чар и грациозност. А сега къщата имаше вече и специално значение за нея, тъй като тя бе единственият дом, който бе познавал Райдър.

Опознаваше Райдър малко по малко и това усещане бе също толкова прекрасно, колкото и любовта ѝ към него. Един следобед напълниха кошница с провизии и излязоха на пикник тримата с Джъстин. Взеха и въдици и прекараха чудесно — ловиха риба на рекичката, която се извиваше живописно недалеч от обширния двор на Райдър. Всъщност само Джъстин ловеше риба, Райдър бе закачил въдицата си на стария пристан и се бе излегнал по гръб. Радваше се като дете на приготвената от Хати Бел лимонада от истински лимони. Хати бе започнала да глези Райдър и това много му харесваше. Лорън се бе отпуснала до него, щастлива, че са заедно и споделят красотата и покоя на околната природа, на изпълнения с приятни шумове летен следобед.

— Сигурно си имал щастливо детство тук — попита по едно време тя. — Гора, река, в която можеш да ловиш риба. Пък и толкова

животни и птици има наоколо. Беше ли щастлив като момче?

— Щастлив ли? — Той я погледна, изсипа в тревата останалите в чашата бучки лед. — Къде ти време за щастие! Започнах да работя още на девет години.

Тя смръщи вежди, поразена.

— Мислех, че си играл бейзбол?

— Играех... Гледах да комбинирам някак между свободното и работното време, пък и останалите задължения. Често сменях работата си — захващах се, с каквото ми попаднеше, където можеше да се припечели. Мама Джейн се опита да ми издейства стипендия — бях добър спортист, но си счупих китката в един склад за хранителни продукти. Това завинаги провали възможностите ми за игра в големите лиги.

Лорън усети почти физическа болка — толкова ѝ дожаля за него и за тежкото му детство. Колко ли хубави неща е пропуснал, колко ли детски удоволствия са му липсвали?

— Ами родителите ти?

— Какво родителите ми?

Видя, че той отправи поглед нейде далече над реката. Отпуснатите рамене и твърдо свитите устни, напрегнатата челюст, всичко това ѝ подсказа, че спомените му за тях не са особено приятни, мислите му — също. Май имаше и някакви тайни, които не желаше да сподели.

— Баба ми ме отгледа — внезапно проговори той. — Тя работеше едновременно на две места, докато пораснах достатъчно, за да започна да помагам. Не зная нищо за родителите си. Не ги помня — нито единия, нито другия.

И също така внезапно захвърли едно камъче към водата. На Лорън ѝ се доплака. Изчезнала бе и красотата, и покоят наоколо...

— На колко години беше когато починаха?

Райдър извърна глава и я изгледа продължително в очите:

— Когато родителите на едно дете ги няма у дома, значи са починали — теб така са те учили, нали? Така е в твоя свят, така разсъждават хората в благопристойното общество. — Поклати глава, устните му се извиха в безрадостна усмивка. — Обаче моите родители не са мъртви, Лорън, поне аз не зная да са умирали.

— Съжалявам, Райдър — прошепна тя едва чуто.

— Един от множеството подобни случаи — рече той сухо. — Забременяло момиче, бащата е някакъв невръстен младеж. Женят ги насила, за да няма скандал. Майка ми мечтаела да стане кънтри певица, затова тя си тръгнала първа. Мисля, че се запиляла някъде към Нашвил. Бил съм на осемнайсет месеца, според мама Джейн. А старият... — Райдър се загледа към дървеното пристанче, където седеше Джъстин с въдицата. Лорън усети, че той не вижда момчето, а се опитва да улови забравени образи от миналото. Райдър премигна. — Е, да, старият постоя малко повече. После замина и той. Мисля, че щеше да си опита късмета или в Австралия, или в Аляска. Работеше като моряк, морето му беше в кръвта. — Загледа се в Лорън. — Без да искам цитирам по памет Мама Джейн. Това бе редовният отговор, когато се чудех къде ли, по дяволите, е моят баща. Май бях на четири, когато замина. Повечето хора твърдят, че помнят разни неща от детството си, но аз не съм от тях.

— Сигурно ти е било много мъчно — развълнувано въздъхна Лорън. Тя бе на път да се разплаче. Сълзите пареха вече в очите ѝ, а в съзнанието ѝ се оформяше образа на изоставено, самотно и тъжно момченце. — И затова просто си се възпротивявал подсъзнателно на тези спомени...

— Може би си права — отговори той замислено. — Най-много ме измъчваше отсъствието на баща ми. Мама Джейн все пак бе нещо като заместник майка. Тя се грижеше за мен с истинска любов, всъщност даваше ми всичко, от което има нужда едно дете. Но всяко дете се нуждае и от баща.

Лорън протегна ръка и го докосна нежно.

— От теб ще излезе чудесен баща...

Той се усмихна и я притегли към себе си, разчорли косата ѝ.

— Защо казваш това?

— Просто наблюдавам как се държиш с Джъстин — отвърна тя и очите ѝ се навлажниха. — Пък и с други момчета, неговите съотборници, когато сте на игрището... Мислила съм си, че точно така изглежда добрият баща. Показваш им как се прави това или онова, тактичен си, внимаваш да не ги засегнеш. Такива неща не се учат, те трябва да се чувстват.

Райдър погледна към Джъстин, после крадешком пъкна ръка под блузата ѝ — погали копринената кожа на стомаха ѝ.

— Искаш да кажеш, че уважавам личността на детето — усмихна се той.

Тя също се усмихна. Олекна ѝ, защото забеляза, че тъгата в очите му изчезна.

— Искал ли си някога да имаш деца?

Ръката му, която продължаваше да я гали по стомаха, замръзна на място.

— Моят брак бе прекалено нестабилен... Едва ли бе разумно да искам деца.

Брак ли? Нещо прободеше Лорън в гърдите и тя веднага осъзна, че бе изпитала ревност. И някакъв смътен копнеж. Значи все пак Райдър бе обичал някоя жена. Щом се бе женил. Пожела си да...

— И колко време... Искам да кажа... — Така и не завърши изречението. Толкова много искаше да узнае коя е била съпругата му и всичко за този брак! Тя го гледаше и безмълвно го умоляваше да ѝ разкаже повече.

— Ожених се преди пет години — обърна лице към нея. — Помниш ли онази вечер, когато се запознахме? Нали танцувахме...

— Помня — промълви Лорън.

— Ожених се веднага след това. Случи се много бързо. Бях по работа в Калифорния. Там се запознах със Стефани. И сключихме брак.

Райдър я прегърна и се замисли за Стефани. В известен смисъл тя много приличаше на Лорън. Бе също пепеляворуса, имаше топли светлокафяви очи, произлизаше от старо семейство на културни и интелигентни хора. И тя имаше мек южняшки акцент — само че тексаски. Когато сексуалното привличане между двамата се бе поохладило, различията им започнаха да пораждават проблеми. Бяха минали само няколко месеца и двамата разбраха, че са направили огромна грешка. Всъщност тя се бе омъжила за него, защото ѝ харесваше свободния му и не зависим живот, а не защото умираше от любов. Райдър едва напоследък започна да разбира какво бе направил. И защо!

— Каква бе тя? Опиши ми я! — помоли го Лорън.

— Тя ли... Родена беше в Тексас.

— Исках да ми я опишеш — повтори тя.

В гласа му незабавно се промъкна закачлива нотка:

— Ами русо маце, светлокафяви очи, метър и нещо, осми номер...

Лорън го ощипа леко.

— Всъщност бе много приятна дама, но бяхме прекалено различни.

— И какво стана? — тихо попита тя. Затвори очи, почувства дъха му на врата си. Този мъж наистина я подлудяваше.

Райдър повдигна рамене:

— Нищо особено — разведохме се. Както постъпва днес всяко второ семейство.

— Но защо? — настоя тя отново, загрижена за него и за себе си, макар и да не разбираше защо би трябвало да чувства някаква смътна тревога.

Защото Стефани не бе Лорън. Беше се влюбил в Лорън онази вечер преди пет години, а после се ожени за другата, защото приличаше на нея. Пък и говореше като нея. Много скоро Стефани разбра, че той не я обича истински. Защото тя не можеше да бъде като Лорън. Само това ли беше причината?

— Райдър! Маме! Вижте тук! Хванах го!

Ухилен до уши, страшно горд от постижението си, хлапакът им показваше въдицата, а от кордата с кукичката висеше сом.

— Хей, Джъстин, внимавай! Рибите имат перки, които могат да те порежат — обади се майката.

Райдър постави длан върху устните ѝ.

— Той ги знае тези неща. Преди седмици съм му показал как да сваля риба от кукичката, без да се пореже.

Миг след това Джъстин бе откачил рибата и я пусна в кошчето си. Преди това я удари в дъските на пристана, затисна я с маратонката си и с ловко движение на някакъв инструмент я бе свалил от кордата и куката. Лорън се изуми.

— Боже, каква ловкост!

— Ама е много малък! — разочаровано заяви момчето и отново хвърли въдицата в реката.

— Добър улов, Джъстин — поощрително възрази Райдър и усмихнат се облегна на лакът. Ухили се на изражението на Лорън. — Слушай, майче, я не закачай момчето. Остави го да си лови рибата.

Тя се обърна към него и се замисли. Какъв баща само ставаше от този мъж! Огледа лицето му с влюбени очи — възгуби черти, малък белег над едната вежда. Спомни си стълкновението в „Синята риба“ и групата грубияни и си рече, че онези двамата като нищо можеха да го убият в склада до кабинета ѝ!

Не устоя на вътрешния подтик и отново протегна ръка към лицето му — погали челото и червената рязка над веждата.

— Тук ще остане белег — промълви тя.

— Едва ли ще бъде първият — измърмори той и отърка страната си в пръстите ѝ.

Ризата му се разтвори и под нея се показаха мускулестите му гърди. Тя не устоя и плъзна бавно ръка в процепа на ризата. Райдър бе като голяма, силна и ленива котка. Понякога, поправи се тя веднага. А той наистина обичаше тя да го гали и докосва.

— Знаеш ли какво си помислих онзи ден, когато се срещнахме за пръв път в кабинета на Джейк? — попита тя тихо и се загледа в друг белег, току-що го бе открила до ключицата.

— Не...

— Заприлича ми на уморен от скитане по света човек, на уморен от битки войник... Помислих си също, че си най-красивият мъж, когото съм срещала... — Пръстите ѝ полазиха по-надолу и усети как мускулите на стомаха му потръпват и се стягат.

— Лорън — предупредително стрелна той очи към Джъстин. Момчето бе съсредоточило цялото си внимание върху риболова.

— ... и най-опасният. — Тя се засмя палаво и в гласа ѝ прозвуча самоирония. — Аз, разбира се, се опитах да си внуша точно обратното... — И погали Райдър още по-надолу, като наклони тяло напред, за да прикрие от Джъстин движенията на ръката си.

Райдър простена — възбудата му личеше. Затвори очи и се опита да овладее желанието си да хване ръката ѝ и да я притисне по-силно на същото място.

— Харесвам ли ти така — освободена от задръжки и скрупули? — леко хрипкаво прошепна Лорън.

Лицето му бе пламнало, дишаше тежко:

— При първа възможност ще ти покажа — изпъшка той.

— Какво има, Джъстин? — Лорън отвори вратата на стаята и влезе. Беше събота следобед. От сутринта Джъстин и Райдър работеха по ремонта на къщата. Момчето обичаше тази дейност и поне досега нищо не беше в състояние да го отклони от безбройните задачи, които измисляше Райдър. Защо ли сега бе легнал тук сам и явно без настроение? Какво ставаше?

— Нищо няма.

Тя се поколеба, загледана в лицето му. Отношенията между него и Райдър бяха отлични, би могло да се каже дори, че процъфтяваха, също както и нейните. Двамата прекарваха часове наред заедно — работеха, играеха. Пътуванията на Райдър по широкия свят бяха неизчерпаема тема за разговори — малкият обичаше безкрайните му разкази за непознати и интересни преживявания. Задаваше десетки въпроси, Райдър с удоволствие отговаряше. Но най-чудесно се сработваха, когато вършеха нещо, свързано с възстановяването на дома. Райдър търпеливо обясняваше как се ползват различните инструменти — как се зачукват гвоздеи най-леко, как се къртят и сменят дъските на пода, разклатените парпети и прочие. Някой път урокът бе свързан със запушване на стари дупки, насмоляване и безиросване — друг път с боядисване и подготвителната работа за това. Или пък смяната на старите цигли. Изглежда Райдър намираще момчето способно дори и за най-трудните задачи. Веднъж му показва как се сменят стари тръби. Двамата подмениха остарелите и корозирали тръби в банята и поставиха нови.

— Няма ли да ходиш днес с Райдър за нови материали?

Момчето отмести очи и отсече:

— Отказах се.

Лорън не вярваше на ушите си. Може Райдър да бе решил, че ще му е по-лесно да свърши работата, без в краката му да се мотае едно дете?

— Е, тогава пък може би ще ми помогнеш да изчистим онази стара масивна маса в кухнята? Какво ще кажеш? Започнах да свалям стария лак и работата стана доста трудна?

Джъстин се намести на другия си хълбок и си остана все така загледан в тавана, с начумерено и някак тъжно изражение.

— Не, мамо, нямам желание сега.

Тя го загледа замислено — дали не му липсват приятелите.

— Не искаш ли тогава да се обадиш на Скоти по телефона — сигурно ще се съгласи да дойде тук да си поиграете?

Детето мълчаливо се изправи в леглото.

— Мамо, какво според теб би казал татко, ако знаеше, че ти и аз и Райдър сме приятели?

Преряза я остра болка. Бе се опитала да скрие интимната им връзка с Райдър, за да не нарани детето. Стараеше се да бъде дискретна, но детето бе впечатлително и наблюдателно. Дали подозираше истината? Или вече я знаеше? Или просто се безпокоеше, че Райдър все повече го привлича?

Седна до него на леглото.

— Не мисля, че баща ти би възразил нещо по повод нашето приятелство с Райдър — започна тя тихичко. — Райдър е добър човек, моето момче. Знаеш колко много ми помогна в завода, а сега ни е дал подслон в своя дом — на теб и на мен, в момент, когато имаме нужда от истински приятел, а баща ти вече го няма... Защо си мислиш, че Клей би се противил на такова нещо?

Джъстин подръпна един конец от коляното на джинсите си.

— Не искам да кажа това. Зная, че татко би одобрил това, което правим. — Погледна майка си. — Аз много харесвам Райдър.

— Аз също.

— Той ме учи на много интересни неща.

— Зная.

— И е почти толкова добър във всичко, на което ме учи, колкото беше и татко.

Сърцето ѝ се изпълни с нежност и тя обви ръка около детското рамо. Олекна ѝ — Джъстин не смяташе, че тя се държи зле спрямо покойния Клей — по-скоро себе си обвиняваше в този грях. Загледа се в натъженото лице и се опита да намери точните думи, за да разсее съмненията му.

— Твоят баща бе много надарен и талантлив човек, Джъстин. Той беше инженер, учен, а и изобретател. И макар че ти беше още доста малък, успя да те научи на множество неща, като ти даваше толкова информация за всяко нещо, колкото можеше да възприемеш. — Хвана нежно брадичката му и извърна детското лице към себе си, за да може да го гледа в очите. Засмя се тихо: — Но я си спомни — той май не правеше разлика между чука и отвертката, а?

Джъстин поклати глава.

— Всеки има различни дарби, моето момче, и ти сигурно вече си разбрал това. — Детето кимна. — Сигурно си забелязал, че на Райдър му идва отръпки всяка работа с инструмент, той е почти като професионален майстор, нали? — Джъстин кимна отново. — И той е инженер, но неговите таланти са по-различни от тези на Клей. Освен това убедена съм, че Клей би се радвал да научиш всичко онова, което Райдър на свой ред би пожелал да те научи.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм. Зная какво би си помислил татко ти — че си голям късметлия да намериш приятел като Райдър.

Следващият ден бе неделя. Райдър покани Джейк и Кланси на обяд. Пекоха месото на скарата навън. После Лорън и Кланси сипаха по голяма чаша чай с лед и се отделиха от мъжете. Седнаха на старата люлка в задния двор да си побъбрят. Гигантският дъб хвърляше приятна сянка — двете се чувстваха великолепно.

— Какви са последните новини от завода? — попита Кланси. Отблъсна люлката с крак и двете леко се люшнаха.

— Нищо особено — сви рамене Лорън. — Нямаме инциденти. Възможно е онези хора да са си помислили, че рискът е голям и не си заслужава, кой знае...

— Или може би не си заслужава, защото за никого не е тайна, че си под закрилата на Райдър. Нали това искаш да кажеш?

Лорън затвори очи и почувства, че страните ѝ пламват.

— О, Боже мой! — пророни тя неловко. — Не това исках да кажа, когато заявих, че вече няма да робувам до такава степен на скрупули и задръжки, Кланси!

— Е, хайде сега, не се прави на момиченце, Лорън! Всички разбираме какви са обстоятелствата. На първо място бяха застрашени твоята сигурност и тази на сина ти. Освен това си довела и Хати Бел тук да те придружава и цялата работа е напълно в реда на нещата, всичко е съвсем порядъчно. Така че не се тревожи. Отпусни се и нека се порадваме на затишието, та дори то да е само временно.

Наистина сега обстановката в завода бе спокойна и Лорън бе истински благодарна за това. Още една седмица бе изтекла без нищо

лошо се случи.

— Ами онези двамата гангстери в черната кола? — Кланси я погледна изпитателно. — Или на тази тема не ти се говори? Май докоснах рана — онази вечер в кръчмата положително е била повод за скандал с Райдър. И ние с Джейк здравата се сдърпахме! Забрани ми да правя каквито и да е опити да организирам тайни операции на своя глава!

— Мислех си да те питам за това — рече Лорън и допря чашата до коленете си. — Като видях как Джейк те помъкна към колата онази вечер си помислих, че в този момент ми се вижда решен на всичко и като нищо може да направи нещо драстично. Какво се случи всъщност?

Кланси се ухили:

— Наистина нещо драстично...

Лорън изучава лицето на приятелката си известно време. Знаеше, че Кланси много обича Джейк. Дали накрая бе успяла да го накара да забрави обидата? Дали го бе убедила, че се е завърнала завинаги у дома?

— Дватамата с Райдър изпуснахте страхотно представление накрая — похвали се Кланси след малко. — Джейк остана сам срещу всичките онези нехранимайковци... Тъкмо се чудех какво да направя, за да се измъкнем невредими, а се оказа, че той няма нужда от помощ. Страхотен беше, Лорън! Страхотен! Истина ти казвам!

— Това не е ново за мен, Кланси. Винаги съм знаела, че Джейк си го бива.

— Нямам предвид онези префърцунени южняшки кавалери, за които пише в романите. Това са фукльовски номера. Аз ти говоря за физически кураж. Той предизвика всичките и нито един не се осмели да му налети или да го удари. — Кланси потрепери, но имаше вид на ужасно доволна от себе си. — После ме качи в колата и си го изкара на мен...

— Виждам само колко много си възмутена — сухо отбеляза Лорън.

На лицето на Кланси се появи замечтано изражение. Тя се обърна и погледна увлечените в техен си разговор мъже недалеч от тях.

— Може да ти прозвучи сладникаво от устата на толкова еманципирана жена като мен, Лорън, но Джейк ме кара да се чувствам

стопроцентова жена! Все едно съм търсила нещо години наред и накрая го намирам! — Изгледа приятелката си пак и се ухили още по дяволито. — Дразня го, че е педантичен и консервативен, пък и скучен, но ми харесва и ме привлича както никой друг мъж досега!

— От това, което чух за случилото се в края на вечерта, май не е бил нито консервативен, нито скучен — подразни я Лорън.

— Е, да — права си. Но има и нещо друго — мислех, че той се дърпа от мен и се прави на обиден, защото знае, че като ме хванат лудите си грабвам шапката и заминавам на поредната задача. А това всъщност било само малка част от истината. Той най-много се страхувал, че не бил достатъчно привлекателен за мен — че не ме възбуждал и ми бил досаден... Боже мили! — Кланси поклати глава. — И сега смятам, че направи онова невероятно изпълнение в кръчмата, само и само да ми докаже, че е толкова мъж, колкото, да речем, Райдър. Не зная дали ми вярваш.

Лорън обаче напълно ѝ вярваше. Нима същите мисли не бяха минавали и през нейното съзнание? Не се ли тревожеше и тя за това колко ли време я дели от момента, когато Райдър ще реши да поеме на някъде?

— Истински се радвам, че и вие двамата се разбрахте — обади се Лорън и я прегърна. — Като ви гледам, вие с Джейк сте създадени един за друг, макар и да ви бяха нужни десет години да го разберете. — Наведе се и остави чашата на земята.

— Като говорим за хора, „създадени един за друг“, вие с Райдър също попадате в тази категория — отвърна Кланси.

— Не съм убедена — несигурно отвърна Лорън и също погледна към мъжете. — Може би за вас е време вече да създадете дом и семейство, Кланси, обаче Райдър е все още скитник по душа. Сигурна съм, че ще остане тук, докато неприятностите ми в завода приключат и делото завърши, но после? После изобщо не зная... Не съм сигурна за бъдещето...

Кланси я изгледа съчувствено:

— Не мисля, че си права, Лорън. Той те обича!

Но не достатъчно, за да се ангажира повече, рече си Лорън горчиво. И се зарече да не си позволява да мечтае напразно за невъзможни неща. Ще се опитва да управлява завода колкото се може по-независимо! И от него, и от Майкъл! Вече бе сигурна, че тези

двамата едва ли някога ще могат да работят заедно. Но едно бе да се оправя в завода сама, без Райдър, съвсем друго — той да изчезне и от личния ѝ живот.

— Е, пак ще говорим, ще видим — опита се да каже самоуверено Лорън и се усмихна. Дълбоко в себе си съвсем не бе спокойна за бъдещето на отношенията си с Райдър, но денят бе прекрасен и компанията великолепна. Нямаше намерение да се отдава на тъжни размисли.

Кланси пак погледна към Джейк и Райдър, които разговаряха оживено на задната веранда:

— За какво ли говорят тези двамата? — попита тя.

Лорън проследи погледа ѝ.

— И аз се питам същото. — Каквато и да бе темата на разговора им, знаеше, че по-късно Райдър щеше да ѝ каже всичко. Особено пък, ако беше нещо важно и тревожно. Той непрекъснато се опитваше да застава между нея и проблемите. Ежедневно се бореше с този му навик. Редно е да разбере най-сетне, че тя е собственичката и главният ръководител на компанията „Холт“. И да започне да я възприема първо по този начин, а после като своя... любовница! Отношението му към нея никак — ама никак — не помагаше на усилията ѝ сама да контролира съдбата си.

— Да ти кажа нещо за двамата негодници в кръчмата. Успяхме да установим, че работят в експедицията на „Ню Текникс“. Само че не можем да докажем, че те са нападателите на Райдър в склада онази сутрин. — Лорън пак погледна към мъжете. В същия миг Райдър се пресегна към хладилния шкаф и извади шише бира. Подхвърли го на Джейк и извади второ за себе си. Все така потънали в разговора си двамата слязоха от терасата и бавно тръгнаха по пътеката през моравата към двете приятелки.

— Единственото, което може би ги свързва с нападението, е фактът, че разпознах колата им. Но не съм сто на сто сигурна, пък и само моите показания едва ли са достатъчни.

— Началото е добро — намеси се Райдър. Току-що доближили се с Джейк, двамата седнаха срещу люлката. Райдър протегна дългите си крака: — И ние обсъждахме положението. Организирали сме

самостоятелно разследване. Пуснали сме хора на някои места. Правим проучвания. Оттук-оттам вече започна да постъпва информация.

— Така ли? — Кланси се наклони напред заинтересувано, а сините ѝ очи поглеждаха ту единия, ту другия. — Какво? Как? Да не би някой да слухти в „Синята риба“?

Джейк се облегна на дънера на стария дъб и кръстоса крака:

— Хайде сега пък и ти. Успокой се, каквото е било нужно, вече е направено.

— Е, добре де, кажете ни, за Бога!

Райдър се ухили, погледна Джейк и вдигна шишето си:

— Ето, моето приятелче тук напоследък си пие питието в онази кръчма по обяд... Там тогава черпят за сметка на заведението. Може да стане постоянен клиент, нали Джейк?

Кланси изгледа безмълвно и двамата, понечи да каже нещо, после затвори уста.

— Райдър, погледни само — засмя се от сърце Джейк. — Кланси занемя, няма думи горката — за пръв път ѝ се случва май.

Всички вкупом се засмяха, тъй като Кланси изгледа Джейк с непресторена безпомощност, а после съвсем очевидно се ядоса.

— Какво ти става, котенце? — попита я Джейк и вратът му започна да почервенява. — Да не мислиш, че ти си единствената безразсъдна глупачка тук!

— Честно казано това си мисля — саркастично отвърна Кланси и после избухна: — Ама ти какво смяташ, Джейк? Онази кръчма там е пълна с разни бабаити и какви ли не гангстери. Не разбра ли, че те не си играят? И ти казвам, че не бива да...

— Я гледай, я гледай. — Джейк вдигна набожно очи към небето. — Боже мили, истинската търсачка на приключения и силни усещания ми чете лекция по благоразумие!

— Не се будалкам, Джейк! Недей повече да ходиш там! Моля ти се!

Сякаш забравили за Райдър и Лорън, двамата впиха очи един в друг. Кланси съвсем очевидно е разтревожена, рече си Лорън. Сега, когато си бе възвърнала любовта на Джейк и виждаше бъдещето пред себе си в розова светлина, на общия им път се изправяше нова заплаха и това я правеше особено уязвима. Вече не бе така импулсивна, дръзка и волна, както преди години. И призракът на опасността, надвиснал

над Джейк, я ужасяваше. Лорън се запита какво ли би изпитвал Райдър в сходна ситуация спрямо нея? Ако я обичаше истински, разбира се...

Джейк стана и тръгна към Кланси. Хвана я за ръката и я свали от люлката. Прегърна я и запита:

— Какво ти стана, сладурче? — подразни я той. — Не вярвах, че от твоята уста мога да чуя предупреждения да внимавам, да се пазя и прочие. Напротив — смятах, че ще се впечатлиш...

Кланси се отдръпна от него и го погледна в очите:

— Значи след като лично се убедихме що за място е това кално заведение — истинско свърталище на негодници — ти пак се навиращ там само за да докажеш какъв мъжкар си, така ли!

— Не, причината да отида там бе същата, която обсъждахме, когато говорехме по тази тема за пръв път.

— Ти самият каза тогава, че е много рисковано и беше напълно прав!

— Лорън е моя клиентка и аз смятам, че имам някакви задължения като неин адвокат.

— Да, можеше да пострадаш, нали! — устните на Кланси потрепнаха и тя едва не се разплака.

— Е, добре де, но не пострадах. — Джейк нежно докосна бузата ѝ. — Какво ще кажеш — хайде да си идем у дома и да поговорим по този въпрос?

— Ммм — измърка Кланси и направи доволна муцунка. Лорън ги гледаше със смесено чувство — забавляваше се и им се радваше. Прегърнати, забравили вече за домакините си, те вървяха към колата на Джейк. Бяха се сбогували набързо. Гледаха се в очите и вървяха право напред...

— Браво, браво — засмя се Райдър, а в очите му се появи игриво пламъче. Като изтупа тревата от джинсите, той се настани на люлката до Лорън и я прегърна. Целуна я по слепоочието, а после се отблъсна от земята силно с крака. Залюляха се и се загледаха жадно.

— Май се досещам какво са решили да правят до края на деня — рече тя и се сгуши до него.

— Хм. — Той бавно започна да разкопчава блузата ѝ. — Тази дейност май се нарича следобедна наслада, а! — И с ловко движение разкопча сутиена ѝ. Тя ахна сподавено и дъхът ѝ спря, когато пръстите му докоснаха зърната на гърдите ѝ. — Ела тук! — Райдър се помести и

без никакво усилие я прехвърли в скута си. Почувствал топлата ѝ плът притисната в своята той изсумтя и обърна лицето ѝ към своето. Устните им се сляха, отвориха се, езиците им жадно се търсеха и проникваха — нежни, гальовни, настоятелни... Светът наоколо като че изчезна.

Тя се притисна още по-силно в него. Устните им се разделиха, тя изохка мъчително, но той продължи жадните си целувки по брадата, шията и накрая гърдите.

Мърмореше нещо, триеше лице в едрата твърда гръд, а наболата му брада драскаше нежната кожа, но това всъщност я влудяваше още повече. Замърка от удоволствие и възбуда, тялото ѝ се изви като на котка, нагоре... нагоре...

— Боже, ти си най-прекрасната... — стенеше Райдър.

— Само с теб — отвръщаше тя.

— Най обичам следобедната наслада — изръмжа шеговито Райдър и рязко смъкна блузата от раменете ѝ. Пълните обли полукълба на гърдите ѝ се изсипаха пред очите му с набъбналите розови зърна. Хвана ги с двете ръце и продължи да ги милва с език. Тя премаляваше, пред очите ѝ се въртяха сини кръгове, загуби ориентация, но това нямаше нищо общо с факта, че той бе започнал да я люби на тази разлюляна дъска. Боже мили! Дъхът ѝ спря съвсем, когато пръстите му пролазиха под тънкия плат на еластичните пликчета и по копринената кожа на корема, устремиха се надолу между бедрата и постепенно проникнаха в меката ѝ плът. Тя се изви като котка в ръцете му и изстена силно, когато той раздвижи пръсти. Не мислеше за нищо, само тялото ѝ тръпнеше от хиляди неизживени досега наслади и единственото, което искаше, бе той да не спира!

— Райдър, нека да влезем вътре!

Той изобщо не направи опит да престане:

— Хати Бел къде е?

— Отиде на кино.

С мощно движение на силните си ръце той смъкна и шортите, и пликчетата ѝ и ги захвърли някъде встрани. Той успя да свали и собствените си дрехи, а след това я улови през кръста, повдигна я като перце и я сложи в скута си, така, че да обгърне краката му със своите. Държеше я здраво и леко направляваше движенията ѝ. Гледаше я право в очите и бавно започна да я сваля надолу. И двамата застанаха

тихичко, когато той започна да прониква в горещата женска плът, дълбоко, дълбоко...

Лорън едвам помръдваше отначало, несигурна в себе си, жадна да получи още един урок от този силен мъж. Обаче той тласкаше силно и двамата започнаха да треперят, телата им се залюляха в сладен ритъм. Тя отхвърли глава назад и се забрави, отдадена докрай на бясната наслада и на неговото силно тяло вътре в нея. А когато достигайки апогея си, Райдър силно извика името ѝ, тя почувства най-дълбокото удовлетворение, което бе познавала досега.

— Не мога да повярвам — аз ли съм това — ахна тя след минута, когато успя да възвърне нормалното си дишане. — Посред бял ден, тук — на открито, в задния двор, макар и да сме сред природата...

Люлката продължаваше да се люлее.

— Страшно беше, нали? — усмихна ѝ се той.

Целуна го по силния врат.

— Прекрасно беше и няма нужда да ме питаш за това...

Той се засмя и погали прекрасните дълги бедра.

— А ти искаше да влезем вътре.

— Какво ли разбирам аз...

— О, ти ли? Ти ли! Ти ме направи най-щастливият мъж на света — отвърна дрезгаво Райдър, затвори очи и пак я притисна към себе си.

Люлката заскърца леко, но звукът проехтя някак силно в тихия следобеден покой. Малкият присмехулник, който гнездеше на друго място, сега бе кацнал високо над тях и изливаше в нежни трели птичи химн, възхваляващ всички прекрасни божи създания и прелестната природа наоколо.

— Кога ще се върне Джъстин? — попита след малко Райдър.

— Няма да е преди седем.

Той смръщи лице.

— Никой филм не продължава толкова дълго. Той е със Скоти и Къртис, нали? Какво смятат да правят след киното?

— Ще ходят в завода да гледат демонстрация на работа, който приготвя хамбургери. Майкъл си предложи услугите...

— По дяволите! — Райдър скочи от люлката и смъкна Лорън от себе си. — Защо, по дяволите... Кой ти каза, че той ще бъде с Армстед?

— Той самият. — Лорън погледна часовника на голата си ръка. — Те вече сигурно са там. — Въздъхна, защото знаеше какво ще последва. — Райдър, виж сега...

— Казах ти вече да ограничаваш излизанията на Джъстин, докато разберем откъде точно идва опасността. Докато научим кой иска да унищожи и теб, и собствеността ти, Лорън! Ти не ме ли чуваш?

— Слушай, Райдър, кой си ти, че да ми държиш сметка! Не приемам никакви заповеди от теб! — възрази тя остро, внезапно вбесена.

Райдър обаче махна с ръка. Бе над тези женски капризи. Важното сега бе да се предотврати потенциалната опасност.

— Има ли с тях някой от родителите?

— Бащата на Скоти — хладно отвърна тя. — Уговорката е Майкъл да ги посрещне в завода в шест часа. — Вече минаваше това време.

— По дяволите! Не мога да повярвам на ушите си!

Без да каже нито дума, Лорън грабна блузата си и я наметна. Обърна му гръб и се запъти към къщата. Райдър я настигна, преди да бе направила повече от три стъпки, хвана я за раменете и я завъртя към себе си.

— Знаеш ли кого е видял Джейк в „Синята риба“?

— Махни си ръцете от мен — почти извика тя.

Райдър отдръпна ръце и нетърпеливо викна:

— Скъпоценният ти Майкъл е бил там! И знаеш ли с кого? Със секретарката на главния инженер на „Ню Текникс“, ето с кого, Лорън! — Изражението му се бе изострило. — Майкъл Армстед е предателят в компанията ти, той е човекът, който стои зад всичките ти неприятности през последната година! А сега ти сама му набутваш в ръцете и Джъстин!

— Това са глупости, Райдър! Колко пъти трябва да ти обяснявам, че не Майкъл е човекът, когото търсим!

Той замлъкна и я изгледа сякаш не вярваше на ушите си:

— Ти сериозно ли говориш? Какво още трябва да направя, за да ти докажа очевидното? Този човек е крадец, престъпник, за Бога! От него може да се очаква всичко — дори и по-лошо!

— Не е той, казвам ти!

Разярен, не намираш повече думи, Райдър изруга свирепо и хукна към терасата, като правеше големи скокове.

— Няма да си губя повече времето с теб да ти обяснявам... Отивам да...

— Никъде няма да ходиш — обади се тя и в тихия ѝ глас прозвуча непозната досега заплаха. — Нямаш никакво право да ми нареждаш каквото и да е относно Джъстин.

Райдър мина като вихър над стъпалата и подхвърли през рамо:

— Ще видим...

Лорън затича след него, за да го настигне. Успя да го направи чак на вратата:

— Няма какво да виждам, Райдър! Грещиш ако си въобразяваш, че можеш да ми диктуваш какво да правя! Злоупотребяваш с това, че живея в твоя дом! Бих могла да се съобразя с предложенията ти за завода, но нищо не ти дава правото да вземаш решения от мое име, особено относно Джъстин!

Райдър не отговори. Не можеше. Испита страх, дълбоко вътре го загризаха съмнения. Почувства се съвсем безпомощен. Напълно възможно бе Армстед да е убиец. Бе почти сигурно, че Клей Холт е станал жертва на предумишлено убийство и всичко, ама абсолютно всичко, сочеше към Армстед.

— Не чуваш ли, Райдър? Нямаш никакви права върху сина ми!

При тези думи нещо в Райдър внезапно се скъса, нещо, което сякаш го бе разпъвало на кръст продължително и мъчително. Думите се изтръгнаха от устата му ядни и импулсивни. Изобщо не направи опит да се замисли за евентуалните им последствия. Обърна се и като я загледа право в очите гневно.

— Как да нямам! Той е и мой син. — Гласът му бе също като нейния преди малко — тих и заканителен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорън го гледаше с недоумение.

— Какво? Какво каза?

Райдър пое дъх дълбоко, с поглед зареян някъде зад рамото й. След малко рече тихо, с овладян глас:

— Казах, че е и мой син.

Тя поклати глава, удивена. В гласа на Райдър имаше нещо, от което по гърба й полазиха ледени тръпки.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Лорън, зная как е бил заченат Джъстин... — вдигна той към нея помръкнал поглед.

Сърцето й затупа лудо:

— Какво...? Как...?

— За Бога, никак не ми е лесно да ти разкажа как...

Смъртно пребледняла, Лорън затисна уста с длан:

— Какво да ми разкажеш?

— Хайде да поседнем — рече той тихо. Тя не се противи и той я отведе до стария люлеещ се стол. Настани я внимателно, а сам остана прав. Започна да се разхожда неспокойно наоколо: — Преди дванайсет години бях още студент в Алабама — започна Райдър! — Съквартирантът ми следваше медицина. Току-що се бе включил в една научна изследователска програма по проблемите на безплодието.

Погледна я. Пребледняла преди малко, сега лицето й бе направо безкръвно и безцветно като на мраморна статуя. Само очите й бяха живи, а в тях гореше студен ярък пламък.

— И какво общо има това с мен? — прошепна тя.

— Бях донор на сперма за тази програма.

Лорън преглътна, опита се да се съсредоточи, да овладее обърканите си мисли. Какво всъщност каза той? Медицинските архиви и дневници бяха секретни.

— Съквартирантът ми каза тогава, че съм подходящ, тоест, съответствам на медицинските характеристики на бащата. Обясниха

ми, че никога няма да науча нито името му, нито каквото и да е за него. Отначало не ми се щеше да се занимавам с такива неща, но те ме убедиха. Помислих си, че от семейна двойка, която има отчаяна нужда от деца, ще излязат чудесни родители.

Лорън не вярваше на ушите си. Разтърси глава, за да се събуди от този кошмар.

— Но имената на донорите и съответните реципиенти са тайна!

— Научих неволно, по погрешка... — Не смееше да я погледне.

— Тогава...?

— Един човек ми каза.

— Това е толкова долно и жалко — промълви тя. Едвам чуваше гласа си. — Като че ли болката да нямаш деца не е достатъчна! Само като си помисля! Зад гърба ни са шушукали, клюкарствали са гнусни... — Главата ѝ съвсем клюмна. Потърка чело с потрепващи пръсти.

— Не, бъркаш — бързо издума Райдър. — Никой не е говорил! Просто така се случи. Не беше умишлено нарушение на лекарската етика и тайната. Ние празнувахме...

— Празнували сте?! — Думата така я шокира и възмути, че тя скочи от стола и залитна. Боже мой, та това бе повече от чудовищно! Преди дванайсет години е заченала със спермата на Райдър.

— Лорън, опитай се само да ме изслушаш...

— Колко ти платиха? — студено и яростно запита тя.

— Кълна ти се, Лорън, та това бе чисто човешки жест. Разбрах за теб по една огромна случайност.

Тя вирна глава и го прониза с поглед. Така бе възпитана — да се държи твърдо, достойно!

— Колко, питам? Хиляда долара? Десет хиляди? Двайсет? Петдесет? — В гласа ѝ бликаше сарказъм и отвращение. — Колко струва скъпоценното ти семе, Райдър? Колко ти дадоха, за да се оплоди женската и да се роди Джъстин?

Райдър безпомощно наведе глава.

Тя го удари по рамото, за да го накара да я погледне:

— Защото именно за него става дума сега, Райдър! Нали? Не говорим за някое безименно, неизвестно дете, заченато благодарение на „чисто, човешкия ти жест“. — Подигравката в гласа ѝ придобиваше

леко хистерична нотка. — Едва ли! Сега говорим за Джъстин Клеймур Холт — моя син, нали?

— Да.

— Противен мръсник! — прошепна тя с омраза. — Лъжлив измамник и подлец!

Обзе го страх. Ледена тръпка полази надолу по гръбначния му стълб и сякаш някой започна да чете смъртна присъда.

— Не мога да повярвам! — Очите ѝ, невероятно изцъкдени от яркия пламък в тях, се обърнаха нагоре — потърсиха небето.

— Лорън, послушай ме...

— Да те слушам ли? За какво? — Изсмя се остро. — Още лъжи ли ще ми наговориш? Може би ти изглеждам наивна и глупава, но веднъж като се опаря, втори път не протягам пръсти към огъня!

Той понечи да каже още нещо, но тя го изпревари:

— Боже мой, каква глупачка само съм била! — И го изгледа с измъчени очи. — Сигурно си се забавлявал страшно! Ах, тази нещастна, лишена от мъжка ласка, жадна за любов вдовица!

— Лорън...

— Изобщо не се досещах — говореше тя, сякаш на себе си, — дори не ми е хрумвало, че съм била част от жесток план.

Райдър пристъпи напред и нежно сложи длани на раменете ѝ.

— Не е имало никакъв план, Лорън. Върнах се у дома само заради смъртта на мама Джейн. Джейк ми се обади с молба да се явя като ваш експерт в съда, после се развиха събитията в завода. Сякаш съдбата ме бе изпратила тук, а после едно по едно различни неща започнаха да се появяват и аз все по-дълбоко и по-дълбоко се намесвах в живота ти и в този на Джъстин, разбира се...

— Съдба! — Тя презрително се отдръпна, отблъсна ръцете му. — Намесваш съдбата и искаш да повярвам, че не ти, а тя е виновна за всичко!

— Не, просто ти казвам, че не съм планирал нищо, не съм правил тайни заговори. Но веднъж влязъл в живота ви връщане назад нямаше...

— Джейк знае ли?

— Не, той не би ме търсил, ако знаеше — поклати глава Райдър.

Лорън се замисли. Райдър беше прав. Джейк никога не би участвал в такава долна интрига. Ярост, възмущение, наранена гордост

— всички тези чувства бушуваха едновременно в нея и като че ли я душеха. Истината горчеше като отрова в устата ѝ. Отначало я бе избягвал, но не поради страх от сближаване или пък понеже почтеността му би попречила да я увлече в една безперспективна връзка. Той се бе прицелвал в Джъстин, а не в нея!

Обзе я страх, постепенно започваше да разбира какво би могло да ѝ струва, ако евентуално съдът признае бащинството му! Истинският му мотив е бил да се вмъкне в живота им и да се възползва от този шанс, за да поиска съдът да му даде права върху детето. Естествено! Пое дълбоко дъх и взе решение: трябва да бъде силна! Защото не само гордостта и достойнството ѝ бяха заложени на карта, а и самият Джъстин — синът ѝ!

— Учудвам се колко съм била глупава, та да не видя истината — започна привидно спокойно тя. — Физическата прилика е просто удивителна. Приличате си по толкова много неща, походката ви е абсолютно еднаква. — Спомена и за физическите и спортни умения на момчето, а и за това, че на бедния Клей не му се отдаваше нито един спорт, не умееше да върши физическа работа. — Дори усмивката ви е еднаква — горчиво завърши тя.

Той протегна ръка към нея, но тя се отдръпна.

— Не ме докосвай — остро предупреди тя.

— Лорън, зная, че съм длъжен да дам обяснение за множество неща — настоятелно започна той. — Но точно сега трябва да ида в завода и да прибера Джъстин. Може нещо да му се случи. Той не е в безопасност в ръцете на Армстед. Не може да не разбираш този прост факт...

— Не съм на същото мнение — възрази тя.

— Моля те, Лорън, бъди разумна! Току-що ти казах, че сме установили връзките му с „Ню Текникс“. Може би ти си склонна да повериш Джъстин на грижите му, но аз не съм.

— Майкъл е бил в онзи бар, защото аз го изпратих — изведнъж каза тя. Изрече думите студено и открито се наслади на изненадата в очите на Райдър. — И той настоя да извърши свое собствено разследване, а според него ти беше главният заподозрян, ако мога така да се изразя. Фактически аз го посъветвах да отиде в „Синята риба“. И да започне оттам. И очевидно го е направил, щом сте го видели в бара.

Райдър стисна челюсти и втренчи очи в лицето ѝ.

— Не мога да повярвам на ушите си! — изкрещя той. — Ако той е информаторът значи си го предупредила! Ти да не си луда!

— Сигурно съм луда, след като съм могла да ти повярвам — язвително отвърна тя. И тя бе побесняла и в яростта си също започна да крещи.

— Дори не знаеш какво си направила, Лорън! Нищо не разбираш!

— Така ли? Зная, например че все още съм собственичката на компанията „Холт“! И като такава имам правото да вземам решения и да постъпвам според собствената си воля и преценки, когато си искам! — Вирна гордо глава и добави: — Винаги когато поискам, господин Брейдън!

Съвсем изкаран от търпение, Райдър се облегна на парапета на верандата и се опита да говори спокойно:

— Тогава какво би казала по повод на факта, че някой в твоя завод не само изнася разработките на Холт и ги пробутва на онези мошеници от „Ню Текникс“, но същевременно същият този тип предава много по-важни и жизнено ценни тайни от областта на производството на работи на една източноевропейска държава?

Лорън бе изпаднала в състояние, когато вече нищо не можеше да я учуди, но новината бе прекалено сериозна, за да не почувства тревога и болка. Инстинктивно се хвана за шията.

— Да, госпожо Холт! Един от безценните ви служители е шпионин. Истински при това. — Очите му потъмняха и станаха студени. — От онези, които ги съдят за предателство и държавна измяна.

— Не е Майкъл — рече тя и гласът ѝ бе неузнаваем, но все така хладен и неотстъпчив.

— Няма повече да си губя времето за празни разговори, Лорън. Отивам да си взема сина!

Тя сграбчи ръката му, а очите ѝ святкаха.

— Това е всичко, което си искал, нали, Райдър? Твоят син. Ти си го планирал и си ме мамил само за да се добереш до Джъстин. Никакъв шпионин няма. Нали такава е истината, Райдър, или ти вече не различаваш истината от лъжата?

— Чакай тогава да ти кажа още нещо! Да видим дали ти познаваш кое е истина и кое не! Забравила ли си какво ни каза

Джъстин за Клей — че го научил да работи с компютъра в завода, с големия компютър? Нали търсихме под дърво и камък някакъв знак как да се доберем до архивите на Клей? Ами ако Джъстин държи тази ключова информация, без да съзнава това? И ако наистина я притежава, не е ли животът му в опасност, особено ако за това научи не който трябва? Това истина ли е или не?

— За това трябва да се безпокоя аз, а не ти!

— Ти толкова ли си сляпа, че си готова да поставиш на риск живота на Джъстин?

Тя го загледа уморено и мрачно, сякаш занемяла. Внезапно вече не бе сигурна в ничия невинност. Но не бе готова да го признае пред Райдър.

— Ще обсъдим това, когато се върна. Сега влез вътре и ме изчакай.

— Ще имаш да вземаш! — остро отсече Лорън и заслиза по стълбите.

Изведнъж телефонът иззвъня. Райдър застина.

— Няма ли да се обадиш? — запита той.

— Не!

— Може да е Джъстин.

Тя безмълвно се завъртя на токове, обърна се и затича нагоре по стълбите. Беше вбесена, но съумя да замълчи. Телефонът висеше на стената в кухнята. Тя грабна слушалката.

— Ало?

— Маме, можеш ли да дойдеш да ни вземеш заедно със Скоти и Къртис? — попита гласът на Джъстин.

През вратата с фината мрежа срещу насекоми се виждаше силуетът на Райдър. Той гледаше към нея, а лицето му бе мрачно, навъсено.

— Откъде се обаждаш, Джъстин? — попита Лорън.

Очите на Райдър се присвиха и той се запъти към нея.

— От уличен телефон. Дойдохме тук — на уговореното място, доведе ни бащата на Скоти след филма, както се бяхме разбрали с чичо Майкъл, само че той не се появи. И сега сме тук сами. — Замълча за секунда, после добави с нескривана надежда: — А може би Райдър ще дойде? — В гласа му се появи нова нотка на неприкрит детски

ентузиазъм: — Райдър разбира от всичко. Той може да ни демонстрира робота, нали, мамо?

— Не зная, Джъстин — мрачно отвърна Лорън. — Къде точно се намирате?

— На ъгъла до завода — отвън.

— Стойте там! — нареди тя. — Не говорете с непознати, не ходете далеч, не вземайте...

— Зная, зная, мамо. Не съм малко дете.

— Ще дойда до петнайсет минути.

— Чао, маме.

Лорън бавно остави слушалката. Очите ѝ бяха вперени в Райдър, който я гледаше от прага.

— Ще идем да го вземем заедно — тихо каза той. — И като се върнем у дома, ще поговорим.

В колата Лорън остана неподвижна, смълчана, с ледено изражение.

Всяко зло за добро, мислеше си той вече в колата. Нямаше да му стигне времето да ѝ обясни всичко, преди да вземат момчето и приятелите му. Това можеше да стане чак след като ги разведе по домовете. Джъстин пък незабавно долавяше всяко настроение на майка си, особено напоследък, и Райдър не възнамеряваше да рискува да загуби толкова трудно спечеленото доверие и привързаност на момчето към себе си. Само ако усети дори и намек от това, че Лорън му е сърдита и край! Джъстин бе загубен за него, детето щеше да застане на страната на майка си. Не желаше това да се случи. И без това твърде много неща бяха поставени на карта.

Намери повод да им откаже да демонстрира въпросния робот. Макар и разочаровано, детето прие отказа възпитано. Пък и майка му добави, че вече денят е към края си, имали са достатъчно развлечения досега. Изведнъж обаче Райдър се почувства необичайно самотен и безнадеждно тъжен. Знаеше, че ако зависи от Лорън, той повече няма да има възможност да се среща с детето. Освен това усещаше, че тя ще настоя двамата с Джъстин веднага да се приберат в нейната къща и бе решен да не позволи това да стане.

Щом заведоха Скоти и Къртис у дома, Райдър веднага предупреди Джъстин да не разкрива пред никого, че Клей му е показвал някои тънкости на големия заводски компютър. Не желаше

да плаши момчето, но трябваше да осигури мълчанието му и да го накара да разбере колко сериозно е положението.

— Идеите на баща ти са били извънредно необичайни, Джъстин. Ако попаднат в ръцете на неподходящи хора, някои от тях могат да бъдат много опасни.

Джъстин се бе настанил на любимото си място в колата на Райдър — по средата на задната седалка, точно между предните две. Райдър го наблюдаваше от време на време в огледалото за задно виждане. Момчето очевидно размишляваше над чутото. Лорън гледаше право напред и продължаваше да мълчи.

— Искаш да кажеш, че някой може да използва добри идеи за лоши цели? — попита малкият по едно време.

— Точно така — отвърна Райдър.

— Значи затова трябва да внимаваме никой да не се добере до идеите на татко, така ли?

— Точно така.

Джъстин се замисли.

— Досега на никой не съм казвал, че мога да работя мъничко на големия компютър — рече той.

Райдър изтръпна — най-лошите му опасения се бяха оправдали. Този вид познание бе смъртно опасен за детето.

— Сигурен ли си?

— Само на тебе съм казал — с гордост рече малкият. — И на мама, естествено.

— Е, добре. Внимавай отсега нататък и изобщо не разговаряй на тази тема с никого — натърти Райдър и си каза наум, че в най-скоро време ще заведе детето в завода, за да пороботят на компютъра. Полазиха го хладни тръпки като си помисли за миг, че самият Джъстин може да се окаже ключовата брънка в разгадаването на тайните на Клей Холт.

— Добре — охотно се съгласи Джъстин, — няма да говоря с никого. Само с теб.

И в думите, и в погледа на детето се усещаше доверието, с което бе удостоило Райдър. Стигнаха до старата къща. Джъстин му вярваше. Сега трябваше да му повярва и Лорън.

— Отиваме си у дома. — Лорън се бе появила неочаквано на вратата на стаята, която Райдър бе приспособил за свой кабинет. Бяха сами. Тя здраво стискаше дръжката и явно не желаше да влезе. На горния етаж Джъстин се забавляваше с видео игри. В задната част на къщата Хати Бел гледаше неделен сериал.

— Сега не можеш да си отидеш вкъщи, Лорън — спокойно рече Райдър. Остана на място, боеше се да не я прогони, ако се доближи до нея. Отлично разбираше, че е достатъчна само една неуместна дума или жест и щеше да я прогони завинаги и от къщата, и от живота си. — Не се е променила нито една от причините, поради които ви поканих тук.

— Излишно е да ме придумваш със захаросаните си приказки, Райдър. Не желая да остана под един покрив с теб.

— Лорън, моля те, престани да говориш като човек, който е бил излъган и измамен, за Бога! Спомни си само колко много неща са поставени на карта точно сега. Не е благоразумно и безопасно да останете сами в онази къща. Не и преди да изясним всичко и виновниците да си получат заслуженото.

— Не отивам в къщата. Вземам Джъстин със себе си и заминаваме оттук. — И тя се обърна и прекрачи прага.

— Напускате града ли? — Сякаш кръвта му се смръзна от страх. — Но ти не можеш да го водиш...

Тя се извърна пламнала и яростна:

— Не мога ли? Ти ли ще ми кажеш? Мога да го отведа, където пожелае и веднъж завинаги! Запомни това!

Той вдигна ръце в примирителен жест и се опита да я успокои.

— Добре, добре! — изкашля се той. — И все пак разрешено ли ми е да питам къде отивате?

Лорън отпусна рамене, видимо уморена и отвърна по-спокойно.

— Кланси има вила на остров Дофин. — В гласа ѝ нямаше особен ентузиазъм. — Ще я помоля да ми даде ключовете, за да прекараме няколко дни там.

— Само вие двамата? Сами?

— Да.

— Може би трябва да помислиш малко повече по това решение. Няма ли Джъстин да се отегчи и да се чувства изолиран от приятелите

си? И може би ще ти създаде повече грижи отколкото са ти нужни точно сега?

Тя го изгледа иронично:

— Какво предлагаш, Райдър? Да го оставя ти да се грижиш за него и когато се върна може би моят син изобщо няма да бъде тук? Може би ти ще си решил да предявиш бащинските си претенции и да го замъкнеш някъде, например... в Саудитска Арабия или някое друго забравено от Бога място на края на света?

— Знаеш, че никога не бих постъпил така — отвърна тихо той. — Знаеш, че ще се грижа за него докато те няма тук, в моята къща.

— Не бих ти поверила дори и златната си рибка!

Силно го заболя от тези думи и враждебността в гласа ѝ.

— Та аз те обичам, Лорън!

Този път тя не можа да удържи сълзите си.

— Недей... — прошепна задавено и протегна ръка, за да го отблъсне. — Не смей повече да ми говориш такива думи!

— Искам да се ожена за теб, Лорън.

— Боже... — Тя избърса сълзите си с опакото на ръката и подсмръкна. — Така ще ти е най-лесно, нали?

Той протегна двете си ръце към нея, но тя се отдръпна назад.

— Що за човек си? Нещо като Кланси, нали? Омръзнало ти е да пътуваш самотен по света, без корени, без любими хора, които да те чакат нощем и да мислят за теб, жив ли си, здрав ли си? И един ден си казваш, че е вече време да си имаш деца, та да ги отгледаш докато си още млад. И какво ли си казваш? Ето тук има едно почти отгледано дете, нали? — Очите ѝ хвърляха мълнии. — Все едно да си поръчаш дете от каталозите на някоя скъпа фирма! Колко е лесно!

Той я гледаше занемаял, а в съзнанието му се въртяха хиляди мисли, думи, извинения, причини и обяснения. Но знаеше, че в момента е безсмислено да ѝ обяснява каквото и да е.

— И кога планираше да ми кажеш? — запита тя изведнъж със съвсем нормален тон.

— Не зная — призна той съвсем честно и зарови ръце в косата си. — Много от нещата, които изреди току-що, са абсолютно верни. От известно време непрекъснато си мисля, че животът ми е вече празен. Чувствам се самотен и уморен. И когато мама Джейн почина, дойдох тук, а после реших да поостана. Сам не мога да ти кажа защо. Изобщо

не знаех, че Клей е починал. Дори не подозирах, че компанията ти си има неприятности. Когато научих за тези неща, веднага реших да не се намесвам. Знаех какви усложнения могат да се появят, ако направо ти кажа кой съм аз. Не възнамерявах да се влюбвам в теб, Лорън, но така се случи и се влюбих...

— Не ти вярвам!

Той въздъхна уморено и пак я погледна.

— В началото премълчавах, защото исках да ти помогна, както предложи Джейк, а после да замина и да изчезна от живота ти.

— Това е известният и изпитан донжуански трик — подметна тя с подчертан сарказъм. — Сигурно си го прилагал множество пъти и го владееш до съвършенство. С него си се измъквал от цял куп неприятни ситуации, нали?

— След това се запознах с Джъстин — нарочно не отвърна на острите думи. — Прииска ми се да го опозная повече, да прекарам известно време с него, а после да си тръгна. Кому би могло да навреди това?

— О, да! Много умно! Какво е за едно дете още една загуба на близък човек? Първо губи баща си, после се запознава с друг мъж, той му става приятел и веднага след това изчезва от живота му. Какво значение имало! — Очите ѝ, пълни с укор, го пронизваха.

Ужасно го болеше от думите ѝ, те го удряха безпощадно като камшици, но той знаеше, че нейната мъка е всъщност и негова и мълчеше. После събра смелост и рече:

— Така започнаха нещата и после се развиха толкова бързо, че не можех да сторя нищо друго. Страхувах се да ти кажа, защото смятах, че ще ме изгониш, че никога вече няма да ми вярваш. А вече притежавах всичко, което бих искал да имам — и жената, която обичам, и моя син, и истински почтен и красив дом. Какво повече бих могъл да пожелая от съдбата? — Погледна я с умоляващи очи. — Нима не разбираш какво ти говоря? Ако бях казал истината, щях да загубя всичко това?

— Ти си прав само за едно нещо — прекъсна го тя студено, — че никога повече няма да ти вярвам. И затова няма да остана под един покрив с човек, комуто нямам доверие.

— Лорън, за Бога, не прави това!

Тя му обърна гръб, отиде до телефона и бързо набра номера на Кланси. Приятелката ѝ се обади почти веднага. Без предисловия и любезности Лорън попита:

— Кланси, важи ли още предложението ти за вилата на морето?

— Разбира се. Само кажи кога и е твоя — отвърна Кланси.

— Довечера?

— Решихте да се усамотите с Райдър, така ли? — засмя се Кланси. — Е, заслужили сте си го. Няма проблем. Ключът е оставен в една квартирна агенция на острова. Сега ще им се обадя. Ти само мини да си го вземеш.

— Отивам без Райдър, Кланси.

— Хм, значи сама? — промълви Кланси след кратко мълчание.

Лорън въздъхна, приветите ѝ неволно стиснаха слушалката.

— Не, ще взема и Джъстин.

Ново мълчание. Този път Кланси запита с леко променен глас:

— А Райдър какво мисли по този въпрос, Лорън?

— Защо трябва да мисли по него?

— Значи той те пуска да идеш сама?

— Аз съм възрастен човек и нямам нужда от неговото разрешение.

— Почакай малко — рече Кланси. — С кого говоря всъщност? Със същата жена, която ме покани днес следобед в къщата на Райдър или... — Тук настъпи многозначителна пауза. — ... която е под негова закрила и е лудо влюбена в него — и доколкото можем да си позволим да бъдем откровени една с друга — която спи с него? Жена, която през последните три седмици не е казала нито дума, без тя да е била свързана по някакъв начин с Райдър? Ти същата жена ли си сега, Лорън?

Господи, колко е права! Лорън скръцна със зъби.

— Мога ли да ползвам вилата, или не?

— Поддърпали сте се...

— Би ли предала на Джейк — Лорън прекъсна приятелката си, — че ще се върна в петък за заседанието в съда.

— Кажи му го сама. Той е тук.

Лорън премигна смутено — чак сега се сети какво вероятно бе прекъснала.

— О, Кланси, ужасно съжалявам, не се сетих, че може би...

— Не се извинявай, наивнице такава. Той и без това няма къде да ходи. — Лорън долови гърления глас на Джейк. После и смеха му. И неговия, и на Кланси. Двама, които се обичат. А колко време бе минало откакто те двамата с Райдър се бяха смели и разменяли нежности? Май не бе повече от час? Почувства болка в гърдите.

Нещо изпука отсреща и после прозвуча познатият глас на Джейк:

— Хей, Лорън, какво те прихваща? Къде ще заминаваш? Моментът никак не е подходящ. Мислех, че Райдър ти е разяснил как стоят нещата. Той нали се грижи за всичко, особено когато става дума за любимата.

Любимата. Устните ѝ внезапно потрепнаха, очите ѝ пареха. Отвърна поглед, обърна гръб на острия взор на Райдър.

— Ако пък не ти е казвал нищо, едва ли е удачно да го разискваме по телефона — продължи Джейк.

— Ако имаш предвид за Майкъл и за някакъв си шпионин, и за лъжите, и за нарушенията на правилата на сигурността и Бог знае какво още — да, вече ми каза тези неща. — Гласът ѝ бе станал треперлив, тя леко заекваше.

Джейк долови нещо и стана съвсем делови:

— Е, значи ти е ясна ситуацията. Не можеш да заминеш сега.

— Но, Джейк, разбери! Трябва да замина — прошепна тя настоятелно.

— Не и този път, миличка — твърдо отвърна адвокатът. — Няма да е разумно, пък е и свързано с голяма опасност. Остани си, където си сега. Там си в добри ръце. Сигурен човек се грижи за теб.

И Джейк затвори. Лорън остана до бюрото с телефонната слушалка в ръка. След секунда сигналът на освободената линия започна да писука тихичко. Тя бавно окачи слушалката и се обърна към Райдър.

— Джейк е на мнение, че трябва да остана в града — каза тихо. — Но това не означава, че ще остана тук.

— Но ти и Джъстин не бива да оставате сами в онази твоя къща — настоя отчаяно той. — Само си помисли! Той знае прекалено много. Някой може да се досети, просто да съпостави фактите и да стигне до същото заключение, до което стигнахме и ние. Ако останете тук ще наема двама...

— Охрана ли?

— Да, двама души охрана — кимна той. — Не се безпокой, няма да плашим Джъстин. На него ще кажа, че са ми приятели или колеги.

Лорън го гледаше и си мислеше за първия път, когато го срещна в кантората на Джейк. Тогава си бе рекла, че едва ли има нещо на този свят, което би могло да го уплаши. Той бе изглеждал толкова силен и спокоен... просто вездесъщ. А скоро след това и тя, и Джъстин се бяха опрели на него за закрила и помощ, без да се съмняват в способността му да ги защити.

Но това бе преди!

Райдър направи стъпка към нея:

— Моля те, Лорън, останете тук. Няма да те докосна с пръст, обещавам! Кълна се! Няма да ти се пречкам, няма да ти се мяркам пред очите. Ще се виждаме само в завода служебно.

Лорън покри очи с длани.

— Боже мили — прошепна тя. — Не зная какво да правя. Помогни ми, мили Боже!

Той постави ръка на рамото ѝ, гореше от желание да я прегърне, да я приласкае и успокои. Колко ли време щеше да мине, преди да му позволи отново да я прегърне? А може би никога вече нямаше да може да го стори?

— Не бива да си ходиш, любима. Трябва да останеш.

Без да каже дума, тя се откъсна от него и тръгна към вратата. Крачеше с гордо вирната глава, очите ѝ бяха сухи. Вратата се затвори съвсем безшумно след нея. Миналата седмица и тя, и някои дъски на стълбата скърцаха така силно, че Лорън се пошегува. Каза на двамата мъже, че вероятно в старата къща витае призрак. Още същия ден Райдър смаза пантите на вратите и затегна дъските на стълбището. Сега тя се качваше по тях бавно и влачеше ръка по красивия, изваян от майстор дърводелец парапет. На свой ред тя го бе лъснала до блясък. Влезе в стаята си. Бе я наредила с много желание и удоволствие, по настояване на Райдър. Колко само приятни мигове бе прекарала над вещите в нея! Беше ѝ дал чудесно бюро, семпло, просто и невероятно приятно — типична мебел от 18 век, английско производство. Люлеещото се кресло бе принадлежало на мама Джейн — Райдър ѝ го бе предоставил с много любов. Ами голямото легло с пиринчените табли с безкрайните заврънкулки по тях! Колко му се бяха радвали двамата! На него се бяха любили...

Едвам сега остави сълзите да рукнат свободно по бузите...

В понеделник Лорън стана, твърдо решена да овладее положението. Трябваше да оправи всичко веднъж завинаги. Колкото по-бързо, толкова по-добре. И да се отърве от Райдър. Все пак проблемът си оставаше — на кого можеше да има доверие? Самоувереността ѝ бе доста пострадала. Райдър я бе заблудил за толкова много неща. Ами Майкъл? В неделя се бе опитала да му се обади след неспазената среща с децата, но не бе успяла. Тревожеше се и за неговото отсъствие. Къде ли бе той? Агентът от ФБР, към когото се бе обърнала след нападението срещу Райдър, не бе открил нищо — нито за Майкъл, нито за неговите приближени подчинени. Самият Майкъл бе убеден, че ще открие нещо разобличаващо в миналото на Райдър; той ѝ бе казал тези думи. Нещо, което да докаже вината му? Ако това си бе поставил за задача, хубава работа си бе намерил! Райдър бе обиколил половината свят.

Още щом влезе в завода Черил ѝ подаде оставена от Майкъл бележка. Попаднал съм на нещо много важно, се казваше в това послание, но ще ми трябват няколко дни да проуча всички подробности. Не пишеше къде се намира, но си бе направил труда да се извини за пропуснатата среща с децата. Щял да обясни всичко, като се прибере.

Райдър бе скептичен, както винаги.

— Не желая повече да споря с теб относно Майкъл — каза му Лорън уморено. — Не той е информаторът.

Изглеждаше твърдо убедена в това. Самият Райдър бе вече почти на път да се разколебае в собствените си подозрения.

— Какво те прави толкова сигурна?

И нейната сигурност в някои неща също бе започнала да се износва. Чувстваше умора и празнота, като че ли вече битката не си струваше. За какво да се бори?

— Мисля, че човекът, когото търсим, е Малкълм Стърн.

Райдър присви очи:

— Малкълм Стърн ли? Онова старче? — Той се изсмя с недоверие. — Създателят на Херкулес ли? Хайде бе!

— Когато преди известно време ти ми говори за подозренията си относно провеждаща се в научноизследователския отдел тайна дейност, аз си направих труда да извърша няколко проучвания. Ограничих се да поискам рутинна проверка само на онези служители, които са достатъчно квалифицирани за сериозна научно-техническа работа. И информацията, която получих за Малкълм, се оказа доста насочваща.

— Е, и? В какъв смисъл?

— Съпругата и синът му нямат право да напуснат Източна Германия по политически причини. Той от години се опитва да ги измъкне оттам.

Райдър бе удивен.

— Кой направи тези проверки? И кой изобщо знаеше за тях и за резултатите?

— ФБР. На кого другиму се обажда човек, ако изпитва някакви съмнения за шпионаж? И никой, освен мен не знае нито за проверката, нито за резултата от нея. — Изглежда го с предизвикателно вирната брадичка. — Ако някой от моите служители се е замесил в шпионска дейност или върши научна работа с враждебна за нашата страна цел, мое е задължението и отговорността да го открия. И само моя!

— Обаче Малкълм Стърн е... — Райдър все още се опитваше да разбере какво точно е станало. — Ти можеш ли да докажеш нещо конкретно?

— Все още не, но хората от ФБР ми обещаха, че те ще се погрижат да бъде направено необходимото.

Малкълм Стърн погледна часовника на бюрото. Май бе станало доста късно. Но той си остана на мястото, загледан в малката, поставена в рамка фотография. Ана, той самият и синът им, всичките усмихнати. Фината резба по рамката бе на места изтъркана... Беше я докосвал и въртял в ръцете си толкова дълго време. Беше я галил, милвал, сякаш докосвал най-близките си... Жалък заместител на топлата, дъхава плът на обичната Ана...

Но с Божията помощ може би идваше край на безкрайното чакане. Почти. Смръщи вежди. Планът за следващата стъпка бе доста дързък, той самият го намираще за съвсем безразсъден. Авантюра,

която щеше да се провали. Онзи тип Брейдън, защитникът на вдовицата, заплашваше цялата операция и трябваше да бъде отстранен. Така му бе казало лицето, което осъществяваше връзката. Трябваше или да го подлъже и да го прати някъде за зелен хайвер, или направо да го убие. Обаче окончателно решение по този въпрос все още не бе взето. Глупаци, помисли си с презрение. Още не бяха разбрали що за човек е този Брейдън. Той не бе от онези хора, които се плашат лесно, още повече, когато са си наумили нещо. На всичкото отгоре Брейдън обичаше вдовицата. Имаше само един начин тя да остане без защита и закрила. Той да умре пръв. Проста сметка. Стърн сви рамене. Какво го интересуваше него самият?

Грижливо прибра снимката в малката, облечена в кадифе кутия. Там ѝ бе мястото. Специално, пазено като очите му. Сам бе направил тази кутия. Сам бе изваял и украшенията върху тъмното, яко като скала дърво от прочутата Шварцвалд в родината му. И за пореден път, както вече много често му се случваше напоследък, той се унесе в спомени за едни много по-щастливи дни... Ана, прекрасната Ана, му махаше с ръка. А момчето му се усмихваше... Той тръгваше към тях, щастливо усмихнат, с широко разтворени ръце...

Часовникът продължаваше да тиктака тихо. Добрият стар часовник, истинско чудо на германската техника. Майсторска изработка...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорън въздъхна и отмести следващата папка. Още едно отложено решение... Захвърли писалката и направи гримаса. Цялото бюро бе отрупано с книжа, които не търпяха отлагане. Все по-трудно ѝ бе да се съсредоточава, сега, когато мислите ѝ непрекъснато се връщаха към отношенията ѝ с Райдър. Погледна с ненавист документацията пред себе си, отблъсна стола и отиде до прозореца.

Последните четири дни се бяха превърнали в истинско мъчение. Верен на дадената дума, Райдър не се бе мяркал пред очите ѝ в къщата. Но винаги бе намирал време за Джъстин, горчиво си рече тя. Двамата режеха дъски, чукаха нещо, боядисваха, сякаш нищо не се бе случило.

Не знаеше кога и къде се хранеше Райдър. И дали изобщо се хранеше. Вечер обикновено бе в стаята си, прозорците му светеха до късно нощем. Ако случайно се срещнеха в дневната, той се държеше любезно, все едно че тя бе Хати Бел, или пък Мърфи или Джансън — телохранители, които бе наел.

А той ѝ липсваше. Нуждаеше се от неговата близост, копнееше за присъствието му. Убедена бе, че е крил така дълго своята тайна само за да се доближи до Джъстин и въпреки всичко непрекъснато мислеше за него и го желаше.

Краят на седмицата дойде. Вещото лице, което бяха поканили по препоръка на Райдър, трябваше да даде показания в петък следобед. Лорън и Джейк го чакаха в кабинета ѝ. Името му бе Колиър Стийл. Джейк бе поканил и приятеля си от детинство да ги придружи.

Сега адвокатът се бе отпуснал в дълбокото канапе и мълчаливо я наблюдаваше.

— Опитвам да взема важно решение — обади се той след известно време. — Питам се дали да си гледам работата, или да си напъхам носа в нещо, което може да ми струва много — да загубя и клиент, и стар и верен приятел.

Лорън се уплаши. Джейк я познаваше отлично. Не можеше да не е почувствал, че напоследък работите при нея не вървят.

— Май за нещо сериозно ще става дума — опита се да бъде небрежна тя.

— Ти и Райдър изглежда все още не сте се сдобрили, нали?

— Нещата не са толкова прости — отвърна тя.

— Не искаш ли да ми кажеш повече?

— Много е лично, Джейк — промълви тя.

— Какво толкова е сторил, та не можеш да простиш?

За секунда тя изпита неудържимо желание да му разкаже всичко.

— Лошо, много лошо — замислено продължи Джейк, недочакал отговор. Загледа се внимателно в нея и продължи. — Знаеш, че ще липсва на Джъстин, нали?

Проряза я болка, толкова остра, че изохка на глас.

— Не е ли удивително колко много си допаднаха те двамата? — добави адвокатът.

Лорън кимна едвам забележимо.

— Пък и много си приличат...

Този път Лорън не издържа. Погледна го в очите и запита:

— Какво намекваш, Джейк?

— Скарването ви има нещо общо с Джъстин, нали? — попита той на свой ред.

Тя занемя. Ами ако Джейк знае?

— При мен има някои документи, които още навремето Клей ми предаде, в случай че възникнат проблеми с парите, оставени на Джъстин. Клей е открил сметка на името му при самото раждане. Там са и документите, свързани със зачеването и раждането на момчето. Всичко, Лорън.

Лорън закри уста с длан, занемяла, ужасена!

— Ако темата е непоносима за теб, кажи ми и няма говорим за това — тихо рече адвокатът.

Очите ѝ, измъчени, потънали от мъка плуваха в сълзи.

— Не, крайно време е да поговорим за това.

— Райдър знае ли фактите?

— Да. — Думата с мъка се отрони от устата ѝ.

— Той е донорът, нали?

Лорън погледна към прозореца и мъчително кимна.

— Това проблем ли е? — Тя не отговори и той продължи: — Райдър обича толкова много и двамата. Очевидно е за всеки, който ви

види заедно. Зная какво си мислиш: всички адвокати са циници. Но като съпоставям нещата и обобщавам фактите... — Тук направи пауза и поклати глава: — За Бога, Лорън, какво толкова е станало?

— Райдър знаеше — горчиво издума тя. — Знаел е още от началото, Джейк, още от момента на раждането на Джъстин.

— Сигурна ли си? — присви той очи.

— Абсолютно. Дойде тук с тази информация, завъртя се около нас и когато бе сигурен, че вече и двамата зависим до някъде от него, ми каза кой е всъщност.

— Това ли е всичко, все пак? — смръщи вежди Джейк и се намръщи.

— Малко ли е?

— Според мен дори не е трябвало да ти казва каквото и да е.

— И колко по-добре би било — отсече тя и стана от стола си.

— Нека да доизясним нещата. Разсъждаваш така, защото иначе никога не би се съмнявала в неговата любов, в това дали истински те обича, или просто те използва, за да се добере до детето, нали?

— А ти можеш ли да ме виниш? — В очите ѝ се четеше болка.

В преддверието се чуха гласове. Джейк се изправи и бързо.

— Тук вече не става дума само за наранената ти гордост и обидата, Лорън. Излагаш на риск и шансът на Джъстин да бъде с истинския си баща. Не забравяй това.

Последните думи на Джейк звучаха в съзнанието ѝ и в съда, докато вещото лице полагаше клетва. Всъщност не бе ли наранената ѝ гордост причина за това, че не желае да повярва на Райдър? Съвсем възможно бе той да е дошъл в Мобийл, без каквото и да е намерение да се намесва в живота ѝ. Дали пък бе пазил тайната си, за да не ги загуби? Опита се да се постави на негово място. А би ли се оженил за нея, ако тя не бе майката на Джъстин? Повече от всичко друго желаше това предположение да се окаже вярно!

По време на заседанието Райдър не свали очи от нея. Замислени, тъжни, потъмнели... Опитваха се да ѝ кажат нещо. Какво ли?

Тръгнаха си, но тя все още мислеше напрегнато. Не бе намерила отговор на въпросите си. Околовръстното шосе бе претоварено от петъчния трафик. Наблюдаваше опитните и силни ръце на Райдър

върху кормилото. Той шофираше сръчно и с лекота. Както се справяше и с всичко останало. По едно време колата поднесе.

— Ще трябва да проверя спирачките в събота — тихо рече той. — Май ловят ниско.

Напуснаха околоръстния път и се отправиха на юг. Скоро стъпиха на черния път, който водеше към къщата. Вече нямаше коли и той натисна газта. Скоро щяха да се приберат у дома.

У дома... Лорън се удиви на собствената си мисъл и сведе поглед. Много бързо бе свикнала да възприема къщата на Райдър като свой дом.

Изведнъж усети безпокойство, стори ѝ се, че трябва да направи нещо веднага, без отлагане. Но да, трябваше да говори с Райдър. Искаше да чуе всичко отначало и този път да... В същия миг той възкликна, после извика нещо изненадано. Лорън схвана, че нещо става с колата. Райдър имаше трудности с управлението ѝ. Наближаваха остър завой, а той не намаляваше скоростта.

— Спирачките не работят — горчиво обади се той и хвърли поглед към колана ѝ. Тя с ужас установи, че за разлика от нейния, неговият колан не е закопчан.

Едва ли бяха минали повече от петнайсет секунди, които ѝ се сториха цяла вечност. Всичко наоколо започна да се движи бавно, ужасяващо разтегливо, като в забавен филмов кадър. Наближиха завоя, гумите свистяха по износения асфалт... Влязоха в самия завой, поточно в началото му и тогава предницата се удари в дупка на пътя. Кормилото буквално изхвъркна от здравите ръце на Райдър, мощният автомобил се подхлъзна и започна да се върти. Удари странично ръба на банкета и стана напълно неуправляем.

Вцепенена от ужас, Лорън чуваше оглушителни удари и скърцане на измъчена ламарина, пейзажът отстрани се мяркаше като в рисуван филм, съзнанието ѝ успяваше да регистрира някои сцени. Стъкла се трошаха, нещо силно я тласна напред, сякаш искаше да я изхвърли от седалката, коланът се вряза в гърдите и корема ѝ... Усети, че Райдър се хвърля върху нея. Обгърна я с мощните си ръце, за да я предпази. Колата се преобърна два пъти, постоя секунда-две с колелата нагоре, после отново застана на тях, чу се трясък и скърцане на раздиращ се метал.

След това всичко утихна и настъпилата тишина бе не по-малко мъчителна за обезумелите ѝ сетива. Бе зашеметена, няколко секунди не можа да концентрира вниманието и мислите си. Огледа се и разбра, че е притисната като в капан.

Райдър! Райдър лежеше върху нея.

Внимателно премести ръка и повдигна главата му докато очите му се изравниха с нейните. Никога нямаше да забрави това, което прочете в тях. Изражението му бе напрегнато, страшно, покрусяващо.

— Добре ли си? — прошепна той дрезгаво и съвсем леко надигна тяло.

Тя се опита да се раздвижи и не усети болка.

— Да, струва ми се.

Той отново огледа лицето ѝ и разтревожено добави:

— Сигурна ли си?

Ръцете ѝ бяха заклещени точно под гърдите му. Измъкна ги, раздвижи пръсти и го прегърна. Притисна се в него и отвърна:

— Нищо ми няма.

— Слава Богу! — въздъхна той. После затвори очи и долепи чело до нейното.

Ръцете ѝ обгърнаха силните рамене, погалиха гърба му. Лорън преглътна с мъка и помисли с уплаха: може би е ранен? Може би няма сили да се помръдне.

— Райдър...?

— Добре съм — прошепна той току до ухото ѝ.

Тя вдигна очи и изпълнена с огромно облекчение отправи безмълвна благодарствена молитва. Разминали се бяха на косъм от смъртта. Можеха да загинат, особено Райдър, тъй като коланът му не бе закопчан! А той самоотвержено се бе хвърлил да я защити с тялото си! Можел е да... Първо бе помислил за нея, после за себе си! Тя въздъхна дълбоко, на пресекулки в сред прашната и димяща развалина на катастрофиралия автомобил.

— Страшно се изплаших. — С леко треперещ глас се обади Райдър. Измъкна едната си ръка и погали косата ѝ. — Една-единствена мисъл имах в главата си: ще мога ли бързо да те отведа до болница. Този път е съвсем изолиран. — Той почти изхлипа и зарови лице в косата ѝ.

— И това, докато колата се търкаляше и преобръщаше, така ли? — попита тя, после се усмихна нежно и прокара пръсти през косата му. — Райдър, ти си забележителен човек!

— Не, не съм — рече бавно. — Не съм забележителен. Аз съм най-обикновен човек, който за малко не загуби най-скъпото, което има на този свят.

— Райдър...

— Обичам те, Лорън — промълви той тихо и напрегнато. — Зная, че не ми вярваш, но точно сега трябва да ти го кажа или ще полудея. Наистина ще полудея. Толкова много те обичам! — Не я остави да му отвърне. — Сега не говори нищо. Стой мирно тук и почакай, докато те извадя. — Гласът му все още бе някак колеблив. Пръстите му обаче ловко я освободиха от колана. После Райдър излезе от колата, заобиколи и отвори вратата откъм нейната страна. Внимателно я изведе и се отдръпна.

— Сигурна ли си, че ти няма нищо? — загрижено попита той.

Краката ѝ леко трепереха, коленете се огъваха, но облекчението, че се отърваха леко, бе огромно и тя му се усмихна.

— Много добре се чувствам. Нямам нищо счупено, не усещам натъртвания. Може би тук-там съм ожулена, но това е дребна работа. — Усмивката ѝ изчезна и тя каза сериозно. — Благодаря ти, Райдър!

— За какво ми благодариш, за Бога? Едва не те пребих!

— И сигурно затова ме закри с тяло. Ако прозорецът от моята страна се беше счупил, целият щеше да си нарязан сега. А би могло да се случи и нещо много по-лошо... — Тя потрепери и се опита да отпъди страшните картини, които нарисува въображението ѝ.

— Да тръгваме — обади се Райдър и се обърна да огледа пустия път. Никакво движение. Едва сега Лорън забеляза петното на лявото му бедро и изтръпна. Джинсите му бяха подгизнали от кръв.

— Но ти си ранен! Тук има много кръв, Райдър!

Той вдигна ръка и извъртя глава, за да види задната част на бедрото, но не успя.

— Не мисля, че е нещо сериозно. Като се приберем, ще се погрижа за него.

Тя не го доизслуша, а пристъпи до колата и започна да рови в отделението отдясно под предното стъкло. Беше оставила там книжни салфетки. Измъкна няколко и нареди на Райдър да се обърне.

Джинсите му бяха разкъсани по дължина, а разрезът бе доста дълъг и неравен. Помисли с ужас, че същата рана би могла да се получи и на шията му, или на някоя уязвима артерия. Слава Богу, че джинсите ги шият от здрав плат!

Във всеки случай кръв имаше доста. Тя я попи внимателно и постави останалите салфетки върху раната.

— Не смея да натискам много — рече тя, загледана в разкъсаната плът. — Ако вътре е останало стъкло може да стане по-лошо...

— Не се бой — поглади я Райдър по главата. — За щастие до нас има само няколко минути път. Едва ли някой ще се появи по това шосе, затова по-добре да тръгваме.

Тя прехапа устни, но нямаше как. Трябваше да се примири с факта, че ще ходят пеша. Тогава се сети за колана на полата си. Смъкна го бързо и закрепил с него салфетките върху раната. Двамата закрачиха в посока на къщата. Отиваха си у дома...

— Тази работа със спирачките не е нищо друго, освен нарочно скроен номер — обади се той след малко. — Не зная дали разбираш...

— Мислех си за нещо подобно — отвърна Лорън и стисна юмруци. Опита се да спре тръпките, които я побиха при тази мисъл.

— Нали схващаш какво означава това, Лорън?

— Тези хора не се шегуват — процеди тя.

— Така изглежда — кратко рече той и устните му се свиха мрачно. Усети очите ѝ върху себе си. Тя бе започнала да мятат бързи, коси погледи към него откакто бяха закрачили към къщата. Той обаче продължи да крачи напред. Иначе нямаше сила на земята, която да му попречи да се обърне и да я сграбчи в прегръдките си. Да я целуне жадно и да ѝ обещае всичко, само и само да свали това изражение на поражение и страдание от лицето ѝ! Но тя отлично знаеше, че обещанията му не струват и пукната пара! И как да струват като той непрекъснато се бореше срещу някакъв невидим враг — само сенки и подозрения, нищо конкретно, никакви сериозни факти. И не само той — и Джейк, и ФБР трябваше да работят по някакви съмнителни следи...

Наближиха обградената с дървета алея, която водеше към старата постройка. Крачеше и яростта му растеше с всяка следваща стъпка. Много важно, че се е порязал. Дребна драскотина. Подлудяваше го обаче мисълта за това колко лесно можеха да му

отнемат Лорън — най-скъпото му нещо в този скапан свят! Дни наред бе внимавал да не направи нещо, което да я прогони от къщата му. Отлично разбираше, че ще трябва да си плати за онази измама. Но се надяваше, че малко по малко тя ще превъзмогне обидата и ще осъзнае същността на неговата дилема. Дни наред, непрекъснато си бе повтарял тези думи, не му оставаше друга надежда... В нея се съсредоточаваше всичко, заради което си заслужаваше да продължи да живее.

Той докосна лакътя ѝ, щом стигнаха стълбите на предната веранда. Проблем му бе да въздържа чувствата си след всичко, което бяха преживели. Искаше му се просто да я прегърне и никога да не я пуска от обятията си. Но така не ставаше... Затова отвори вратата и без да я докосва повече я пусна пред себе си.

— Първо да се обадим на шерифа — рече той, насочвайки нарочно мислите си в друга посока. От задния двор долитаха весели викове. Отчетливо се открояваше детското гласче на Джъстин и поплътните гласове на Мърфи и Джансън. Тримата очевидно ритяха. Добре че момчето не ги бе усетило. Излишно е да го плашим сега, рече си Райдър и се отправи към телефона.

— Райдър, кракът ти...

— Ей сега, мила, само да се обадя. След малко.

Това малко продължи цели три часа и едва тогава Райдър разреши на Лорън да го отведе в банята, за да направят нещо за раната. Катастрофиралата кола бе откарана, а шерифът и ФБР — уведомени за случилото се. Междувременно Джъстин усети, че нещо се е случило и започна да ги разпитва. Успяха да го успокоят и не след дълго къщата утихна.

— Ами ако вътре е останало стъкло? — Лорън стоеше до него, докато той събличаше ризата си. По плочките в банята иззвънтяха няколко дребни парчета от автомобилното стъкло, мушнаха се в гънките на ризата. — Боже, а косата? Тя също е пълна със стъкълца!

— Сега мисля да си взема един душ — рече той усмихнат и започна да разкопчава ципа на джинсите. — Водата ще ги отмие. Така тъкмо ще изчистя и раната. Само няколко минути, скъпа.

— Е, да, но... — Тя интуитивно долови желанията му и вдигна очи към неговите.

— И ако не искаш да застанеш под душа с мен, госпожо, по-добре бягай и се спасявай!

Тя не застана под душа. Поне не в този момент. Вместо това го изгледа продължително и изпитателно. Под този поглед тялото му пламна също като ударен от светкавица мощен бор. В очите ѝ видя страховете, съмненията, желанието и любовта ѝ. Всичко заедно. Сега вече нищо не би могло да го спре да я сграбчи в обятията си.

Но в следващия миг Лорън се стрелна покрай него и за части от секундата изчезна, а той остана, загледан в затворената зад гърба ѝ врата.

Докато той се къпеше, тя влезе в другата баня, до нейната спалня. Нямаше време да се излегне удобно във ваната и да се наслади на дъхавите шампоани и носещата отмора гореща вода. Искаше непременно със собствените си очи да се увери, че раната му не е опасна. В противен случай, незабавно трябваше да вземе мерки. Набързо навлече копринен халат с цвят на слонова кост и завързвайки колана в движение, слезе по стълбите на долния етаж.

Той тъкмо излизаше от банята. От тъмната, залепнала по главата коса се вдигаше пара. Беше гол, само около кръста си бе завил хавлиена кърпа. Тя затаи дъх при вида на силната мускулиста фигура — не ѝ беше за първи път. Райдър бе вече поставил превръзка на раната. Бяла марля с подходящи лепенки покриваше значителна част от лявото бедро. Спря се и я изгледа.

— Дълбока ли е раната? — попита тя и отмести очи от него.

— Не.

— Изчисти ли стъклата?

— Да. — Той търсеше очите ѝ, взираше се в тях напрегна то. — Лорън...

— Докато ти беше с шерифа, се обадох на агента Съмърфийлд от ФБР — рече тя.

Минаха няколко секунди, докато Райдър прехвърли фактите в съзнанието си.

— Питам се дали дясната ръка на онези от Федералното бюро знае какво прави лявата... — измърмори замислено той и почти веднага мислите му се прехвърлиха към нея: тази бяла материя я правеше още по-съблазнителна, изглеждаше невинна и уязвима. И

някак детински чиста. Пожела я... но продължи: — Защото онзи ден аз пък говорих с агент на име Уитман.

— Прав си, трябваше да те предупредя, когато за пръв път се обадох във ФБР. — Тя размаха ръце, като че не знаеше какво да ги прави.

— Беше загубила доверие в мен — отвърна той и затаи дъх в очакване на отговора ѝ.

— Не, не е така. Просто смятах, че е крайно време да си вляза в ролята и да поема своите отговорности. Знаех, че рано или късно ще си тръгнеш.

За пръв път в живота си Райдър видимо даде воля на чувствата си.

— Никога няма да си тръгна, Лорън, освен ако ти не ме изгониш — промълви тихо той. Отмести очи, зарови пръсти в косата си и пак я погледна открито: — Зная, че ти обещах да не те докосвам, но...

Без да се замисли, тя се озова в ръцете му. Той я притисна силно, щеше да я задуши, закопнял за нея, треперещ, тръпнещ от уханието на тялото ѝ. Измина един безкраен момент. Струваше му се, че е получил всичко на света, стигаше му само да я има в обятията си. Знаеше отлично от какво се нуждае. Меките ѝ форми се разливаха върху неговите и го подканяха. Косата ѝ докосваше лицето му. Блажено и невероятно!

Усети, че я е притиснал до стената, заровил пръсти в косата ѝ, впил жадни устни в нейните. Тя се подчиняваше на всяко негово движение, всяка нейна клетка откликваше на неговите желания, а той... той вдъхваше аромата ѝ, усещаше тялото ѝ и предвкусваше неизбежното. Хрипкави звуци се откъснаха от гърлото му. Какво ли си мисли сега — попита се той в този трескав миг. Вероятно, че е събудила дивака в мен?

Но това очевидно никак не я тревожеше! Напротив — ръцете ѝ трескаво развързваха хавлиената кърпа около кръста му. Миг по-късно ръцете ѝ се заключиха зад бедрата му, а тя го придърпа към себе си, към приканващата мека плът. Той простена, откъсна устни от нейните и започна да целува шията ѝ, после надолу и все по-надолу, жадно, неутолимо... Лорън се бе впила в него, изгаряща от същото желание. Той се почувства невероятно силен, държеше най-скъпото нещо в ръцете си, бе готов да троши стени, да лети, да прескача огромни

сгради. Почувства се непобедим и несломим. Защото вече знаеше колко самотен и празен бе светът без нея.

Трепереше, болезнено възбуден до крайност. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ. Каква копринена и гладка, нежна кожа! Тя проплака от изнемога, това бе повече от насърчение. Безсловесната ѝ покана го тласна напред. Желаше я! Трябва да притежава това парещо съкровище, което е толкова близко сега, да влезе в най-интимната и недосегаема част на това разкошно тяло. Да проникне в нея!

— Лорън, Лорън... — изстена той в агония, откъсвайки отново устни от нейните. Запъхтян като бегач на дълги разстояния, опря ръце на стената и издума: — Не можем да го направим тук, Лорън...

Заровила лице в гърдите му тя се засмя тихо и смехът ѝ прати тръпки по цялото му тяло:

— Зная, мили, но леглото е само на две крачки оттук. Секунда мълчание.

Той я вдигна и я понесе усмихнат.

— Лорън?

— Кажи.

— Означава ли станалото, че ми прощаваш? — Райдър се бе надигнал на лакът.

— Разбира се — въздъхна тя.

— Сигурна ли си? — По лицето му все още се четеше съмнение.

— Напълно — усмихна се тя. При този отговор той се отпусна назад и тя отново се сгуши до него, опряла буза на гърдите му, преплела бедра с неговите. Райдър обви ръка около кръста ѝ:

— Обичам те...

— Аз също.

— Затова те помолих да се омъжиш за мен — рече Райдър и тя усети колко е напрегнат. — Кажи, че си съгласна, Лорън, моля те!

Тя отново се усмихна и потри буза в рамото му.

— Съгласна съм.

Той видимо се отпусна.

— Да ти кажа ли нещо?

— Да — въздъхна тя замечтано. Нищо не нарушаваше дълбокия покой на нощта. Бе късно, и двамата бяха като упоени от споделената

любов, утолили дълго жадуваната страст, леко сънливи.

— Преди пет години, когато те срещнах на онзи прием, бях направо поразен. Ти имаше такова излъчване! И до днес не разбирам какво се случи с мен тогава. — Погледна я, за да види как ще реагира тя.

Лорън обаче мълчеше. Чудесно помнеше странното му поведение онази вечер. А и как да го забрави!

— Знаех името на брачната двойка, която бе получила моята... сперма, но до онзи миг не ви познавах. — Погледна я открито в очите и продължи: — Нямах никакво намерение да го правя, кълна ти се! Нито съм се стремял да го науча, нито пък да ви издирвам, честна дума!

— Ти бе толкова груб и студен онази вечер — измърмори тя и очите ѝ се замъглиха леко, когато си спомни как се бе държал той по временна единствения им танц.

— Само един път те погледнах и побягнах — натърти той, — побягнах като че глутница дяволи ме гонеха. Зарязах приема, напуснах Мобийл същия ден. Ти бе омъжена щастливо за добър, достоен мъж. Джъстин щеше да расте в подходящи ръце и да води подобаващ живот. Оттогава за първи път стъпих в Мобийл едва след смъртта на мама Джейн. Хората казват, че всичко е предопределено на този свят, Лорън. Вече съм напълно убеден, че ние тримата — ти, Джъстин и аз сме създадени да бъдем заедно. Аз бях тук, а ти имаше нужда от мен. Това не бе мой план, Лорън. Това е ръката на съдбата. Вярвам в това.

Лорън го слушаше и нещо заседна на гърлото ѝ. Най-сетне чу онова, което сърцето ѝ жадуваше от толкова време!

— И още нещо, Лорън. Искам да ми разкажеш за Джъстин — за бебешките месеци, за ранното му детство, всичко, абсолютно всичко.

Лорън се намираше в градината на мама Джейн, когато рано на следващата утрин Майкъл Армстед пристигна с колата си.

— Очаквах да те намеря тук — каза той. Изглеждаше необичайно развълнуван.

Тя бавно свали ръкавиците:

— За никого не е тайна къде живеем сега с Джъстин. А и с Хати Бел — добави тя, натъртвайки на последното име. Би могла да спомене

и Мърфи, и Джансън, помисли си с известна ирония, но не счете за нужно. Не бе длъжна нито да се оправдава пред Майкъл, нито пък да му дава отчет. Всъщност бе точно обратното — той ѝ дължеше някои обяснения.

— А ти, Майкъл, къде беше, за Бога?

— Като начало във Флорида — започна той. — После и в Ню Орлиънс. Накрая минах и през Денвър.

— Дори и в Денвър? — изненада се тя.

— Потънали сме до гуша в разни интриги, Лорън!

Тя обаче нямаше време за драматични встъпления:

— Моля те, Майкъл! До гуша ми дойде! И от ФБР, и от лични телохранители, и от неконтролируеми работи! Моля те, обясни ми каквото знаеш! Ти нали затова си дошъл?

— Малкълм Стърн обича жена, която работи за „Ню Текникс“.

— Какво? — Лорън едвам удържа смеха си.

— Той е човекът, който изнася и продава производствени тайни на онази скапана компания.

Може и да е вярно — бе първата ѝ мисъл. Това се очакваше, повече или по-малко. Обаче Малкълм — влюбен? Хайде бе! Това бе вече прекалено!

— Малкълм Стърн... моят... нашият Малкълм ли?

— Да, същият. Създателят на Херкулес.

— А ти как научи за това, Майкъл? — тихо попита тя.

— След инцидента с работа, когато ти за малко не пострада сериозно, започнах да го подозирам. — Той спря и я погледна в очите. — Много приличаше на онова, което се случи с Клей. Една вечер реших да го проследя.

— И отиде в онази кръчма — „Синята риба“ ли?

— Не, той не отиде там — жената го направи.

Лорън се обърка.

— Тя и Стърн се срещнаха в един ресторант, обаче си тръгнаха с различни коли. Видя ми се странно, но не успях да схвана играта. Следващата вечер направих онова, за което те бях предупредил. Отидох отново там и тя вече бе там. Представи си удивлението ми, когато научих, че е секретарка на Джонатан Грийн.

— Президентът на „Ню Текникс“ ли?

— Същият. Наложил ми се да изпия доста бири и да изслушам дивотиите на полупияни фукльовци, но поне разбрах коя е тя.

— И какво доказва това, Майкъл?

— Ние знаехме, че по някакъв начин те се добират до нашите технологии. Стърн бе най-подходящ за тази цел. Той трябваше да бъде нашият човек и точно така се оказа. Правил го е защото я е обичал. От любов. — Презрителният тон на Армстед разкриваше мнението му по този въпрос. — Станал е предател заради сексуалните удоволствия, които е получавал в замяна.

— Оценявам големите усилия, които си положил, Майкъл, но за това, което ми каза, са ни нужни доказателства. — Тя потърка чело и въздъхна. — Много ми е трудно да си представя Малкълм, движен от силни страсти. — А историята за съпругата и сина му в Източна Германия? Да не би хората на ФБР да са направили грешка?

— Не съм ти разказал още всичко.

— Добре, какво има още?

— Брейдън съвсем не е безупречният благородник, за какъвто го смяташ — отвърна той.

— Така ли? — Този път тонът ѝ охладня забележимо.

— Зная, че се доверяваш на преценките на Джейк Левинсън. Той намери Брейдън, доведе го и ти каза, че на този човек може да се разчита, нали така? — Сега в гласа му се появи леко оправдателна нотка. — И аз определено мисля, че част от вината за това е на твоя адвокат.

— Говори направо, Майкъл.

— Помниш ли онзи договор, който дойде като спасителен същата седмица, когато тук се появи Брейдън?

— С „Хайтек“ от Пенсакола ли?

— Да. Брейдън получава пари от тази фирма години наред. Проверих това съвсем внимателно. Много хитър ход е било от негова страна да ни подхвърли този договор. Хем да получи добри пари от „Хайтек“, хем да надникне със собствените си очи в нашите последни разработки и технологии. И да се запознае с тях в подробности, не е ли така, Лорън? И това не е всичко. После те навива да го назначиш за производствен директор, защото по този начин ще има достъп до всичко, което реши, че го интересува. Той е истински професионалист

и за това веднага разпознава за кое може да се намери купувач и за кое не.

Лорън го загледа занемяла.

— Всъщност, той къде е? — попита Армстед, сякаш сега се досети, че се намира в дома на Брейдън.

— Той ли... Отиде до шерифа.

— Какво ще прави там — смръщи Майкъл чело.

— Да подаде молба и да напише показания. — Тя неясно махна с ръка, устните ѝ едвам се помръдваха. — Снощи имахме много неприятен инцидент с неговата кола. Някой беше повредил спирачките. Тази сутрин видях, че са прерязани маркучите за спирачната течност, липсва част от феродото...

— Боже мой! Има ли ти нещо?

— Не.

— Слава Богу... — Изглежда нещо му хрумна, защото се разсея за миг. — И какво мислиш да направиш по този случай?

Тя допря пръсти до челото си. Внезапно се почувства безкрайно стара, почти колкото Малкълм Стърн.

— Още не зная, Майкъл.

— Лорън, ти вече нямаш време за мен — изкашля се той и приближи до нея. — Да поговорим, да обменим мнения, но аз напоследък често мисля за теб и за твоето положение.

О, не! Не и това сега, рече си тя отчаяно. Искаше ѝ се да си тръгне веднага. Главата я болеше, нещо пулсираше в слепоочията ѝ, желаше час по-скоро да анализира казаното от Армстед за Райдър.

Той обаче я хвана за ръката.

— Лорън, сега повече от всеки друг път имаш нужда от човек, на когото можеш да се довериш. Ние с теб винаги сме би ли добър екип, пък и знаеш какво изпитвам към теб. След смъртта на Клей останахме само двамата.

Тя изтегли ръката си и той с явно нежелание я пусна.

— Брейдън се появи просто в миг, когато ти бе нужен човек с неговия опит. — При тези думи Армстед се усмихна, но усмивката му приличаше повече на гримаса. — Ти направи грешка, като му позволи да се добере до този пост и свързани те с него възможности. За щастие навреме открихме що за човек е той.

— Не съм го оставила да поеме нещата в ръцете си, Майкъл — студено възрази Лорън.

— Забрави го, Лорън — направи се Армстед, че не я чува. — Ти и аз можем да поправим всичко и да превърнем завода в проспериращо предприятие. Можем да го направим заедно — като семейство.

Тя го изгледа стресната, съвсем отвлечена. Защо точно днес бе избрал да ѝ направи предложение?

— Не е време за такива приказки, Майкъл. Разтревожена съм, много съм загрижена. А и Райдър...

— Но ти не чу ли какво казах, Лорън? Брейдън си е уредил игрите! Пенсакола и Ню Орлиънс са само началото. И в Денвър е свързан с някои предприятия. Ако имах повече време можех да проследя и връзките му в Лос Анжелис, та дори и в Хонолулу!

— Но основната му професия е консултантска, Майкъл.

— Глупости! Исква само да присвои компанията ти! Толкова ли си заслепена, че не виждаш истината?

Той свирепо замахна с ръка във въздуха, сякаш искаше да отреже нечия глава:

— Забрави го! Не ставай още по-голяма глупачка! Стига вече! Толкова ли е фантастичен в леглото, та искаш да му подариш собствения си завод?

Тя го изгледа и под унищожителния ѝ поглед Армстед сякаш се сви и замръзна.

— Мисля, че ще бъде най-добре да си тръгнеш незабавно, Майкъл!

Той веднага осъзна, че е прекалил.

— Лорън, искрено съжалявам за тези думи! Извини ме!

— Не биваше, но ги каза и сега зная истинското ти мнение за мен, за способността ми да преценявам проблемите и да ръководя компанията! — Тя събра цялото си достойнство и като го гледаше право в очите продължи: — Ще ти кажа още нещо. Нямам нужда нито от теб, нито от Райдър Брейдън, нито от който и да е друг мъж, за да се справя в този живот! И ако държиш на мястото си, постарай се да запомниш това!

Почти веднага забрави Майкъл и жалкия му опит да я манипулира. Колата му вече се отдалечаваше, а тя продължаваше да си повтаря, че не бива да изпитва паника във връзка с наученото за

Райдър. Това бе главното — да не се подава на такива чувства. Веднъж вече отношенията им бяха почти разрушени от измислени от нея причини. Крачеше неспокойно насам-натам и се молеше той да се върне час по-скоро. В края на краищата, казаното от Майкъл, бе напълно изключено!

Свят ѝ се виеше. Опитваше се да си възстанови фактите за деня, когато получиха предложението от „Хайтек“. Това наистина бе почти веднага след появата на Райдър. Дали пък той наистина не бе получил таен хонорар от „Хайтек“, за да им осигури този договор с нейния завод? Той наистина ли използваше директорския си пост, за да измъква производствените тайни? И може би се стремеше да отмъкне всичките, а не само няколкото, до които вече се бяха добрали онези хиени от „Ню Текникс“? Припомни си първата нощ, когато се бяха любили. Беше се събудила и го откри в стаята на Джъстин, ликуващ, че е открил липсващите разработки на онази дискета... Боже мой! Това си бе факт!

Потръпна. Някакви неприятни предчувствия мъгливо започваха да се оформят в съзнанието ѝ. Ами ако истинската причина не е детето? Може би той и пет пари не дава за Джъстин?

Адска болка проряза гърдите ѝ. Всъщност той е знаел за съществуването му цели единайсет години и през тях не бе направил нищо, за да го види? Тези мисли се въртяха в главата ѝ, тровеха съзнанието ѝ, променяха посоката и смисъла си. Наистина ли обича сина ѝ? И нея самата? Седна на един стол, май ѝ ставаше лошо... Мили Боже, заради завода ли ставаше всичко това? Заради компанията „Холт“? За Бога, трябваше час по-скоро да получи отговорите на тези мъчителни въпроси!

С мъка изчака завръщането на Райдър от службата на шерифа. Той бе прашен, изглеждаше уморен и страшно привлекателен. Мъжкият му чар бе неудържим, когато се приближи към нея и протегна ръце, за да я прегърне и целуне. Тя обаче затвори сърцето си още щом го видя да прибира слънчевите си очила в джоба и да се отправя към нея.

— Защо не си ми казвал нищо за връзките си с „Хайтек“? — Въпросът ѝ дойде съвсем неочаквано.

Той спря изненадан, забравил за целувката. На лицето му се появи и изчезна нещо много мимолетно — Лорън така и не разбра

дали бе учудване или смръщване.

— „Хайтек“ ли? — Сви рамене. — Вероятно защото никога не сме говорили на тази тема. От много години съм техен консултант. Защо ме питаш, Лорън? — Говореше тихо, не се държеше като човек, който крие нещо.

Тя се обърка леко — той явно не бе гузен.

— Ти получи ли... — Махна с ръка сякаш не намираше точните думи. Всъщност търсеше дума, която да не звучи обидно. — Дадох ли ти някакъв хонорар от „Хайтек“ за това, че си уредил онзи договор с моята компания?

— Лично аз ли?

— Да. Ти? — Не откъсваше тя очи от него.

— Не.

Колко лошо се получи, хрумна ѝ веднага след този отговор. Сега, какво да му каже? Ще трябва ли да му вярва? Но той бе човек, който си имаше тайни — вече бе сигурна в това. По-точно знаеше го със сигурност. И искаше да научи повече.

— На тях спешно им трябваша онези доставки — обясни той спокойно. — А твоята компания имаше нужда от парите. Просто направих връзката между двете фирми, като помогнах двустранно.

— Би могъл да получиш парично възнаграждение — рече тя. — Хонорар за това, че си им намерил доставчик... или не що подобно.

— Комисионна, това ти се иска да кажеш, нали?

За Бога, тя не бе свикнала да играе в подобни игри. Откакто Майкъл си бе тръгнал, в главата ѝ се въртяха всякакви мисли и чувства. Отначало съвсем импулсивно бе решила да си прибере вещите и да си тръгне, но бързо си даде сметка, че прекалено много неща са поставени на карта. Той вероятно щеше да ѝ обясни всичко. Ако пък бе гузен и се окажеше, че истинската му цел е заводът, тогава интуицията ѝ подсказваше да не му забранява достъпа до него, защото това би могло да създаде още по-големи неприятности. След това напълно се обърка и вече не бе сигурна в нищо. Бедата не бе в това, че той нямаше обяснения за стореното, напротив — лошото бе, че доверието ѝ в него непрекъснато се разклащаше по един или друг повод. Веднъж вече я бе излъгал. Дали нямаше да я излъже отново?

— Райдър, ти защо поиска да станеш производствен директор в завода ми?

Той ѝ обърна гръб и се отправи към прозореца. Тя не ми вярва, рече си с болка. Бе дълбоко огорчен и още по-силно разочарован. Откакто бе влязъл в живота ѝ, бе направил толкова много неща за нея. Вярно че повечето от тях бе извършил, подтикнат от непреодолими фактори, по причини, в които нямаше логика и Бог знае колко здрав разум. Но сърцето му винаги го бе тласкало към решения, които да свържат двамата неразривно, за цял живот. Можеше ли тя наистина да оцени и да повярва в това?

Без да се обърне, попита:

— Според теб защо поисках?

— Не зная! — възкликна тя. — Наистина не зная! Ти си изключително квалифициран специалист, нямаш нужда от такава работа. Ти ми кажи? Разработките на Клей са много ценни. Освен това малцина могат да ги разберат — дори и да получат достъп до тях и да имат възможността да ги разгледат внимателно. А ти можеш! Можеш и да ги пласираш — да им намериш купувач!

В челюстта му заиграха малки мускулчета. Но той пак не се обърна към нея.

Лорън преглътна с мъка. Гърлото я стягаше мъчително. Не издържа и продължи.

— Можеш да получиш завода и по друг начин — оженваш се за вдовицата и той е твой...

— Виждам, че не си си губила времето, докато ме нямаше. — Той уморено затвори очи.

— Моля те да ми отговориш, Райдър.

— Забрави Джъстин. — Допълни той и се обърна към нея. — Мога да имам и компанията, и теб, и Джъстин.

Преди малко Лорън бе бледа. При тези думи лицето ѝ стана призрачно бяло.

— Какво пак се е случило, Лорън? Мислех си, че снощи изяснихме всички въпроси, разсеяхме всички съмнения. Казах ти, че те обичам. Че искам да изградя живота си заедно с теб и Джъстин. Когато излязох тази сутрин, ти бе щастлива и доволна. Сега те намирам изпълнена със съмнения, сипеца обвинения?

— Майкъл бе тук докато те нямаше.

— Майкъл значи...

— Проучил някои неща. Той ми каза за „Хайтек“.

— Не ти ли каза, че ФБР го търси?

— Не — смръщи тя вежди.

— Сега агенти на бюроа са на път да арестуват Малкълм Стърн. Има улики и срещу Армстед, засега неокончателни, но не и задълго. Къде отиде той?

— Не зная. Предполагам, че вкъщи.

Райдър я изгледа продължително. После се извърна от прозореца и закрачи към вратата. На прага се обърна.

— До гуша ми дойде от скъпоценния ти Майкъл. — Бръкна в джоба и извади ключове. — Ще трябва да използвам твоята кола, тъй като моята за нищо не става. Остани тук — нареди той и се отпрати към верандата. Тя почти затича след него. — И наглеждай Джъстин. Мърфи и Джансън имат почивен ден.

Тя го улови за ръката.

— Райдър... може и да не ме намериш тук, когато се върнеш.

— Тогава по-добре си намери някое добро скривалище — изрече тежко и тъжно той. — Защото ние с вас, госпожо, трябва да довършим някои неща...

— Мамо...

— Казах ти вече, Джъстин, иди в стаята и започни да си събираш нещата!

— Но защо? Няма ли Райдър да се обиди, да се чуди защо ние така неочаквано сме си тръгнали?

Лорън вирна брадичка ядосано.

— Мамо, чух, когато се карахте с Райдър.

— Никак не е възпитано да се подслушва. Колко пъти съм ти казвала това. — Тя отвори капака на един от куфарите.

— Ти вече не го ли обичаш?

Въпросът дойде така неочаквано, че тя изпусна капака. Откъде това дете знае тези неща?

— Твърде малък си, за да разбираш това, Джъстин.

— На мен ми харесва да живеем тук заедно с Райдър, мамо.

Лорън затвори очи.

— Иди и си прибери багажа, Джъстин. Няма да повтарям.

Едва когато бе съвсем готова с куфарите се сети, че всъщност не разполага с кола. Хати Бел дори не се и опита да скрие облекчението си.

— Правиш огромна грешка, като бягаш по този начин, миличка. Не си правила такива глупости вече много години — откакто беше ученичка.

— Зная, че смяташ Райдър за безгрешен, Хати, но има неща, които не разбираш. — Лорън разсеяно завря пръсти в гъстата си коса. Дали не бъркаше?

— Аз едно зная — заядливо отвърна негърката. — Той ще се разсърди много, когато се върне и види, че ти и момчето сте си тръгнали.

Кланси! Ами да! Може да се обади на Кланси и да я помоли да дойде да ги вземе с нейната кола. Естествено — ще изслуша съответната лекция. Бе протегнала вече ръка към телефона, но се разколеба. После размисли. Е, какво пък. Ще обясни на Кланси причините. Тъкмо ще ги премисли и ще ги систематизира. Но е вярно и друго! Поставя на карта живота и бъдещето си с Райдър, отношенията на Джъстин с единствения мъж, който наистина е пригоден да му бъде истински баща... Вдигна слушалката.

Заето! Защо точно сега. Днес всичко върви наопаки. Тресна ядно слушалката и се огледа. Къде ли е Джъстин? Тръгна да го търси. Не го намери нито в стаята му, нито където и да е другаде в къщата. Излезе навън и започна да го вика. Огледа се наоколо, никъде го нямаше. Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ. Без паника, само без паника — повтаряше си тя и се върна в къщата, за да намери Хати Бел. Заедно тръгнаха да търсят момчето, като непрестанно го викаха.

Опитваше се да си внуши, че то е някъде тук — наблизо, или ей там — зад онзи храст, или пък зад онова високото дърво. Не бе типично за него да постъпва така, нито пък да ѝ прави напук, но може би този път бе прекалила? Във всеки случай на Джъстин явно не му се напускаше дома на Райдър. Допря ръка до шията си. Пръстите ѝ бяха ледени.

Отново високо извика името му. Но в отговор получи само песента на щурците и ранните вечерни звуци на околната природа. Притъмняваше. Устата ѝ бе пресъхнала, мислеше си къде ли би могъл да бъде синът ѝ? Мястото бе съвсем изолирано — не бе възможно да е

отишъл до някой от съседите. Пък и защо да ходи там? Непрекъснато отхвърляше подсъзнателно думата, която се въртеше някъде в периферията на съзнанието ѝ.

— Боже, Боже — проплака Хати Бел и се хвана за главата с двете ръце, — да не са го отвлекли?

— О, Хати. — Лорън въздъхна и почти се разплака. Къде ли е колелото му, досети се изведнъж. Дали велосипедът му е тук? Почти затича към ъгъла на голямата постройка. Веднага забеляза, че колелото липсваше от дървената стойка, специално изработена за тази цел от Райдър. Сърцето ѝ тупаше лудо, приседна на стълбите пред верандата. Вече бе тъмно и единственият път, който водеше извън това място бе дълъг и пуст... Къде ли е Джъстин? Сам ли е? Жив ли е? Добре ли е?

— Трябва да уведоим господин Райдър! — твърдо рече негърката и се запъти към телефона.

О, Райдър, колко си ми нужен сега!

В завода Малкълм Стърн тътреше крака бавно по коридора, водещ към центъра за компютърните данни. Това бе последната му задача. Ако се провалеше сега, никога вече нямаше да види нито Ана, нито сина си. Свръзката му бе абсолютно категорична по този въпрос. Вече са по следите ни, бе казала онази жена. Нека! Какво от това. Ще направи последния си опит и после... Потупа се по джоба. Пистолетът бе там — тежък и студен. Той самият беше много уморен. И ако съжаляваше за нещо, то бе само това, че не бе успял да научи достъпа до всички данни на Клей Холт, още преди да бе уредил онзи инцидент. Мърмореше си нещо под нос и мислено си представяше детайла, който трябваше да представи на свръзката не по-късно от тази вечер. Колко по-лесни щяха да му бъдат задачите тази година, ако разполагаше с кодираните команди за достъп. Може би тогава щеше да уреди освобождаването на Ана по-бързо. Може би дори вече щяха да бъдат заедно. Заедно!

Чу шум и веднага замръзна на място. Не би трябвало да има хора в завода по това време. Особено пък в компютърната зала. Бе изчакал, докато всички, които имаха разрешение за влизане в завода в събота, си тръгнат. Дори и портиерите се намираха в друга част на сградата. Намръщи се и погледна през прозорчето на вратата, до която току-що

бе стигнал. Ха! Премигна, силно изненадан. Вътре, пред големия компютър седеше момчето на Клей Холт. Синът му! Стърн напрегна очи да види какво има на екрана на монитора пред него. Чакай, чакай... Стърн. Тази схема му бе позната. Отново напрегна очи. Спомни си, че бе участвал в ранната изследователска дейност на Клей Холт. Тези разработки му бяха познати. Макар че малко по-късно Холт бе станал много потаен.

Отстъпи от вратата. Направи крачка назад и се замисли. Припомни си, че много често Холт бе водил сина си в завода. А детето винаги се бе увличало по компютрите. Бе много интелигентно. Дали пък не знаеше тайните команди за достъп до най-ценните разработки?

Е, имаше само един начин да провери това. Натисна дръжката на вратата и влезе. Изражението на лицето му бе напрегнато.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оказа се, че Армстед го няма в апартамента. Писнало му бе от този галеник на Лорън и от безкрайните му пози. Беше се ядосал здравата, трябваше му само още малко чашата да прелее. Сега Райдър спря рязко пред завода, гумите изсвириха, чакълът по алеята се разлетя на всички страни. Закова точно зад модния ягуар на Армстед. Какво правеше този мръсник тук в събота вечер? Сега щеше да разбере веднъж завинаги!

Излезе от колата и хукна нагоре по стълбите. В същото време пристигна друг автомобил. Райдър се обърна намръщен и видя отвътре да се измъква Лорън. Забеляза и шофьора — беше Кланси.

Лорън спря неуверено, когато зърна смръщеното лице на Райдър да я гледа отгоре. Все така се получаваше, когато бе уплашена — изпитваше непреодолимо инстинктивно желание да се хвърли в прегръдките му и да се сгуши там, където намираще сигурност и упование. Внезапно я обзе чувство на облекчение и утеха. Знаеше, че ще го прави и в бъдеще. Винаги. Сама не разбираше откъде идва тази увереност. Просто си знаеше. Кой друг би могъл по-добре от Райдър да разбере трескавия ѝ страх за Джъстин?

— Райдър, Джъстин изчезна!

Той тръгна към нея, внезапно смален, а между веждите му се появи дълбока бръчка. Без да осъзнава какво прави, широко разтвори ръце и тя се мушна между тях, за да застине на място, силно притисната към гърдите му.

— Не се бой, скъпа — успокоително рече той, наведен към слепоочието ѝ. Тя трепереше цялата и знаеше, че само Райдър може да ѝ даде топлина и спокойствие, от които тъй силно се нуждаеше сега. Той хвана лицето ѝ в шепите си. — Кажи ми сега какво стана?

— Поръчах му да събира багажа си, а той не искаше и да чуе. Скарах му се, заявих, че има неща, които не разбира, а нали знаеш колко мрази такова отношение. Бях ядосана и разгневена, почти не знаех какво върша. Само няколко минути по-късно се бях осъзнала, но

него вече го нямаше. — Очите ѝ шареха по лицето му, очакваше да чуе някакво уверение, че всичко ще бъде наред. — Никъде го нямаше, Райдър, къде ли не търсих. Господи, помогни ми, не позволявай нищо лошо да му се случи!

Той притисна главата ѝ към гърдите си и я погали.

— Не плачи. И без паника. Ще го намерим. — Тръгна нагоре по стълбите и поведе със себе си Лорън, прегърнал я през раменете. После се сети за Кланси и се обърна: — Върни се при Джейк. Кажи му да се свърже с Уитман от ФБР. — Кланси кимна.

— Разкажи ми кога го видя за последен път?

— Видях го, когато му наредих да си прибере багажа — отчаяно напрягаше тя паметта си за други подробности. — Някъде преди час и половина. Райдър, какво ли му се е случило?

— Не ти ли каза нещо насочващо... Нещо, което да ни подсказже какво би могъл да направи, след като си му се скарала?

— Не — гласът ѝ стана леко истеричен. — Нищо, Райдър, нищо!

Той пак я прегърна и я погали нежно, успокоително. Тя с мъка сдържаше риданията си, а зъбите ѝ тракаха все по-силно и по-силно.

— Не би могъл да се отдалечи много... — мислеше на глас Райдър. — Мястото е пусто, хора няма.

— Райдър, сетих се — нямаше го велосипедът му!

— О! Добре. — Тя се стресна и вдигна очи. Райдър поясни: — Това значи, че е искал да отиде някъде. Ако го бяха отвлекли насила едва ли някой би си правил труда да мъкне и колелото.

Застанал на стълбите пред завода, Райдър усилено мислеше за възможните места, където би могъл да отиде Джъстин. У Скоти, или у Къртис, може би? Очите му безцелно се рееха по паркинга и около него. По металната пейка и пилона с американското знаме. И какво да види! На пилона бе опряно детското колело.

— Лорън. — Докосна я по брадичката и нежно извъртя главата ѝ натам. — Виждаш ли? Той е тук.

Минаха няколко секунди. Тя гледаше велосипеда втрещено, после го хвана за ръцете и заплака.

— Той е вътре с Армстед — рече Райдър и в гласа му прозвуча заплаха. — Ти остани тук.

— Не!

— Лорън, сериозно ти говоря. Остави ме аз да се оправям с всичко.

Тя избърса очи и впи пръсти още по-силно в ръцете му.

— Не споря за правата ти като баща, Райдър. И няма да споря повече. Но и аз имам права, също като теб. И няма да остана сама тук!

Влязоха тихо и не запалиха осветлението. Закрачиха безшумно по смълчаните коридори. Лорън се замисли за Майкъл. Бе го защищавала доста дълго време, дори все още не бе убедена, че е виновен за нещо. Но изчезването на Джъстин, катастрофата, тежките думи, изречени срещу Райдър в собствения му дом — всички тези неща силно бяха разколебали вярата ѝ в този човек. Имаше нещо в него, което тя не бе усетила досега... някаква тъмна и непозната страна.

Запътиха се направо към компютърния център. Бяха още сравнително далеч, когато чуха гласовете. Залата бе осветена — виждаше се дори от разстояние. Вратата бе широко отворена. Райдър вдигна ръка и допря пръст до устните си — предупреди Лорън да мълчи и да стъпва на пръсти. Тя кимна разбиращо. Той я дръпна да застане зад него и внимателно надникна вътре.

Какво да види? Джъстин седеше пред клавиатурата. На около метър и половина от него се бе изправил Майкъл Армстед. До рамото му стоеше пък Малкълм Стърн с насочен към директора пистолет.

Лорън ахна и Райдър веднага затисна устата ѝ с длан. Не можеше да повярва на видяното! Значи Армстед не бе съзаклятничил заедно със Стърн, но това едва ли щеше да помогне на малкия. Бузата на Джъстин бе насинена и ожулена — някой го бе ударил, при това доста силно. Райдър сви юмруци, скръцна със зъби. В съзнанието му нахлуха спомени от детството му, когато работеше какво ли не, за да се издържа и следва, и неведнъж му се бе налагало да се сблъсква с разни негодници. И сега склочи решително челюсти, подготвяйки се за най-голямото предизвикателство в своя живот — да защити собствения си син! Залепи гръб за стената, за да не го видят, с едната ръка придържаше Лорън. Коленете ѝ вече се подвиваха, цялото ѝ тяло омекваше. Бързо започна да обмисля възможностите си.

— Голяма грешка правиш, Малкълм — долетя до тях гласът на Армстед. — Пусни детето да си върви. Малкият и така вече е извадил

на екрана онова, от което имаш нужда. Пък то е вече и принтирано. Повярвай ми, полицията е по следите ти.

Стърн се преви още повече, сякаш внезапно остаря с още двайсет години:

— Това няма никакво значение. Аз съм се посветил на тази мисия. Тя ми е последната...

— Малко ли злини причини, Малкълм? Та Клей ти бе приятел, човече! А ти продаде разработките му на „Ню Текникс“ и в същото време доволно потриваше ръце, наблюдавайки как компанията „Холт“ загива, как вдовицата му страда като подгонено куче. Откажи се за Бога! Не натоварвай съвестта си с още грехове!

И двамата очевидно бяха забравили, че момчето седи точно до тях и внимателно слуша всичко.

— Я, поспри малко, ако обичаш — засмя се грозно Стърн. Смехът му прозвуча като лай. — Ти говориш като че ли си най-ревностният защитник на интересите на тази вдовица. Само не ми пробутвай тези лъжи! Мислиш, че не зная за дребните ти саботаждета? Кой кара вдовицата да страда, кой я гони като куче? Аз или ти? Кой подпали онзи пожар, кой обърка доставките и изобщо дейността на експедицията, кой редовно разваля машини и апаратури?

— Ти си луд, Стърн! — Майкъл внезапно се досети за Джъстин и хвърли бърз поглед към него.

— Да, да, луд съм... — Стърн кимна бавно. — Сега обаче трябва да завършим тази работа тук. — Махна с пистолета. — Каквото и да ми говориш, няма да ме разубедиш да довърша започнатото!

— А какво трябва да завършиш, Малкълм? Какво точно?

Лицето на Стърн се изкриви, по него се изписаха силни и неовладени емоции.

— Тя ми обеща! Този път ще е последният! Така ми каза.

Майкъл поклати глава:

— Коя е тя, Малкълм? Кой ти обеща... и какво?

— Ивлийн, тя...

— Секретарката на Джонатан Грийн ли? Твоята любовница?

Стърн се засмя саркастично, обаче в очите му се появи налудничаво пламъче:

— Любовница ли? Аз нямам любовница, нещастнико! Имам само съпруга... — Лицето му се сгърчи като стар пергамент: — Моята

съпруга, моята Ана!

Внезапно Армстед присви очи сякаш се целеше:

— Ти уби Холт, нали?

Стърн като че се замисли върху този въпрос. Опита се да изправи рамене. Изглеждаше жалък, патетичен в овехтялата лабораторна престилка.

— Уредих нещо като нещастен случай. Той бе пречка, която трябваше да бъде елиминирана.

— Пречка ли? Та той беше гений!

— Не ме слушаше. — Стърн изгледа Армстед с хитро изражение.

— Онези хора искаха разработките му в замяна на освобождаването на Ана.

Майкъл облеци очи и направи стъпка напред:

— И си го убил заради някаква си тъпа мадама? Ти наистина си луд!

— Стой си на мястото! — властно отсече Стърн и заплашително помръдна дулото на пистолета. — Я по-добре иди там! — Посочи на Майкъл няколкото поставени един до друг шкафа. После се обърна към детето. — Хайде, момче! — Натисна го по рамото със свободната ръка. — Сега ми принтирай и онзи чертеж, чийто файл намерихме в директорията преди малко.

Джъстин вдигна очи към Стърн.

— Не зная как да го извикам на екрана, господин Стърн.

Стърн натисна синината на бузата му и Джъстин премигна.

— Не желая да ти причинявам болка, момче! Но ако искам да видя Ана и сина си отново, ще трябва да ме слушаш, разбра ли?

Досега Лорън никога не бе изпитвала такъв ужас. Тих, спиращ дъха й... Очевидно Малкълм Стърн бе невменяем, умопобъркан предател и убиец! Той спомена различни неща, доста объркано и неразбираемо, но едно бе съвсем ясно — решението му да получи още някаква част от разработките на Клей бе отчаяно. Никак нямаше да е трудно да бъде провокиран малко повече от допустимото и непоправимото можеше да стане. Жертвата щеше да бъде Джъстин... Вдигна очи към Райдър, изпълнени с нечовешко страдание и майчина любов, премесена с животински страх.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Не говори, не издавай звук. Мисля, че мога да се промъкна вътре зад тези шкафове и после да се приближа до тях. — Тя отвори уста да възрази нещо, но той хвана ръката ѝ и я стисна решително: — Прави каквото ти казвам, Лорън! Животът на Джъстин е поставен на карта! Иди сега в онази стая там и не мърдай, докато не те повикам, разбираш ли? — Посочи с пръст вратата от другата страна на коридора.

Тя впи измъчени очи в лицето му, разкъсвана между желанието си да остане при застрашената си рожба и неумолимата логика на неговия план. После отново погледна към сякаш взетата от филм на ужасите, сценка отсреща — Джъстин оставен на милостта на умопобъркан убиец — и се нареди да се обърне и да изпълни казаното ѝ от Райдър.

Не се наложи да прави нищо. Макар и невероятно, но детето като че ли бе усетило присъствието им някъде наблизо и леко извърна очи към тях. Изгледа ги внимателно за секунда-две, после отново се извърна към клавиатурата и спокойно рече:

— Господин Стърн, налага ми се да ида до тоалетната по малка нужда.

Браво Джъстин! — рече си наум Райдър, внезапно изпълнен с бащинска гордост и възхищение от куража на сина си. За да иде до тоалетната, момчето трябваше да мине през вратата, зад която се криеха те двамата с Лорън.

— Никъде няма да ходиш сега! — Стърн намести очилата си и се взря в екрана.

— Съжалявам, господин Стърн, но наистина ми се налага — повтори момчето.

— По-добре го пусни — изкашля се Майкъл.

— Аз не се шегувам, млади човече! — заканително рече Стърн и повдигна пистолета.

Джъстин сведе очи смирено, но не и уплашено:

— Ако не отида до тоалетната просто не зная как ще си държа ръцете на клавиатурата.

Стърн въздъхна раздражено и вдигна рамене:

— Тогава ще трябва да отидем всички заедно. — Джъстин се изправи веднага. Стърн кимна на Армстед. — Ти тръгвай зад него и

помни, че ако ми се наложи, като нищо ще употребя това нещо — и многозначително поклати пистолета.

Майкъл закри зад Джъстин и понечи да потупа момчето окуражително по рамото, но Стърн рязко възрази. Армстед отдръпна ръка, но бе съвсем ясно, че и той имаше нещо наум. Може би да използва детето по някакъв начин? Райдър се закле вътрешно, че ако от главата на Джъстин падне и косъм, Армстед горчиво ще се кае.

После докосна рамото на Лорън и я побутна към онази стая. Тя се обърна, погледна го скръбно, с изпълнени с мъка и болка очи, след това бавно тръгна към стаята. Райдър отново залепи гръб на стената и зачака — малката група с Джъстин начело постепенно се приближаваше до вратата.

Събитията се разиграха така светкавично, че всички бяха изненадани, включително и Райдър. Никой не подозираше, че Джъстин владее някои хватки от карате! Най-силно ги усети на гърба си старият Малкълм, чиито нерви не бяха в ред. Когато проехтя смразяващият вик на младия боец, старецът се скова и едва не изпусна оръжието. В следващия миг малкият бе вече на пода, свил се на кълбо, което налетя на Армстед и го събори. За миг не се виждаше нищо, освен оплетени крайници и изкривени физиономии. Стърн изрева ядно и насочи пистолета към двойката на пода, но в суматохата Райдър вече се бе приближил достатъчно. Опъната в саблен удар, ръката му се заби в старческия врат. Малкълм Стърн се свлече като парцалена кукла.

Настъпи кратка тишина. Всички гледаха стария инженер. Проснат, безпомощен, той изглеждаше още по-стар и жалък. Пистолетът бе изхвъркнал от ръката му и сега лежеше наблизно.

Джъстин премигна няколко пъти. Бе изразходвал целия си детски запас от хладнокръвие и смелост, но все пак скочи на крака и се хвърли в обятията на Райдър. Самият той с мъка преглътна сълзите си, затвори очи и стисна зъби, за да не проличи, че е готов да се разплаче. Безмълвно премигна веднъж, два пъти, обзет от неописуемо облекчение от щастливото развитие на нещата, после лекичко отблъсна малкия от себе си.

— Къде е мама? — извика Джъстин, а очите му издайнически просветваха с мокър блясък.

— Тук съм — извика Лорън и се втурна в помещението, протегнала ръце към сина си. Момчето се затича към нея, а тя го

прегърна и вдигна във въздуха, мърморейки гласно благодарствени молитви със затворени очи. Колко лесно можеше да го загуби, мили Боже!

— Наранен ли си? — прошепна Лорън и гласът ѝ трепереше от възбуда и още редица други емоции. Отметна глава назад, за да огледа лицето му и трепна от вида на синината на бузата.

— Добре съм, мамо.

Майкъл Армстед се изправи бавно, хванал лакътя си, който бе силно ожулен и сега кървеше. Гледаше ги неуверено и изведнъж запита:

— Вие, хм... Отдавна ли стояхте отвън?

— Достатъчно дълго, за да чуем каквото трябва. — Ледено отвърна Райдър.

— Е, добре, да ви кажа как стана — Армстед обърна глава към Стърн, — той влезе, а Джъстин вече работеше на компютъра. Малкълм знае, че Клей е показвал много неща на Джъстин и че малкият разбира доста от тази система. Затова бе решил да се добере до някои файлове с негова помощ.

— Прибери си вещите от кабинета, Армстед, и изчезвай от тук! Уволнен си! — обади се само Райдър с каменно лице.

Майкъл изгледа Лорън предизвикателно:

— Ще му позволиш ли той да ми нарежда, Лорън?

— Чухме разговора ви отвън, Майкъл. Затова направи каквото ти казва.

Откъм коридора се чу силна глъчка.

— Това трябва да се хората на ФБР — рече Райдър. — Малко са закъснели, но...

— ФБР ли? Те защо са тук? — сепна се Армстед.

— Като начало ще приберат теб. Е, след Стърн. — С видимо удовлетворение продума Райдър.

— Какво? Защо мен... — възрази Армстед. — Виж какво, Брейдън, нито ти, нито федералните власти имате някакво доказателство против мен. Аз...

— Това им го кажи на тях. — Райдър му обърна гръб и хвана Лорън под ръка. Другата сложи на рамото на Джъстин.

— Сигурно ми се сърдите, че тръгнах от къщи, без да се обадя, нали? — виновно проговори детето, като поглеждаше ту единия, ту

другия.

— Не се сърдим, Джъстин — отвърна Лорън и сложи ръка на другото му рамо. — Обаче ти здравата ни уплаши. Да тръгнеш привечер по онзи пуст път е било направо опасно и доста неразумно. Защо постъпи така?

Джъстин сведе очи.

— Аз знаех каква е причината да се скарате с Райдър. Заради липсващите елементи, заради разработките на татко и тайните файлове в големия заводски компютър. — Той погледна Райдър. — И малко заради Майкъл Армстед. Райдър не го обича много, ама какво да правя, като и аз не го харесвам.

Райдър се усмихна вътрешно. Кръвта вода не става, рече си с удовлетворение. Е, може би не е много великодушно, но пък му бе приятно да разбере, че синът му споделя презрението към Армстед. Погледна към Лорън, но тя отбягна погледа, му.

— Аз пък си мислех, че ти ще се разсърдиш страшно много, мамо — продължи детето. — Но ми се струваше, че ако свърша някаква работа на големия компютър, вие бързо ще ми простите.

Лорън погледна милото ѝ до болка детско лице и начаса забрави за дългата лекция, която Джъстин наистина заслужаваше. Хрумна ѝ нещо друго и се усмихна: щом като Райдър настоява толкова много да упражни родителските си права, нека отсега той да поеме възпитанието му заедно със задължителните поучения и прочие.

Райдър сякаш прочете мислите ѝ. Отправи ѝ неодобрителен поглед: в съзнанието му бе съвсем прясна сцената с насочения срещу малкия пистолет. Освен това бе донякъде еуфоричен: първо от щастливото развитие на нещата и второ от обяснението на Джъстин, че се е опитвал да ги сдобри! Все пак се прокашля и каза малко насила:

— Имал си добри намерения, Джъстин, но занаяпред помни семейните правила — не бива да ходиш надалеч, без да се обадиш, нали?

— Да, сър!

Боже, този Райдър ще ме умори, рече си Лорън с тайна усмивка. Я го гледай ти него какъв педагог се извъди!

— Сега нали ще си ходим у дома? — попита Джъстин, като се стремеше да крачи с големите крачки на Райдър.

— Точно така — отвърна бодро Райдър и го щипна за врата, а другата си ръка намести на раменете на Лорън.

— При теб, нали? — И детето хвърли бърз поглед към майка си, после към Райдър.

Двамата се спогледаха над главата му:

— Да — отвърнаха в един глас и се засмяха.

Когато излязоха навън те изостанаха леко, а детето се втурна към колата.

— Бедният Малкълм — промърмори Лорън. Неволно се за мисли за стария неудачник с разбитите мечти. — Майкъл имаше известно право. Направил го е от любов. Към съпругата си — Ана.

— И към сина си — допълни Райдър. — Ивлийн, онази жена — секретарката, му е била връзка с комунистически агент. Обещаха са му да освободят съпругата и сина му и да им дадат паспорти в замяна на тайните разработки на Холт.

— Невероятно!

— Но тя е била ужасно алчна — обясни Райдър, — а като секретарка на президента на „Ню Текникс“ е разбирала отлично огромната стойност на идеите и разработките на Клей. При това е хванала Стърн здраво в мрежата си и е искала от него все повече и повече. Изнудвала го е.

Вероятно тя е поръчала Клей да бъде убит, помисли си Райдър, но запази тази идея за себе си, по-късно ще се обърне към компетентните власти по този въпрос. Точно сега повече се безпокоеше за Лорън и Джъстин. Искаше да ги отведе бързо у дома. В друго време, на спокойствие, можеха да поговорят и за Клей, и за кончината му.

— В цялата афера е замесен и Джонатан Грийн — рече Лорън.

Учудваше я безочиеето на този човек.

— О, да. — Райдър я притисна към себе си. — Сега ще бъде преустановено делото, неприятностите в завода ти ще спрат и в най-скоро време ще трябва да търсиш, някой да ме замести като производствен директор.

Лорън пребледня. Знаеше си, че така ще стане. Той не е човек, който се задържа на едно място! И все пак се бе надявала, че...

— Какво ти стана, мила? — попита я той и вдигна брадичката ѝ.

Тя облиза устни и го погледна — в очите му играеха весели пламъчета.

— Значи напускаш поста на производствен директор?

Той погледна небето над тях с хилядите трепкащи звезди, после се усмихна дяволито и тя пак видя искриците в очите му:

— Е, миличка, и аз съм човек като всички други и таях надежди, че сега ми се открива път за повишение. Тъкмо успях да изритам Армстед. Какво ще кажеш да ме назначиш за генерален директор?

— О, така ли? Аз пък си мислех дали мога да си позволя да ти плащам голяма заплата!

— Е, все някак ще се спогодим. — Весело махна с ръка Райдър. — Заплатата подлежи на обсъждане, пък аз съм човек разумен и умерен.

— Добре. Кажи си цената? — усмихна се тя.

— Женитба, сладурче. — Без нито миг колебание заяви той. — Ти ми обеща и сега ти припомням обещанието. Настоявам да се настаните за постоянно в онази стара къща. Прекалено е голяма за сам човек. Освен това съм съгласен да работиш колкото си искаш в твоя завод, но ти обещавам, че ще имаш много работа и у дома.

Лицето ѝ порозовя, думите му докоснаха нежна струна в сърцето и.

— И какво ще правя там?

— Ще раждаш деца. — Тя ахна тихо и се усмихна. — Създадени по старомодния изпитан начин! — додаде той с нетърпящ възражение тон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.